MERCENAR

5 HANK FROST INVINCIBILUL HANK FROST INVINCIBILUL

AXEL KILGORE

Ultimatum

AXEL KILGORE

ULTIMATUM

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
NICOLAE CONSTANTINESCU

Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

EDITURA Z
BUCUREȘTI
1996

CAPITOLUL I

Mikis Zurkadis luă plicul care aştepta pe birou. Îl deschise cu un cuţitaş de bronz apoi îşi aprinse un trabuc. Se aşeză confortabil în fotoliu, cu trabucul între dinţi, desfăcu scrisoarea şi fu gata să se sufoce după ce citi primele rânduri.

Zurkadis îşi aşeză trabucul pe o scrumieră mare din porfir verde, se ridică şi se apropie de una dintre ferestre. Afară, soarele care pârjolea Peloponesul răspândea o lumină albă, orbitoare, pe străzile din Kalamata. În timp ce-şi netezea mustaţa fină şi căruntă, grecul reciti scrisoarea ca să se convingă că nu avea orbul găinilor.

De douăzeci de ani de când făcea comerţ cu arme, Zurkadis nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Era o comandă transmisă societăţii sale de import-export de un client care nu considerase de cuviinţă ca mai întâi să ia legătura cu el.

Şi ce client! Kabir ben Hamzah, cel mai mare ticălos de pe pământ...

Şi ce comandă! Puşti şi pistoale-mitralieră, revolvere automate, muniţii şi tot ce era necesar pentru întreţinerea acestor arme. Ben Hamzah mai cerea şi o cantitate de TNT suficientă să arunce în aer Acropolele.

— De ce nu şi lansatoare de rachetă şi tancuri, dacă tot face o comandă? mormăi Zurkadis.

De parcă afacerea ar fi fost încheiată dinainte, scrisoarea era însoţită de un avans sub forma unui cec care putea fi onorat de *Lybian Arab Foreign Bank* din Tripoli.

Mikis Zurkadis păşi pe mocheta gri şi se reîntoarse la fotoliu. Puse scrisoarea pe mapa de birou şi fumă dus pe gânduri.

Ca de fiecare dată când reflecta la o problemă, Zurkadis începu să-şi netezească mustăcioara căruntă.

La început, traficul de arme îi pusese unele probleme morale. Dar, când te-ai născut sărac, te obişnuieşti repede cu compromisurile, mai ales cu cele foarte profitabile.

Totuşi, în ziua în care începuse să facă acest comerţ pe cont propriu, Zurkadis îşi fixase o regulă pe care nu o încălcase

niciodată. Îşi impusese să nu livreze arme decât acelora care, după părerea lui, luptau pentru o cauză dreaptă. Ştia că e ceva arbitrar, dar ăsta era felul lui de a-şi împăca conştiinţa.

Oricum, atunci când refuza o livrare, Zurkadis ştia că acel client se va duce să trateze afacerea cu un alt traficant. Se consola spunându-şi că nimeni nu putea să facă nimic şi că lucrurile vor fi mereu aşa atâta vreme cât lumea va fi sfâşiată de războaie.

Şi apoi, nu numai pentru el strângea banii vânzând arme. În urmă cu douăzeci şi doi de ani, atunci când, mic contrabandist, se pregătea să facă pasul cel mare, nevasta lui murise subit lăsându-l cu o fetiţă de şase luni.

Sfâşiat de durere, Zurkadis jurase să facă avere pentru ca acel copil să nu ducă niciodată lipsă de nimic. Acum avea această avere şi ea va fi într-o zi a fiicei sale, Aliki.

Zurkadis apasă butonul interfonului.

— Da, domnule, răspunse vocea unui bărbat.

— Dacă se arată un anume Kabir ben Hamzah, îi vei transmite că a greşit adresa. Cât se poate de politicos, se înţelege.

De şapte ani de când era secretarul şi omul de încredere al lui Mikis Zurkadis, Iannis Kondilos îi înţelegea dorinţele patronului fără prea multe explicaţii.

— E vorba de o comandă, domnule?

— Exact, Iannis. Îi vei preciza clientului sau reprezentatului său că cecul a fost distrus.

— Foarte bine, domnule.

Zurkadis eliberă butonul. Satisfăcut, grecul strivi trabucul în scrumieră, după care rupse scrisoarea şi cecul şi le aruncă în coşul de hârtii.

— Încă o afacere bună pentru concurenţă, murmură el zâmbind.

* * *

Hank Frost se uită la cadranul negru al ceasului său Omega Seamaster. Avionul decolase la ora anunţata. Va ajunge la Atlanta în mai puţin de două ore.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Lui Frost nu-i plăcea deloc sa se despartă de arme, de unde oroarea faţă de

călătoriile cu avionul.

Era încordat şi un zgomot uşor în stânga lui îl făcu să tresară. Întoarse capul. Era doar vecina lui care cobora speteaza fotoliului. O brunetă drăguţă... Se uita ţinta prin hublou şi Frost îşi oferi un moment de destindere cercetând-o cu privirea pe furiş. Apoi se uită şi el afară.

Nori albi şi destrămaţi se întindeau pe linia lui de orizont, de parcă ar fi trasat nişte limite imensităţii albastre a cerului. Jos, oraşul New York se micşora cu o viteză impresionantă.

În câteva secunde, giganticul oraş nu mai era decât o machetă în miniatură aşezată pe malul Atlanticului.

Frost se aşează bine în fotoliu şi închise ochiul drept.

Pleoapa stângă, pecetluită pentru totdeauna de o cicatrice, era acoperita cu o panglică neagră de piele. Îşi ridică şuviţa de păr care îi atârna pe frunte. Avea de rezolvat o problemă foarte importantă, o problemă de bani.

Ultimele misiuni[1] fuseseră excepţional de profitabile şi avutul i se ridica acum la câteva sute de mii de dolari. Niciodată nu mai avusese atâta bănet şi se simţea depăşit de situaţie.

Frost dusese lupte pe viaţă şi pe moarte împotriva unor fanatici de tot soiul: neonazişti, guerilleros cubanezi, terorişti din Jihadul Islamic, membrii unor secte criminale... Lupta era meseria lui, aşa îşi câştiga el pâinea. Avea destula experienţă pentru acest fel de luptă şi o făcea implacabil, hotărât şi metodic ca un profesionist. Însă gestionarea banilor i se părea o corvoadă imposibilă.

Adevărul e că Frost era obsedat de două lucruri. Nu numai că nu voia să se transforme într-un om de afaceri, dar, mai ales, se temea că nu cumva acum, când avea ceva de pierdut, să nu mai privească moartea în faţă cu tot atâta detaşare. Şi, în profesia lui, asta putea să fie fatal. Pentru că Hank Frost, fost căpitan în Vietnam, profesa acum redutabila meserie de mercenar. Uneori mai accepta şi misiuni propuse de CIA, şi, când nu avea nimic altceva de făcut, lucra ca gardă de corp pentru *Diablo Protective Services.*

Un clinchet uşor îi întrerupse gândurile şi-l făcu să deschidă

[1] Vezi numerele 1-4 din colecţia Mercenar: Ochi pentru ochi, Măcelul, Umbra celui de al IV-lea Reich, Pista sângeroasă (n. edit.).

ochiul. Se stinsese panoul care anunţa NO SMOKING.

Scotoci prin toate buzunarele până când dădu peste vechea lui brichetă Zippo, scoase un pachet de Camel pe jumătate plin şi aprinse o ţigară. Dădu fumul afară pe nări apoi îşi lăsă privirea să hoinărească prin interiorul avionului.

Deodată, un fel de zarvă îi atrase atenţia spre micul oficiu care separa restul avionului de compartimentul de clasa întâi. Mercenarul se aplecă pe intervalul central dar nu văzu nimic. Cu siguranţă un călător tipicar care mustra o stewardesă. Nu era treaba lui. Trase din ţigară şi se cufundă din nou în gânduri.

După o escală de o jumătate de oră în Atlanta, Frost pleca mai departe cu avionul până în New Mexico. John Lessing, un prieten, mercenar ca şi el, îi împrumutase un bungalou pe care îl avea nu departe de Santa Fe. Frost putea să se folosească de el cât dorea şi avea de gând să stea acolo vreo cincisprezece zile, cât să-şi lămurească problemele financiare.

O mişcare vagă, la limita razei sale vizuale, îl întrerupse iar din visare. Ridică capul. Era o stewardesă care venea pe intervalul central. Cu părul negru ca abanosul, tenul de culoarea ambrei şi formele generoase, tânăra femeie avea tot ce-i trebuie ca să placă celor care preferă tipul latino-american. Frost nu avea nimic împotriva acestui gen de femeie şi o privi cu cel mai mare interes.

Tânăra femeie ajunse în dreptul lui şi îi zâmbi. Un zâmbet la comandă, aşa cum probabil învăţase la şcoala de stewardese.

Puţin cam dezamăgit, Mercenarul zâmbi şi el apoi examină faţa bronzată cu trăsături delicate. Şi, brusc, simţi o crispare în stomac. În avionul acela se întâmpla ceva. Ceva grav. În ciuda eforturilor, tânăra femeie nu putea să-şi ascundă angoasa care se citea cu claritate în ochii ei negri.

Fusta ei atinse uşor braţul Mercenarului cu un foşnet mătăsos. Simţi o adiere uşoară cu efluvii parfumate.

„Chanel”, îşi zise el înfiorându-se.

Nu era un fior senzual, aşa cum provocau unele fete frumoase la trecerea lor, ci o tresărire rece ca gheaţa care îl pătrunse până la oase.

O lăsă pe tânăra femeie să-şi continue drumul până la coada

avionului, apoi stinse ţigara şi se ridică. Cel de al şaselea simţ al său îi cerea imperios să obţină informaţii.

O găsi pe stewardesă sprijinită cu spatele de un perete de aluminiu, cu faţa la uşile toaletelor. Desfăcuse un pachet de ţigări şi se chinuia să aprindă un chibrit. Mercenarul aprinse bricheta. Flacăra ţâşni foarte aproape de faţa lui şi fata tresări.

— Nu… Mulţumesc, se bâlbâi ea.

— Sunt chiar atât de înspăimântător? întrebă Frost.

— Nu… nu. Dar nu v-am văzut venind şi m-aţi speriat puţin.

Frost zâmbi şi la colţul ochilor îi apăru o cută mică.

— Stai liniştită şi fumează o ţigară. Cred că ai acest drept.

Fata aprinse ţigara, suflă fumul şi întrebă:

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că ceva nu e în regulă. Uită-te cum îţi tremură mâinile.

— Ascultă, domnule, nu…

— Fără figuri de-astea cu mine, micuţo! o întrerupse tăios Mercenarul. Ce se întâmplă?

Stewardesa nu răspunse imediat. Se vedea bine că făcea un mare efort să se însenineze la faţă. În cele din urmă reuşi să obţină un zâmbet profesional.

— Nimic, îl asigură ea. M-aţi luat prin surprindere, asta e tot.

Frost ştia că minte.

Lovi cu degetul capacul brichetei şi o lăsă să cadă în cel mai apropiat buzunar al hainei. Privirea lui îi străpunse faţa ca o rază laser. Se pregătea s-o bruscheze puţin pentru a o face să-i spună adevărul, dar fu oprit de un mic pârâit în difuzoare. Auzi după aceea o serie de fâţâieli, câteva plesnituri semănând cu nişte lovituri de linie date într-o masă, după care o voce de bărbat anunţă:

— Aici comandantul de bord. Nişte piraţi ai aerului au reuşit să se îmbarce împreună cu noi. Cer să păstrăm direcţia spre Havana. Doamnele şi domnii pasageri sunt rugaţi insistent să-şi păstreze sângele rece. În cazul ultimelor două deturnări, avioanele nu au fost imobilizate la pământul cubanez decât atâta cât să facă plinul cu carburant. Şi cu noi ar trebui să se întâmple la fel. Orice reacţie de panică sau intervenţie

intempestivă ar duce la violenţe inutile, ba chiar ar pune în pericol viaţa unei stewardese luată ostatecă. De aceea, încă o dată, vă cer să fiţi calmi. Purtătorul de cuvânt al piraţilor mi-a promis că nu va fi nicio vărsare de sânge dacă toată lumea se supune cerinţelor lor. Echipajul şi compania vă mulţumesc pentru cooperare. Adaug că, în măsura posibilului, vă vom ţine la curent cu evoluţia situaţiei.

Un murmur de spaimă se răspândi printre cei care călătoreau la clasa turist.

— Aşa, nu s-a întâmplat nimic? zise Frost printre dinţi.

Surâsul profesional dispăruse.

— Ni s-a interzis să vorbim înainte de anunţul oficial al comandantului.

Stewardesa începuse din nou să tremure. Închise o clipă pleoapele şi trase cu sete din ţigara.

— Ei bine, reluă Mercenarul, anunţul a fost făcut. Acum îmi spui despre ce e vorba?

Tânăra femeie se uită la el suflând fumul cu nervozitate.

— Ce vrei să ştii mai mult? Ai auzit.

— Ce vreau să ştiu? Pur şi simplu numărul piraţilor şi ce arme au.

— Dar nu înţeleg ce… începu fata.

— Ascultă, domnişorico, dacă avionul ăsta aterizează în Cuba, mă pot considera un om mort! Castro a pus o recompensă pe capul meu. N-ai auzit de lovitura de stat de acum şase luni, împotriva lui Alvaro Montesinos?[2]

— Da, bineînţeles, răspunse fata. Am citit în ziare. Dumneata eşti mercenarul care a făcut să eşueze planul cubanezilor?

— Întocmai.

— Eşti Hank Frost… murmură stewardesa albindu-se la faţă. Bănuiam eu.

Faţa ei, deformată de groază, devenise aproape urâtă. Frost se încordă brusc şi o privi ţintă în ochi. Se vorbise de el în presa americană, dar numele nu-i fusese menţionat. Ştia foarte bine asta, pentru că el se opusese acestui lucru din motive de discreţie uşor de înţeles.

— Citeşti ziarele cubaneze? o întrebă el intrigat.

---

[2] Vezi MERCENAR II, *Măcelul* (n. edit).

— Ăăă… Nu, de ce? se bâlbâi tânăra femeie scuturându-şi ţigara în scrumiera prinsă de peretele de aluminiu.

— Atunci de unde-mi cunoşti numele?

Stewardesa amuţi. Se făcuse albă ca varul la faţă.

— De unde-mi cunoşti numele? repetă Mercenarul cu un ton mult mai ameninţător.

— Ei bine, de la… din lista pasagerilor, se bâlbâi ea.

— Câţi pasageri sunt în avion?

Stewardesa se gândi numai o clipă.

— Două sute douăzeci şi patru.

— Şi, bineînţeles, cunoşti pe de rost numele şi numărul scaunului fiecăruia dintre ei…

Frost aruncă o privire spre interiorul avionului. În penultimul rând, doi îndrăgostiţi de vreo douăzeci de ani stăteau strâns îmbrăţişaţi, hotărâţi să moară unul în braţele celuilalt. În faţa lor, o negresă grasă legăna pe genunchi un copilaş fredonându-i în surdină un cântec liniştitor. Câteva persoane singure stăteau cu capul între mâini. Toţi păreau resemnaţi şi urmau îndemnul la calm făcut de comandantul de bord.

Niciun semn din partea piraţilor. Nimeni nu se uita spre partea în care se aflau. Frost luă ţigara din mâna stewardesei şi o strivi în scrumieră. Apoi o strânse de mâini.

— Încetează, gemu ea. Mă doare!

— Ştiu. Şi sunt în stare să fiu şi mai rău dacă te încăpăţânezi să taci.

Stewardesa se strâmbă de durere apoi zise brusc:

— Ai dreptate, căpitane Frost. Cu atât mai rău pentru comandant. Sunt sigură că se înşală şi că aceşti indivizi sunt în stare să omoare. Îţi… îţi voi spune totul.

— Îmi pare bine că asculţi de glasul raţiunii, zise Mercenarul rânjind. Deci?

— Mai întâi dă-mi drumul, îi ceru stewardesa.

Frost îi eliberă mâinile. Tânăra femeie era cu nervii la pământ şi pe faţă i se rostogoli o lacrimă. Suspină adânc şi începu cu o voce tremurată:

— Aceşti piraţi nu sunt militanţi politici…

Frost făcu un gest de nerăbdare şi o întrerupse.

— De unde ştii şi de ce vor să deturneze avionul în Cuba?

— Probabil pentru că n-au găsit nimic mai bun. Am înţeles asta când au vorbit între ei după ce ne-au luat ostatice.

— Şi pe tine te-a luat ostatică?

— Da, în oficiu. Cel care mă ţinea mi-a dat drumul imediat ca să se ducă la comandant. Au spus că o singură fată e destul şi au oprit-o pe Sally.

— Cealaltă stewardesă?

— Da. Sally, o fată atât de drăguţă…

— Piraţii sunt americani? îi tăie vorba Mercenarul.

— Da. Recidivişti căutaţi de poliţie.

— Sunt ţăcăniţi! exclamă Frost. N-au nicio şansă să primească azil în Cuba!

— Tocmai că se tem că nu vor fi primiţi cu braţele deschise. Dar ştiu că te afli în acest avion. Au spus că le vei servi drept monedă de schimb pe lângă guvernul lui Castro.

— Da, *barbudo* i-ar primi ca pe nişte regi pe cei care m-ar aduce legat fedeleş. Cum au aflat piraţii de prezenţa mea la bord?

— Asta nu ne-au spus, răspunse stewardesa. Dar cred că te aflai la clasa întâi, şi probabil că în momentul ăsta au început să te caute.

— Trebuie să ne mişcăm repede. Câţi sunt?

— Doi. Unul e o brută enormă. Cel care mi-a dat drumul ca să se ducă să ordone comandantului să facă anunţul. Celălalt a rămas în oficiu cu colega mea Sally.

Stewardesa izbucni în plâns. Frost aruncă o privire neliniştită la clasa turist. Nicio mişcare. O lăsă pe fată să plângă puţin ştiind că asta îi va face bine, apoi aprinse o ţigară Camel, i-o strecura între buze şi murmură:

— Linişteşte-te, nu aşa o salvăm pe Sally. Spune-mi ce arme au.

Stewardesa trase cu aviditate din ţigară, tuşi apoi răspunse:

— Ai dreptate. Trebuie făcut ceva. Nu sunt prea curajoasă!

— Ba da… ba da… o asigură el. Dar spune-mi ce arme au.

— Nişte cuţite ciudate cu nişte lame lungi şi transparente.

— Lame din sticlă specială, zise Frost. Sunt la fel de eficace ca lamele de oţel şi nu sunt sesizate de detectoarele de metal. Arme de foc?

— Nu.

— Dacă nu sunt decât doi indivizi înarmaţi cu pumnale, treaba se aranjează.

— Mă sperie, căpitane Frost! Cel din oficiu o ţine pe Sally lipită de el, cu cuţitul la gât, gata să-i taie beregata!

— N-o să-l lăsăm, îi promise Frost. Cum te cheamă?

— Ăăâ... Linda Taylor, răspunse stewardesa, puţin cam surprinsă.

— Deci mama ta e sud-americană.

— Da, venezueleană. Cum ai ghicit?

— Am ochiul format, răspunse Frost arătând cu degetul spre panglica neagră.

Fata zâmbi şi trase din ţigară. Satisfăcut că o vede mai înseninată, Frost întrebă:

— Eşti gata să mă ajuţi, Linda?

— Bineînţeles, dar mi-e teamă că n-am...

— Taci! Sunt convins că eşti foarte capabilă. Încearcă să te gândeşti la prietena ta Sally şi la pasagerii acestui avion. Piraţii te lasă să circuli liberă?

— Da. Ce ai de gând să faci?

Frost întoarse din nou capul spre interiorul avionului. Niciun pirat.

— O clipă, răspunse el. Dacă aceşti domni mă caută, ar trebui să mă fac mai greu de reperat. Aşteaptă-mă aici. Doar un minut.

Frost intră la toaletă, vârî panglica de piele în buzunar apoi îşi puse pe nas nişte ochelari de soare cu lentile reflectorizante. Când ieşi, stewardesa nu-şi putu reţine o exclamaţie.

— Arăt altfel, nu? zise Mercenarul. Dacă tipii ăştia nu m-au văzut decât în fotografie, ochelarii mei ar trebui să-i încurce un moment. Nu vreau mai mult. Ştii cât e ora?

— Da, răspunse Linda Taylor uitându-se la ceasul de la mână. E... opt şi douăzeci.

— N-are importanţă. Voiam doar să ştiu dacă ai ceas.

— De ce?

— Te vei întoarce în compartimentul de la clasa întâi, găseşti tu un pretext ca piraţii să-ţi dea voie să treci. Dar ai grijă să

nu afle echipajul. Nu am nevoie de beţe în roţi! După ce vor termina de scotocit clasa întâi, tipul pe care mi l-ai descris ca pe o brută enormă îşi va vârî nasul aici. Îl voi aştepta.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Când va ajunge în clasa turist, stai cu urechea ciulită. În curând vei auzi strigăte. Te uiţi la ceas şi aştepţi exact un minut. După care intri în oficiu. Va fi rândul tău să intri în joc. Va trebui să atragi atenţia celuilalt pirat. Descurcă-te cum ştii. Fă-i ochi dulci, orice.

Stewardesa clătină din cap cu scepticism.

— Crezi că-l vei putea anihila în mai puţin de un minut? E o adevărată forţă a naturii! Calculul mi se pare prea riscant!

— Am mai anihilat eu şi alţii, zise Frost cu un zâmbet în colţul gurii. Sigur că există o parte de risc, fără asta nu se poate. Dar trebuie să-l reducem cât mai mult. Ai încredere în experienţa mea, tipul care-ţi ţine colega ostatică va aştepta un minut înainte de a vedea ce se întâmplă. Când va auzi strigăte, va înţelege că se întâmplă ceva, dar nu se va mişca imediat.

— Ce te face să crezi asta?

— El are ostatica. Şi această ostatică este singurul lor mijloc de presiune.

— Şi? obiecta Linda înspăimântată. Poate foarte bine să-şi pună în practica ameninţările. Să-i taie gâtul lui Sally şi să ia un alt ostatic!

— Nu va face, fiindcă nu-i voi lăsa timp. Dacă individul are câteva grame de creier în cap, îşi va spune că nimeni nu va încerca nimic împotriva lui atâta vreme cât fata e întreagă, de teamă să n-o rănească sau să n-o omoare. Dacă se atinge de ea, atunci va provoca reacţii. Pasagerii vor înţelege că nu mai are niciun motiv să nu mai omoare şi pe alţii şi vor risca totul ca să evite un masacru.

— Raţionamentul stă în picioare, admise fata.

Totuşi nu părea decât pe jumătate liniştită. Frost o prinse de umeri. Trebuia s-o convingă cu orice preţ.

— Ascultă, Linda, sunt obişnuit cu astfel de lucruri! Ştiu că piratul va reacţiona în felul acesta şi contez pe asta pentru a crea efectul de surpriză. Pe asta şi pe intervenţia ta, fireşte.

Trebuie neapărat să-i atragi atenţia. Unei fete frumoase ca tine n-ar trebui să-i fie prea greu…

Stewardesa roşi uşor. Apoi ridică ochii spre el şi pe buze îi apăru un zâmbet maliţios.

— O să-mi dau toată osteneala, răspunse ea.

— Şi aşteaptă exact un minut, adăugă Mercenarul.

— Un minut, OK, zise Linda. O să meargă perfect.

Strivi ţigara în scrumieră şi luă o batistă de hârtie. Îşi şterse faţa şi nasul. Nu mai tremura şi Frost fu sigur că îşi va îndeplini bine misiunea. După ce-şi şterse faţa, fata se uită spre ochelarii de soare şi zise:

— Eşti un tip grozav! Mulţumesc în numele lui Sally şi al pasagerilor.

— O fac şi pentru mi…

Mercenarul nu apucă să-şi termine fraza. Împinsă parcă de un impuls incontrolabil, Linda se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută uşor.

— Mulţumesc şi pentru mine, adăugă ea.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, fata se întoarse pe călcâie şi plecă. Frost se uită după ea cum se îndepărtează zicându-şi că, dacă totul se sfârşea cu bine, ar trebui să repete experienţa, ba chiar s-o împingă ceva mai departe.

Feţele îngrijorate ale pasagerilor se întorceau spre Linda. Oamenii o opreau şi o întrebau ce ştia. Cu surâsul profesional pe buze, tânăra femeie le răspundea că nu exista niciun motiv de alarmare şi-şi continua drumul spre oficiu. Frost aşteptă să dispară şi se întoarse la locul lui cât se poate de liniştit.

Cu mâinile crispate pe marginea fotoliului, bruneta drăguţă de lângă el privea în continuare prin hublou. Îl auzi că vine şi întoarse instinctiv capul.

— Dar… dar, se bâlbâi ea uimită. Mi s-a părut că…

Mercenarul zâmbi.

— Am băgat-o în buzunar. Mi-am zis că ochelarii sunt mai puţin respingători pentru a rupe gheaţa. Dă-mi voie să mă prezint. Căpitanul Hank Frost. Cu cine am onoarea?

Tânăra femeie îi aruncă o privire de gheaţă.

— Zău, domnule, Frost, chiar crezi că e momentul pentru politeţuri?

— Dimpotrivă. Dar îmi place să fac cunoştinţă cu oamenii înainte de a le cere colaborarea. Chiar nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

Bruneta păru foarte surprinsă. Totuşi răspunse, împinsă de curiozitate:

— Mă numesc Fran Hood. Şi acum ce mai vrei să ştii? Dacă locuiesc cu părinţii?

— N-ai ghicit, zise Mercenarul rânjind. Asta aveam de gând să te întreb mai târziu. Să-mi aduci aminte dacă uit. Deocamdată, am pur şi simplu nevoie de o mână de ajutor.

— Ce vrei de la mine? întrebă Fran Hood cu o voce tăioasă.

Frost o informă cu un ton calm:

— Ajutorul pentru a-i scurtcircuita pe piraţi. Nu mă tentează excursia la Havana.

— Eşti nebun! exclamă bruneta. Să nu contezi pe mine. Ai auzit ce-a spus comandantul de bord?

— La perfecţie. Îmi lipseşte un ochi dar urechile le am pe amândouă. Problema e că respectivul comandant n-ar fi reacţionat aşa dacă ar fi avut informaţiile pe care le deţin eu.

Tânăra femeie îi răspunse mai întâi cu o strâmbătură ironică.

— Nu mai spune!… Şi care sunt aceste informaţii?

În momentul acela, Mercenarul văzu culisând uşa de la oficiu.

— Sper că voi avea timp să-ţi explic, răspunse el cu o voce grăbită.

Frost îi povesti vecinei sale cum stă situaţia.

Un individ înalt, cu o statură atletică tocmai intra în clasa turist.

Piratul ţinea în mâna dreaptă un pumnal transparent de vreo douăzeci de centimetri.

CAPITOLUL II

— Lăsaţi gura! răcni piratul cu o voce răguşită de beţiv. Unde te-ai ascuns, Frost?

Linişte de moarte în compartiment.

— Aşa, Frost, nu vrei să-ţi arăţi mutra? Bine, o să vin eu după tine!

Mercenarul nu avusese timp să-şi sfârşească explicaţiile. Se uită la Fran Hood, care se albise la faţă de spaimă, şi o clipă crezu că îl va denunţa. Piratul începu să-i examineze pe primii pasageri. Frost profită ca să-i şoptească.

— Nu mă trăda. Trebuie să ai încredere în mine. E singura noastră şansă de a scăpa cu faţa curată!

— Am zis gura! răcni omul cu cuţit de sticlă.

Fran Hood schiţă un zâmbet vag. Frost deduse că acum luase o hotărâre şi putea să aibă încredere în ea.

Mercenarul ridică mâna ca un şcolar disciplinat şi întrebă:

— Putem să ne ducem ca să facem pipi, dom’le?

În ciuda angoasei care plutea în aer, Frost auzi câteva râsete nervoase.

— Te crezi nostim, ai? zise piratul.

Era un munte de om. Avea un cap enorm şi nişte umeri de halterofil. Cămaşa în carouri, descheiată la piept, lăsa să se vadă nişte pectorali puternici şi un păr des şi blond.

— Nu, dom’le, răspunse Frost. Pun doar o întrebare practică.

Piratul păru că se gândeşte o clipă. Având în vedere efortul pe care părea că i-l cere această activitate, Frost îşi zise că volumul materiei cenuşii probabil că nu era direct proporţional cu dimensiunile capului său de animal.

Asta nu era neapărat un avantaj. Mercenarul ştia din experienţă că nu era uşor să anticipezi reacţiile unei huidume.

— Mmmmda, mormăi individul în cele din urmă. Poţi să te duci. Dar singur, şi mişcă-te mai repede.

Frost luă un aer jenat. Arătă spre vecina lui şi se rugă la cer ca ea să priceapă jocul, apoi îşi drese glasul.

— Ăăă… Nu eu vreau să mă duc la toaletă. Ci domnişoara.

O simţi pe Fran Hood încordându-se. Când se uită la ea, văzu că era roşie ca bujorul la faţă. Frost îi şopti aproape fără să mişte buzele:

— Du-te, Dumnezeule mare! Altfel ratăm totul!

Tânăra femeie ezita. Peste câteva secunde ar fi fost prea târziu. Mercenarul o îndemnă lovind-o uşor cu piciorul. Încet, parcă fără tragere de inima, Fran Hood se ridică în sfârşit şi el răsuflă uşurat. Punând mâinile pe speteaza fotoliului din faţă, tânăra femeie îi întoarse spatele. El îşi deplasă picioarele pentru a o lăsă să treacă.

Acum era rândul lui să joace. Şi hotărî să pună totul la bătaie. Fran Hood puse un picior în intervalul de la mijloc, dar încremeni când simţi o mână strecurându-se sub fustă.

Tânăra femeie sughiţă sufocată, apoi ţipă de durere când Mercenarul o ciupi de pulpa piciorului. Se dădu înapoi pe intervalul de la mijloc strigând:

— Ce te-a apucat? Individ dezgustător!

Frost se ridică în picioare şi protestă cât se poate de inocent.

— Vai, domnişoară, dar nu înţeleg…

— Lasă că te fac eu să înţelegi! exclamă Fran Hood scandalizată. Stricatule!

Până acum totul mergea bine. Fata reacţiona de minune. Frost întoarse capul pentru a-l supraveghea pe pirat. În momentul acela se trezi cu o palmă răsunătoare peste obraz, care fu gata să-i dea jos ochelarii. Asta dorea şi el!

— Ce mai e şi nebuneala asta acolo? zise piratul păşind înainte cu un mers de maimuţă.

Mercenarul o împinse pe Fran Hood spre partea din spate a avionului. Apoi făcu un pas spre pirat, de parcă ar fi vrut să-i explice.

— Ei! Ce mai e şi rahatu’ ăsta! exclamă individul.

Mercenarul ştia că Linda auzise strigătele. În compartimentul de la clasa întâi pornise numărătoarea inversă. Avea la dispoziţie mai puţin de un minut pentru a neutraliza acea masă enormă de carne.

Piratul ajunsese la un metru de el şi avea un aer ameninţător. Cu un aer degajat dar cu toţi muşchii încordaţi, Frost arătă spre cele două fotolii goale.

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră, zise el.

Individul se uita instinctiv.

Mercenarul folosi muchia palmei şi lovi cu toată puterea peste mâna dreaptă a individului. Piratul avea o forţă stupefiantă. Scoase un mârâit când primi lovitura dar nu dădu drumul la cuţit. Lama crestă marginea fotoliului unei femei bătrâne care ţipă terorizată şi se refugie pe genunchii vecinului ei.

Piratul rămase năucit o fracţiune de secundă. Frost încercă un *atemi* la gât dar celălalt se eschivă. Partida nu era câştigată. Nu-l putea expedia pe ucigaş peste fotolii ca să se încaiere cu pasagerii. Îndepărtând mâna înarmată, Frost încercă o secerare prin interiorul coapsei.

Dar colosul era de nezdruncinat. Se dădu înapoi vreo cincizeci de centimetri şi, cu un strigăt de furie, îşi expedie pumnul stâng spre ficatul adversarului. Frost se trase înapoi ca să evite lovitura.

Călătorii începuseră să ţipe terorizaţi dar niciunul nu intervenea.

În acel spaţiu îngust, singura soluţie era *sutemi*. Frost pară o primă lovitură de cuţit şi verifică dacă terenul era liber. O zări cu coada ochiului pe Fran Hood care se strecura între două fotolii pentru a elibera intervalul.

Ochii piratului scăpărau de furie. Cu lama cuţitului înainte, individul se năpusti asupra lui Frost cu un muget de animal provocând alte ţipete de groază printre călători. Mercenarul se lăsă să cadă, cu spatele la podea. Dar adversarul reuşi să-şi frâneze elanul în extremis şi se prăbuşi peste el fără să-i permită să execute figura la care se gândise.

Frost întoarse capul în ultimul moment.

Lama de sticlă tăie mocheta la câţiva centimetri de gâtul lui.

Frost apucă mâna agresorului şi avu o clipă de îndoială. Dacă se încrezuse prea mult în puterile lui? Adversarul îl sufoca cu greutatea corpului său enorm. Bicepşii de o mărime nemaipomenită făceau cămaşa să crape pe la cusături.

Lama se apropia şi mâna stângă a piratului căuta gâtul lui Frost.

Cu preţul unui efort supraomenesc, Mercenarul reuşi să-l

apuce şi de cealaltă mână. Cuţitul continua să se apropie. Frost simţea sudoarea udându-i ceafa şi umerii. Faţa hidoasă, schimonosită de un rictus sălbatic, se afla chiar deasupra feţei sale. Pe frunte îi cădeau picături de salivă dezgustătoare.

Braţul stâng al lui Frost, aproape paralizat de durere, nu mai putea să reziste multă vreme. Adversarul ştia prea bine acest lucru. Piratul aştepta tocmai această clipă de slăbiciune ca să-i înfigă cuţitul în gât.

CAPITOLUL III

Fără să ia în seamă durerea, Mercenarul se concentra asupra braţului său stâng. Lăsă pumnalul să i se apropie uşurel de gât. Piratul rânji descoperind două rânduri de dinţi galbeni.

Frost lăsă lama să mai coboare un centimetru. Din rândul pasagerilor se auzeau murmure îngrozite, dar toţi stăteau încremeniţi în scaunele lor.

Atunci făcu Frost un ultim efort.

Ridicând capul, îşi înfipse dinţii în braţul drept al adversarului. Răsună imediat un urlet înfiorător. Pumnalul căzu, rânindu-l uşor pe Frost la mâna stângă. Nu trebuia să-l lase pe pirat să-şi revină. Frost îl lovi cu genunchiul în testicule. Urmă un nou urlet şi bruta se aplecă ţinându-se cu mâinile de părţile intime.

Frost se ridică brusc şi-l lovi cu piciorul în tâmplă.

Zgomotul de la clasa turist probabil că provocase o oarecare emoţie în oficiu. Nu avea nicio clipă de pierdut.

Mercenarul apucă cuţitul şi, sub privirile stupefiate ale călătorilor, se repezi spre uşă. Se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea şi să-şi vadă rana. Nu era decât o zgârietură pe dosul mâinii. Frost se uită la ceas şi simţi că i se strânge inima. Trecuseră mai mult de două minute de la primul strigăt al brunetei Fran Hood. Probabil că pe Linda o treceau toate transpiraţiile de partea cealaltă a uşii.

Frost auzi zvon de glasuri în oficiu dar uşa îl împiedica să înţeleagă ce se vorbea. O deschise uşurel şi se uită înăuntru.

Celălalt pirat stătea cu spatele la el. Pe deasupra umărului stâng al individului, Mercenarul zărea părul blond al celeilalte stewardese. Dar surpriza i-o provocă Linda Taylor. Fata nu ducea lipsă de resurse, nici de îndrăzneală.

Stewardesa nu făcea economie de mijloace pentru a atrage atenţia piratului. Cu părul răvăşit, tânăra femeie stătea sprijinită cu spatele de uşa de la clasa întâi, cu o sticlă de whisky în mână. Trase un gât zdravăn apoi zise:

— Vrei şi tu?

— Nu, mormăi individul.

— Deci, frumosule, chiar nu vrei să-mi spui cum te cheamă? continuă Linda. Individul ezita, temându-se de o cursă. Linda îl învălui cu o privire provocatoare, bău din nou din sticlă apoi îşi trecu limba cu senzualitate peste buzele umede.

— Doar n-o să te mănânc. Spune-mi cum te cheamă…

Piratul mârâi din nou, dar de data asta răspunse:

— Larry.

— Larry… E simpatic foc, gânguri stewardesa. Pe mine mă cheamă Linda. Şi sunt sătulă până în gât de ţara asta de capitalişti corupţi. Ia-mă cu tine în Cuba. Mi-a venit o idee. Ce-ar fi să mă iei pe mine ostatică şi s-o laşi pe putorişca asta blondă? Îţi promit că voi fi cuminte.

— Ticăloaso! strigă Sally.

— Tu să laşi gura că-ţi iau gâtu'! se burzului banditul.

O strânse mai tare de gât şi Sally scoase un geamăt tânguitor.

Centimetru cu centimetru, Frost făcea să culiseze uşa. Linda încă nu putea să-l vadă. Bău iar din sticlă şi bâigui:

— A… atunci, e da sau nu? Mi-ai căzut cu tronc, Larry. Şi să ştii că… că am tot ce trebuie ca să te fac fericit… Ia uită-te…

Linda puse sticla pe o măsuţă şi făcu un pas înainte desfăcându-şi nasturii de la bluză. Frost nu se putu împiedica să nu-i admire argumentele. Respiraţia lui Larry devenise zgomotoasă, sacadată. Deodată se scuturâ şi-i ordonă:

— OK, păpuşo. Vrei să m-ajuţi? Atunci îmbracă-te şi vezi ce se petrece în clasa turist. Nu-mi place deloc hărmălaia de-acolo.

În ochii Lindei apăru deodată neliniştea. Dacă făcea ce-i ceruse, piratul avea s-o urmărească cu privirea şi să descopere secretul. Tânăra femeie dădu din umeri apoi se întoarse să se sprijine cu spatele de uşa de la clasa întâi.

— Nu se mai aude nimic, zise ea luând din nou sticla. Şi apoi, amicul tău e destul de forţos ca să se descurce singur. Haide, Larry, las-o pe toanta aia grasă şi ia-mă pe mine.

Sally încercă să protesteze dar piratul o făcu să tacă lovind-o cu piciorul peste gleznă. Frost o auzi plângând.

Cu o voce care ar fi impresionat şi un ermit, Linda îşi

continuă improvizaţia. Începu să-şi arate talentele în materie de amor cu o impudoare care provocă scrâşnituri de dinţi colegei sale blonde.

Frost continua să deplaseze încetişor uşa. După încă zece centimetri ar fi putut să intre.

Piratul era vizibil tulburat dar încă perplex. Mercenarul nu-i vedea faţa dar, după înclinaţia capului, era clar că amicul Larry avea ochii pironiţi asupra Lindei Taylor. În clipa aceea stewardesa se deplasă uşor spre stânga şi-l zări pe Frost.

Mercenarul intră în oficiu strângând în mână mânerul pumnalului. Linda îşi mişcă fundul provocator şi şopti cu o voce tânjitoare:

— Mă exciţi, Larry. Îmi plac aventurierii. Hai, vino!

* * *

În clasa turist era o linişte totală. Ai fi zis că o vrajă îi preschimbase pe pasageri în stane de piatră. Piratul lovit de Frost zăcea la jumătatea drumului dintre oficiu şi partea din spate a avionului. Zdrahonul se lovise violent cu faţa de podea şi sângele care îi curgea din nas începea să se împrăştie pe interval.

Fără zgomot, Mercenarul făcu un pas în spatele lui Larry. Linda era sublimă. Ar fi avut un triumf colosal într-un show pe Broadway. Dacă piratul ar fi dat drumul ostaticii, Frost ar fi putut să treacă la ofensivă fără să pună în pericol viaţa acelei fete, din care nu vedea decât părul blond.

Dar Larry nu se hotăra. Frost se resemna să aştepte ocazia. Nu era nicio grabă dacă Linda mai putea improviza în continuare. Frost îi adresa un mic semn liniştitor.

Stewardesa ştia că acţiunea era iminentă. Dar nu se declanşa. Se simţea nervoasă, la capătul puterilor. Whisky-ul i se urcase la cap… încă o picătura ca să mai capete curaj.

Frost se uită la sticla pe jumătate goală. Dacă Linda nu avusese timp să înlocuiască alcoolul cu apă, atunci cu siguranţă că începea să i se învârtească capul. Încercă s-o facă să înţeleagă că era o chestiune de secunde, dar Linda părea că va fi cuprinsă iar de spaimă. Avea faţa udă de sudoare. În ciuda semnului cu care Mercenarul îi ceru să nu mai bea, Linda duse sticla la gura.

Frost îşi zise că era timpul să intervină.

* * *

„Statuile” începuseră să prindă viaţă de cealaltă parte a uşii. Privirile se întorceau spre bruta care zăcea în intervalul principal. Huiduma era de o vitalitate nemaipomenită. Tocmai începea să-şi vină în fire. Fran Hood îl văzu îngrozită ridicând capul. Bruta se strâmbă de durere şi, sprijinindu-se în mâini, încercă să se ridice în genunchi. Aproape că reuşise când se scuturâ, scoase un mârâit şi recăzu pe podea.

Şi nimeni nu reacţiona! Fran Hood simţea că i se înmoaie picioarele. Era pierită de frică dar trebuia să facă ceva. Piratul avea să-şi vină în fire. Stăpânindu-şi groaza, tânăra femeie se apropie de un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum gri. Veni lângă de el şi îi şopti la ureche:

— Ajută-mă! Trebuie să-l imobilizăm!

Fără să scoată o vorbă, bărbatul în costum gri întoarse capul şi se prinse bine de fotoliu de parcă s-ar fi temut să nu fie tras afară de femeia care îi cerea ajutorul.

— Laş nenorocit! murmură Fran Hood cu vocea plină de dispreţ.

Tânăra femeie aruncă o privire nelinişţita spre pirat şi un tremur incontrolabil îi agită tot corpul.

Bruta se târa în patru labe spre uşa micului oficiu.

CAPITOLUL IV

Mikis Zurkadis luă scrisoarea pe care i-o întindea Iannis Kondilos şi zâmbi recunoscând plicul.

— Acest ben Hamzah nu pierde timpul, zise secretarul. Ni s-a telefonat din partea lui ieri după-amiază. Am răspuns conform instrucţiunilor pe care mi le-aţi dat şi azi dimineaţă, la prima oră, un şofer a lăsat această scrisoare la recepţie.

— Sunt curios ce i-a trecut prin minte ca să mă facă să mă răzgândesc, zise intrigat traficantul.

— Vă spun sincer că şi eu, mărturisi Kondilos.

— Ei bine, hai să vedem, propuse Zurkadis.

Iannis era un băiat competent, devotat şi inteligent. Zurkadis îl aprecia foarte mult şi, lucru rar când era vorba de angajaţii lui, chiar avea o anumită simpatie pentru secretar.

Kondilos avea un corp de atlet, un nas drept, o faţă fină şi un păr buclat. Zurkadis, care nu era legat la ochi, ştia că fata lui nu era insensibilă la farmecul frumosului Iannis şi nu avea nimic împotrivă. Aliki împlinea în curând aproape douăzeci şi trei de ani şi era liberă. Iar Iannis mai avea şi alte calităţi în afară de fizicul lui de Apollo.

Dar, pentru că nu i se anunţase nimic oficial, traficantul se hotărâse să facă pe neştiutorul. Zurkadis îl invită să stea jos.

— Vă amintesc că domnişoara Aliki se întoarce după-amiază de la Atena, zise Kondilos.

— Da, *domnişoara* Aliki se întoarce după-amiază de la Atena… îl îngână Zurkadis cu un ton plin de subînţelesuri. Credeai că am putut să uit, Iannis?

— Ăăă… nu, bineînţeles, domnule, răspunse Kondilos stingherit. Dar ştiu că aveţi foarte multe probleme.

— Ah, Iannis, zău că eşti un secretar model! zise ironic Zurkadis. Şi acum să ne satisfacem curiozitatea.

Desfăcu scrisoarea şi începu să o citească în tăcere. Kondilos îşi văzu patronul albindu-se la faţă pe măsură ce citea. Deodată, Zurkadis lovi cu pumnul în masă şi strigă:

— Nemernicul! Lepădătura!

— Dar ce e, domnule? întrebă secretarul neliniştit.

Zurkadis se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo prin biroul luxos. De când era în serviciul lui, Kondilos nu-l mai văzuse niciodată atât de doborât.

— Ce s-a întâmplat, domnule? insistă tânărul.

— Aliki... Ticălosul de ben Hamzah spune că a pus să fie răpită. Dacă... dacă nu-i trimit armele într-o săptămână, Aliki va fi...

Zurkadis nu-şi mai putu continua fraza. Kondilos întrebă cu o voce albă:

— Le... le veţi livra, domnule, nu-i aşa?

Zurkadis se aşeză în fotoliu. Închise ochii şi rămase aşa un lung moment, încercând să-şi adune gândurile. Când răspunse, vocea lui nu mai era decât un murmur răguşit:

— Nu, Iannis. Asta nu e o soluţie.

— Cum! Şi Aliki?

— Ascultă, Iannis. Vreau să-ţi spun că nu m-am născut de ieri-de azi şi că ştiu ce simţi. Iar durerea mea de tată este insuportabilă. E... josnic! Nu găsesc un cuvânt mai tare ca să calific actul acestui bandit. Dar dacă voi ceda de data asta, cei cărora refuz să le livrez arme îmi vor cunoaşte slăbiciunea. Unii vor fi tentaţi să-l imite pe ben Hamzah pentru a-mi forţa mâna. Şi voi trăi până la sfârşitul zilelor cu sentimentul că fiica mea e în primejdie.

— Dar cunosc reputaţia acestui ben Hamzah! exclamă secretarul speriat. E în stare să-şi pună în practică ameninţările!

— Avem la dispoziţie o săptămână. Mai întâi trebuie să ne convingem că nu e un bluf şi că Aliki se află într-adevăr în mâinile lui. Îi voi cere dovezi. După aceea vom încerca să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a o salva.

— Şi dacă e imposibil?

— Atunci voi livra arme acestei lepădături. Dar voi avea nevoie de garanţii serioase. Vreau să fiu sigur că-mi voi revedea fata întreagă şi nevătămată. Ticălosul ăsta e capabil de orice trădare.

— Ce intenţionaţi să faceţi? întrebă Kondilos.

— Sună-l pe Gheorghios acasă şi spune-i să vină imediat aici.

— Bine, domnule, murmură secretarul.

Tânărul se ridică cu ochii umezi de lacrimi.

* * *

Frost se încorda, gata să atace.

Vocea lui Larry îi opri brusc elanul:

— Zău că eşti ţicnită!

— Ce? zise Linda cu ochii holbaţi de groază.

— Nu mai trage la măsea! răcni piratul.

Şi, brusc, se hotărî. Cu o brutalitate incredibilă, Larry o aruncă în lături pe stewardesa blondă, care traversă oficiul în diagonală, se lovi cu capul de măsuţă şi se prăbuşi leşinată, încremenită, Linda se uita la piratul care se apropia de ea. Larry avea cuţitul în mână.

— Fugi, Linda! striga Mercenarul.

În loc să fugă la clasa întâi, fata avu un reflex ciudat. Se repezi spre uşa întredeschisă, se poticni şi scăpă sticla care se rostogoli pe podea. În momentul acela Frost auzi strigăte provenind de la clasa turist. Dar nu se putea mişca pentru că Larry se întorsese spre el.

Piratul era un bărbat oacheş, spătos şi mai scurt decât complicele lui. Dar era şi foarte rapid. Cu faţa schimonosită de furie, Larry încercă să-l lovească în burtă.

— Şmecherosule! mormăi Frost eschivând cu un *taisabaki*.

Tactica piratului era foarte limpede. Încerca să se apropie de stewardese pentru a se folosi de una dintre ele ca scut. Frost însă îi tăie calea şi strigă:

— Pleacă, Linda, pentru Dumnezeu!

Lovi şi îşi atinse ţinta: braţul înarmat. Larry scoase un ţipăt strident şi se trase înapoi clătinându-se. Frost auzi uşa deschizându-se în spatele lui şi se gândi că era Linda care pleca, singură sau împreună cu Sally.

Nu avea cum să ştie exact. La clasa turist se auzeau din ce în ce mai multe strigăte. Uşa nu mai înăbuşea zgomotele şi Mercenarul recunoscu vocea lui Fran Hood:

— Dar ajutaţi-mă! în avionul ăsta nu sunt decât otrepe?

Frost înţelese imediat. Trebuia să-şi anihileze adversarul cât mai repede. Piratul, care-şi trecuse pumnalul în mâna stângă, se retrăgea spre uşa opusă. Dacă reuşea să intre la clasa întâi

şi să ia un alt ostatec, ar fi urmat în mod sigur o adevărată baie de sânge.

Căutând clanţa, Larry îşi întoarse privirea o fracţiune de secundă. Frost atacă. Nu avea timp de cruţări şi ţinti inima. Piratul rănit văzu ce-l aşteaptă şi, instinctiv, dădu drumul la armă şi devie cuţitul cu pumnul drept. Impactul fu îngrozitor de dureros. Atunci observă Frost nasul uşor turtit al lui Larry. Deci, avea de-a face cu un boxer.

Într-adevăr, Larry se descurca mult mai bine cu pumnii decât cu o armă albă, şi execută imediat un croşeu la tâmplă. Frost se clătina spre spate. Deodată simţi ceva rostogolindu-se sub talpă. Sticla de whisky! îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la podea. Larry sări asupra lui.

Prin lentilele negre ale ochelarilor Frost văzu scena derulându-se parcă cu încetinitorul. Faţa lui Larry schimonosita de ură. Pumnul care avea să-i înfunde nasul în cutia craniană.

În ultima secundă, Mercenarul se rostogoli într-o parte, apoi lovi ca un apucat încercând să nu ia în seamă durerea care, îi amorţea braţul.

Larry încercă din nou să devieze lovitura, dar de data asta puţin cam târziu. Gestul lui nu avu drept efect decât să ridice traiectoria armei care îi nimeni faţa.

Frost crezu că ţeasta îi face explozie, dar nu era decât urletul piratului. Copleşit de oroare, Frost lăsă din mână mânerul pumnalului şi se ridică în genunchi, pe jumătate ameţit, făcând eforturi mari să nu vomeze. Larry era în picioare, scotea ţipete sfâşietoare şi dansa în micul oficiu ca un vrăjitor african în transă.

Cuţitul intrase până la mâner în ochiul stâng al piratului.

Cu un urlet frenetic, Larry apucă mânerul cuţitului, trase lama afară şi se prăbuşi, alunecând lângă uşa de la clasa întâi. Scoase un ultim horcăit şi rămase nemişcat. Frost ştia că murise. Lama de sticlă îi perforase creierul.

Mercenarul se întoarse spre cealaltă uşă.

Stewardesa blondă zăcea în continuare inconştientă. Dar avea de făcut altceva mult mai urgent. Se repezi la clasa turist. Era încă foarte zdruncinat dar ceea ce văzu fu gata să-l

facă să râdă în hohote.

Pe jumătate ameţit, complicele lui Larry era întins pe spate la doi metri de uşă. Bruta întindea cu disperare braţele încercând să-şi protejeze faţa. Doi bărbaţi îl ţineau de picioare încercând să-l imobilizeze. Fran Hood se descălţase şi-i trăgea întruna cu pantoful în cap, în timp ce Linda, cu bluza descheiată la piept, îl lovea cu piciorul în testicule.

Frost le dădu la o parte pe femei şi îl lovi cu muchia mâinii în ceafă, reexpediindu-l pe individ în ţara viselor. Cei doi bărbaţi se uitară la el miraţi că nu se gândiseră şi ei la asta. Mercenarul le zâmbi şi le întinse mâna. Apoi se întoarse spre Fran Hood şi Linda Taylor.

— Felicitări, fetelor, zise el. Aţi făcut treabă bună!

Fran Hood dădu cu modestie din umeri.

— Nu e frumos să loveşti un om căzut la pământ, îi reproşă ea făcându-i cu degetul.

— Adică cum! protestă Mercenarul. Păi voi două ce făceaţi?

Şi toţi izbucniră în râs. Era o chestie cam stupidă dar râsul făcea bine. După ce ilaritatea generală se mai domoli, Frost auzi un fel de sughiţ. Linda se apropie de el cu un pas legănat şi îi puse mâna pe umăr.

— Le-am venit de hac, şopti ea cu o voce slabă.

Apoi leşină. Frost o prinse în braţe, eliberă un fotoliu şi o instală pe stewardesă.

— E vreun medic printre noi? întrebă el.

Un bărbat se ridică în picioare şi se apropie de Frost.

— Nu aici, zise Mercenarul. Mergi în oficiu la cealaltă stewardesă. Acolo e mai urgent.

— Şi ea? întrebă Fran Hood.

— Ocupă-te tu de ea până când îl leg pe individ şi-l anunţ pe căpitan că poate să zboare din nou spre Atlanta. Şi nu uita să-i închei nasturii de la bluză. Dacă o fac eu, s-ar putea să mi se spună iar că sunt un stricat…

— Ai grijă, căpitane Frost! îi răspunse Fran cu un zâmbet în colţul gurii. Să ştii că nu te-am iertat pentru ciupitură!

Tânăra femeie se lăsă în genunchi pe interval şi începu să încheie nasturii Lindei.

— Crezi că e grav? adăugă ea.

— Nici vorbă, răspunse Frost. În curând se va trezi.

— Cu siguranţă că din cauza şocului, conchise Fran Hood.

— Glumeşti? E beată moartă!

* * *

Primirea de la aeroportul din Atlanta era foarte reuşită: poliţie, pompieri, reporteri de la ziare şi de la televiziune. Frost detesta acest gen de primiri dar ştia că îi va fi greu să-i pună capăt. Îşi păstrase ochelarii de soare. Asta îi dădea iluzia anonimatului.

— Mă întreb cum a aflat presa atât de repede, bombăni el.

— De la turnul de control, zise Fran amuzata de supărarea lui. Cineva a scăpat o vorbuliţă.

— Bineînţeles, aprobă Mercenarul. În orice caz, nici nu mă gândesc să le spun cum mă cheamă. Am oroare de publicitate.

— Fii liniştit, vor afla de la alţii, dacă nu cumva îl şi cunosc.

Frost dădu din umeri, se încruntă şi nu mai scoase o vorbă. Nu numai că fusese la un pas de moarte, dar acum trebuia să suporte şi asalturile poliţiei şi ale presei, deşi dorinţa lui cea mai fierbinte era să-şi petreacă o vacanţa liniştită în bungaloul lui Lessing. Şi nu putuse să se gândească la problemele lui financiare nici măcar o secundă!

Ce va face cu mica lui avere? Era o sumă frumuşică, dar ea nu-i permitea să se retragă din activitate ca să trăiască din dobânzi. Adevărul e că Mercenarul nu avea deloc chef să tragă pe dreapta. Acţiunea, lupta erau motorul existenţei sale, sursa din care îi provenea pofta imensă de viaţă. Omul poreclit Mercenarul ştia că nu e în stare să petreacă zile liniştite la adăpost de primejdii.

La început se gândise să scoată o sumă mare şi s-o toace distrându-se cu Bess, amanta şi complicea lui din ziua în care îi salvase viaţa în Africa ecuatorială[3]. O vacanţă în doi la Acapulco i-ar fi făcut repede de petrecanie sumei excedentare. Dar Bess era ziaristă şi nu putea să fie totdeauna disponibilă cum ai pocnit din degete. În acest moment se afla la Londra, la sediul agenţiei sale de presă.

Hank Frost şi Bess Stallmann. Frumoasa ziaristă şi

[3] Vezi MERCENAR I, *Ochi pentru ochi* (n. edit.).

mercenarul chior... Când se gândea la asta parcă tot nu-i venea să creadă. Vieţile lor erau radical opuse. Despărţiţi mai tot timpul de propriile lor activităţi, se obişnuiseră amândoi să întreţină o relaţie discretă. În lungile perioade trăite departe unul de altul, cei doi îşi acordau reciproc o libertate totală. Aceasta înţelegere tacită dădea naştere când şi când unor fricţiuni. Dar fiecare ştia că el ocupa primul loc în viaţa celuilalt, restul neavând decât o importanţă secundară. Acesta fusese preţul cu care Frost şi Bess putuseră să menţină soliditatea legăturii lor.

Până la urmă, Frost se întrebase de ce nu s-ar duce să spânzure banii cu altă fată. Dar respinsese imediat ideea. Bess era singura care conta cu adevărat pentru el.

O aventură cu o femeie întâlnită întâmplător era una; să trăiască pe picior mare în hoteluri de lux împreună cu Bess era alta.

Deodată zâmbi fără să vrea. Îşi plimbă privirea peste cortegiul care înainta în aerogara ultramoderna şi îşi zise că, la televizor, tabloul va face o mare concurenţă foiletoanelor care, în mod regulat, puneau în scenă înfrângerea sudiştilor în apropiere de satul Appomatox.

În frunte, încercuiţi de poliţişti, mergeau comandantul de bord, copilotul şi operatorul radio. Urmau trei tărgi. Prima se desprinse de convoi pentru a o lua spre dreapta. Avea să se îndrepte spre o furgonetă a poliţiei, căci pe ea se afla complicele lui Larry, legat fedeleş şi într-o stare jalnică.

Pe cea de a doua targă era culcata Sally. Stewardesa avusese o criză de nervi la trezire şi doctorul îi administrase un sedativ puternic. Pe cea de a treia targă se afla cadavrul lui Larry, acoperit cu o prelată. Această targă o luă spre stânga.

Frost, cu un plasture pe mâna stângă, venea la urmă, între Fran Hood şi Linda Taylor.

— Bine că nu mi-am pus panglica la ochi, mormăi el.

Fran Hood, încordată, stătea agăţată de mâna lui stângă.

Linda îşi trecuse un braţ după gâtul lui. Aproape că se lăsa purtată de Frost.

La cererea comandantului fuseseră aduse trei tărgi, deşi

după părerea lui Frost n-ar fi stricat să fie patru. Linda nu era în stare să meargă singură şi, în ciuda hainelor curate cu care o îmbrăcase Fran Hood, stewardesa degaja un miros de alcool greu de suportat.

Doi ziarişti se apropiau cu microfoanele întinse.

— *No comment! No comment!* strigă Frost.

Dar asta nu era de ajuns ca să oprească presa.

În momentul acela Mercenarul văzu doi bărbaţi sosind în pas alergător. Amândoi îi împinseră pe reporteri spre masa pasagerilor, căci pasagerii nu se lăsau rugaţi să-şi ofere impresiile despre deturnarea ratată.

— Iată şi FBI, zise Frost suspinând. Poate că e mai bine aşa.

— De unde ştii? întrebă Fran Hood mirată.

— Din experienţă, micuţo, răspunse Mercenarul.

Tonul său doct o făcu pe brunetă să zâmbească.

Primul agent FBI ajunse la ei şi se opri gâfâind.

— Sunteţi căpitanul Frost? întrebă el.

— Da, eu sunt.

Poliţistul îşi arătă legitimaţia şi îi explică:

— V-am găsit destul de greu. Ne fusese semnalat un bărbat cu o panglică la ochi.

— Fiecare are dreptul să fie cochet!

Bărbatul din faţa lui se prezentă fără să ia în seamă remarca:

— Agent special Thomas Flanaggan. Poliţia aeroportului se va ocupa cu interogarea echipajului, dar cei doi piraţi pe care i-aţi… ăăă… neutralizat veneau din stalul New York. Au fişe la noi pentru comiterea unor crime şi avem nevoie de declaraţia dumitale.

— Aceste tinere persoane m-au ajutat foarte mult la… ăăă… neutralizarea piraţilor, zise Frost glumeţ.

Fran Hood nu-şi putu reţine un râs nervos. Flanaggan îi aruncă o privire severă şi continuă:

— O maşină vă aşteaptă în parcare ca să vă duc la biroul şefului local.

— Folosiţi-o pentru transportarea domnişoarei Taylor la spital, răspunse Frost. Aţi văzut în ce stare e?

— O vom lua cu noi şi o vom lăsa la spital. Dar asta nu vă împiedică să veniţi ca să răspundeţi la întrebările noastre.

— Ascultă, Flanaggan, deocamdată am nevoie de un duş bun şi de câteva ore de odihnă. Şi mă voi duce imediat să telefonez la *Holiday Inn* ca să rezerv o cameră. Declaraţia mea poale să aştepte până după-amiază. Puteţi să fiţi liniştiţi că n-o să-mi iau zborul. Voi sta aici cel puţin două zile.

Flanaggan capitulă.

— Să zicem la orele cincisprezece?

— E bine.

— Luaţi-vă bagajele. Eu mă ocup de stewardesă, adaugă agentul de la FBI.

— Ne vedem mai târziu, zise Frost.

Apoi se întoarse spre Fran Hood.

— Tu?

— Eu am pierdut legătura şi următorul avion e după-amiază la patru şi jumătate. Mă inviţi la masă?

— Propunere votată în unanimitate, încuviinţă Mercenarul. Dar nu e nici măcar unsprezece. Mă duc să-mi reţin camera, după care îmi voi transporta bagajele la hotel. Vii cu mine?

— Să mergem!

* * *

Fran Hood ezită în faţa agenţiei de bagaje. Nu avea decât o geantă uşoară. În cele din urmă se hotărî.

— Cred că o s-o ţin cu mine. Dacă nu ai nimic împotrivă, voi profita şi eu de duşul tău la *Holiday Inn*.

— Bineînţeles, răspunse Mercenarul.

Foarte fericit că scăpase de ziarişti, Frost o prinse de braţ pe tânăra femeie şi o duse spre scările rulante, către linia de metrou interioară care deservea imensul aeroport.

După douăzeci de minute, Frost îşi arunca bagajele la capătul patului din camera de la *Holiday Inn*.

— Ocup sala de baie numai un minut, îi zise el tinerei femei. După aceea e a ta.

Intră în sala de baie şi se instală în faţa oglinzii ca să schimbe ochelarii cu panglica de piele neagră. Ochelarii de soare erau foarte practici când era vorba de discreţie, dar Frost nu-i putea suporta mai mult de două ore. Aproape că ajunsese la limită.

Tocmai îşi lega panglică la ochi când auzi în cameră o serie

de exclamaţii consternate.

Mercenarul n-ar fi ieşit pentru nimic în lume fără panglică, cu excepţia cazurilor de extremă urgenţă. Singurele femei care îi văzuseră cicatricea fuseseră câteva infirmiere anonime. Şi Bess, fireşte.

Frost întrebă:

— Ce-ai păţit, Fran?

Drept răspuns, Mercenarul auzi uşa deschizându-se şi-şi înodă repede şiretul panglicii. Se întoarse în momentul în care Fran Hood pătrundea în sala de baie.

— Ce-am păţit? Uite ce-am păţit!

Tânăra femeie îşi suflecă fusta şi îi arătă vânătaia de pe interiorul pulpei stângi. Frost se apropie, mult mai interesat de picioarele brunetei decât de vânătaie, se scuză cu o fărâmă de perfidie:

— Aşa e, ce păcat! îmi pare rău, Fran. Am făcut primul lucru care mi-a trecut prin minte. N-am avut timp să găsesc altceva mai bun.

Frost zări o lumină tulbure în ochii tinerei femei.

— Ei bine, acum ai timp, aşa că încearcă să găseşti. Pentru că cer reparaţii imediate!

Frost nu avea nevoie de explicaţii suplimentare.

Pericolul şi emoţiile violente exacerbau simţurile. Cunoştea fenomenul din proprie experienţă. Şi nu se plângea.

— Reparaţii? zise el prinzând-o în braţe pe bruneţică. M-am gândit eu la ceva, dar iar o să mi se spună că sunt stricat…

— Prostule… gânguri Fran lipindu-se de el.

Buzele lor se uniră şi se simţiră tremurând de parcă ar fi fost scuturaţi de descărcări electrice. Cu respiraţia sacadată, Frost îi descheie nasturii bluzei şi, cu stângăcie, puţin cam grăbit, încerca să-i desfacă sutienul.

— Nu, îl imploră ea cu o voce răguşită. Vino. Te doresc imediat!

Fran îi desfăcu imediat pantalonii şi puse stăpânire pe sexul lui. Apoi îşi scoase cu înfrigurare colanţii şi chiloţii fini.

— Haide! Repede! Nu mai rezist!

— Nici eu, gemu Frost.

Mercenarul o prinse de mijloc şi o aşeză pe marginea

chiuvetei. Apoi scoaseră amândoi un mârâit sălbatic când ea se lăsă să cadă de la câţiva centimetri pentru ca el s-o poată pătrunde. Urmă o zbatere dezlănţuită şi, după niciun minut, atingeau amândoi orgasmul cu o putere nemaipomenită. Apoi, stupefiaţi, izbucniră amândoi în râs. În cele din urmă Frost se desprinse de ea şi Fran sări pe pardoseală întrebându-l ironic:

— Ia spune-mi, domnule Mercenar, totdeauna eşti aşa de expeditiv?

— Lasă că şi tu aveai viteză!

— Ai dreptate, recunoscu tânăra femeie. Eram într-o stare nervoasă…

— Acum te simţi mai bine? întrebă Mercenarul.

— Indiscutabil, răspunse Fran.

Tânăra femeie se prinse de gâtul lui Frost şi-l trase la ea ca să-l sărute. Apoi se îndepărtă şi se uită la el bombănind:

— Dar asta mă costă o pereche de colanţi şi una de chiloţi. Fără a mai vorbi de fustă… Ai văzut în ce hal mi le-ai făcut?

Frost se dezbrăca liniştit, contemplând-o cu o privire amuzată pe tânăra femeie descăpiată, care îşi făcea numărul, înfiptă în mijlocul sălii de baie cu mâinile în şolduri.

Deodată Fran râse răguşit şi adăugă:

— Şi pe lângă toate astea, chiuveta ta mi-a vătămat fundul! Consider că această jignire merită o reparaţie suplimentară!

Mercenarul se strâmbă de râs.

— Imediat ce va fi cu putinţă, îi promise el. Dar propun ca al doilea act să-l jucăm în dormitor, după ce vom face duş.

— Excelentă sugestie! aprobă Fran debarasându-se şi de restul hainelor.

* * *

Frost se uita cu o privire leneşa la cadranul negru al ceasului Omega şi văzu că era trecut de două.

Cel de al doilea act fusese format din scene pe cât de epice pe atât de delectabile. Fran era goală şi dormea liniştită. Frost nu se putu abţină să nu-i mângâie sânii mici şi ascuţiţi.

Fran se întinse cu un mic geamăt leneş şi se ridică pe jumătate căscând.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

— Două şi zece. Îmi pare râu dar cred că am ratat masa. Trebuie să mă duc la Flanaggan.

— Atâta pagubă!

Tonul şi mimica tinerei femei dovedeau că nu regreta nimic.

Frost îşi luă schimburi şi alte haine şi intră în sala de baie. Tocmai termina cu îmbrăcatul când Fran îl întreba din partea cealaltă a uşii:

— Pleci imediat?

— Da. Ma aşteaptă FBI-ul.

— Pot să mai rămân?

— Bineînţeles. Eşti la tine acasă.

— Nu, Hank, la mine acasă e ia Albuquerque. Dar aş vrea să-mi fac puţin toaleta înainte de a pleca mai departe cu avionul.

— Aproape că şi uitasem, zise Frost ieşind din sala de baie. Ce-ar fi să pleci mâine?

— Imposibil. Tentativa de deturnare motivează întârzierea de azi, dar dacă rămân până mâine, voi avea probleme cu bărbatul meu. E gelos ca un tigru.

Frost înghiţi în sec şi exclamă:

— Eşti măritata! Unde ţi-e verigheta?

Fran se apropie de el cu un zâmbet angelic.

— Nu port, se sclifosi ea. E total demodat.

— E clar că n-am să înţeleg niciodată femeile, zise Mercenarul suspinând.

— Hei, doar n-o să-mi spui că ai remuşcări? zise bruneta.

Frost se uită la corpul ei atrăgător şi îi răspunse luând-o în braţe:

— Niciun pic. Dar ai fi putut totuşi să-mi spui!

— Eram prea grăbiţi. Şi, pe urmă ce-ar fi schimbat asta?

— Nimic, ai dreptate. Şi ţi se întâmplă frecvent să-i pui coarne bărbatului tău?

— Cred că acum e prima şi ultima oară.

Fran se lipi de Frost, îl sărută îndelung, apoi murmură:

— Adio, Hank. Cred că e bine să ne despărţim fără să ne dăm adresele.

— Poate ne vom mai întâlni, zise Frost, ştiind foarte bine că nu mai aveau nicio şansă să se mai reîntâlnească.

Îşi puse mâna pe capul tinerei femei, zâmbi, îi răvăşi părul

cu un gest afectuos apoi porni spre uşă.

* * *

Aşezat la biroul lui, Flanaggan părea şi mai solid decât i se păruse în aerogara. Îi luă declaraţia lui Frost, îl puse să semneze şi îşi încrucişa braţele.

— Am terminat? întrebă Mercenarul.

Agentul special se uita fix la el.

— Nu, răspunse el după o scurtă ezitare. Am primit informaţii proaspete… ăăă… tulburătoare. Mai întâi, nu-ţi ascund că m-am informat despre activităţile tale…

— Serios? zise Frost rânjind. N-aş fi crezut!

— Termină cu zeflemeaua, îi zise cu asprime Flanaggan. Cazul ăsta nu e chiar atât de banal pe cât ar putea să pară la prima vedere. Şi, în interesul tău, va trebui să-ţi transmit un anumit număr de informaţii. Ai auzit bine, în interesul tău. Acum, dacă preferi să nu ştii despre ce e vorba, nu te mai reţin…

Frost consideră că era mai abil dacă schimba atitudinea.

— Haide, Flanaggan, nu te enerva! Aşa obişnuiesc eu, să iau oamenii în zeflemea. Ăsta sunt şi n-ai să mă schimbi tu. Dar aş vrea să ştii că am multă stimă pentru cei de la FBI şi că am un prieten foarte bun care lucrează la voi.

— Ştiu, Mike O’Hara, din Grupul Acţiune Specială.

— Ei bine, văd că te-ai informat!

— Asta e meseria mea, zise Flanaggan cu o oarecare mândrie.

Frost îl simţi ceva mai îmblânzit şi îl întrebă:

— Despre ce informaţii e vorba?

— Lawrence Paulson şi James Shelby, cei doi piraţi, erau de fapt nişte mici borfaşi din Bronx.

— Se putea bănui asta după reacţii şi după felul în care le-au vorbit stewardeselor, interveni Mercenarul. Dar mă întreb cum au putut să afle că mă aflam în acel avion?

— Le-a spus cineva, răspunse Flanaggan.

— Cine şi de ce?

— Vei înţelege. Dar s-o luăm în ordine. Şi mai întâi o întrebare. Numele de Robert Carrington îţi spune ceva?

— Evident, replică Frost. E unul din oamenii angajaţi de mine

pentru protecţia lui Montesinos. Dacă nu cumva e altul cu numele ăsta…

— Chiar de el e vorba. Robert Carrington a fost găsit mort într-o cafenea dubioasă din…

Flanaggan tăcu brusc şi se corectă roşind ca un adolescent:

— Ăăă… A fost găsit la New York în toaleta unui local sordid de pe Strada Treizeci şi trei.

— Asasinat? întrebă cu nervozitate Mercenarul.

— *Overdose*. Dar una pe care ţi-o administrezi ca să sfârşeşti fără dureri.

— Carrington nu se droga, zise Frost. Am obiceiul să-mi supraveghez bine oamenii.

— Asta confirmă concluziile autopsiei, afirma agentul de la FBI. O cantitate de heroină colosală, o singură înţepătură în braţ, iar în stomacul victimei s-au găsit reziduuri de hidrat de clor…

Frost îl întrerupse.

— Hidrat de clor… ce mai e şi asta?

— Oficial, un somnifer, răspunse Flanaggan. Dar e şi unul dintre barbituricele cele mai frecvent utilizate în compoziţia unor Mickey Finn[4].

— În concluzie, Carrington a fost asasinat de nişte oameni nu prea subtili. Şi de ce-mi spui toate astea?

— Pentru că cu o jumătate de oră înainte de a deceda, Carrington a fost văzut în compania numiţilor Lawrence Paulson şi James Shelby. Totul duce la concluzia că ei i-au administrat băutura şi că tot ei l-au dus la toaletă unde i-au injectat heroina.

— Şi unde ne duce asta, Flanaggan?

— John Riddel. Îţi spune ceva numele ăsta? întrebă omul de la FBI.

— E tot unul dintre oamenii recrutaţi de mine pentru Montesinos. Unul dintre cei mai buni. Să nu-mi spui că i-au făcut şi lui de petrecanie!

— Nu, dar a rămas în viaţă datorită reflexelor lui

[4] Mickey Finn – băutură în general alcoolizată, conţinând o doză puternica de barbiturice sau substanţe hipnotice, administrată cu intenţii rele unei persoane neavertizate (n.a.).

excepţionale. În urmă cu trei zile, doi indivizi l-au împins pe linia metroului din Chicago în momentul în care rama intra în staţie. A scăpat într-o fracţiune de secundă, sărind pe linia din faţă.

— Şi… şi crezi că mercenarii rămaşi fideli lui Montesinos după lovitura de stat au fost puşi pe lista neagră?

— Nu cred, sunt sigur. Şi, de vreme ce ai condus detaşamentul mercenarilor, probabil că te afli în capul listei.

— Incredibil… murmură Frost uluit. Cubanezii şi-au băgat în cap să se răzbune?

— CQFD, răspunse Flanaggan.

— Dar de ce acum şi nu în urmă cu şase luni, imediat după evenimente?

— Asta ar trebui să-i întrebi pe ei. Dar poate că nu numai ei sunt în joc.

— Cine mai e?

— La două zile după moartea lui Carrington, Paulson şi Shelby au luat benzină de la o staţie din New Jersey şi au şters-o fără să plătească.

— Nişte găinari, aşa cum ai spus adineauri, sublinie Mercenarul. Care e legătura?

— Ascultă, căpitane Frost. Voi ieşi puţin din cadrul atribuţiunilor mele. Ba chiar aş spune că îmi asum un oarecare risc comunicându-ţi această informate. Sper să fii discret.

— Fii liniştit, îl asigură Frost.

— Cele două păsărele au fost oprite de poliţie pentru exces de viteză. Borfaşii au fost băgaţi după gratii, dar a doua zi s-a prezentat un avocat care le-a plătit cauţiunea, încă nu se făcuse apropierea dintre localul de pe Strada Treizeci şi trei şi asasinarea colegului tău. Au fost eliberaţi şi pur şi simplu au dispărut până la deturnarea ratată de azi-dimineaţă.

Frost îşi pierdea răbdarea.

— Da, şi?

— Ne-am informat şi am aflat că clientul avocatului, adică persoana care a plătit cauţiunea, este o anume Arua Mizraui.

— Arăboaică?

— Nu, e egipteancă şi conduce o reţea de prostituţie.

— Neinteresant, zise Mercenarul. Cu siguranţă o proxenetă pe care cei doi borfaşi au întâlnit-o pe Strada Treizeci şi trei.

— Nici vorbă, şi asta mă şi supără. Arua Mizraui e o curvă de lux, dacă-mi dai voie să mă exprim astfel.

Frost zâmbi încurajator. Agentul special continuă:

— Această proxenetă aprovizionează numai o clientelă foarte avută din emirate. Dar, sediul oficial, ca să spun aşa, se află în Grecia.

— Trafic de femei?

— Ceva mai puţin sordid decât asta, răspunse Flanaggan. Această Mizraui nu foloseşte decât fete care sunt de acord să facă ce li se cere, şi se mulţumeşte să încaseze un comision important de pe urma fiecărei afaceri încheiate. „Angajatele” ei sunt foarte bine plătite şi nu sunt închiriate clienţilor decât pe o perioadă de câteva zile. În Orientul Mijlociu sunt destui potentaţi petrolieri putrezi de bogaţi, gata să risipească adevărate averi ca să se culce cu o americancă sau cu o europeancă. La ei acasă e destul să pocnească din degete ca să aibă femei cu duiumul. Adevărul e că asta devine cu timpul obositor. Atunci caută în altă parte şi se adresează acestei Arua Mizraui.

— Păi cum să nu!

— S-ar părea că fetele acestei Mizraui sunt alese pe – sprânceană. Criteriile de selecţie sunt ochii albaştri şi părul blond. Şi, firește, toate trebuie să fie foarte bine făcute.

— Foarte interesant, zise Mercenarul. Dar ce legătură există între Havana şi această proxenetă de mare lux?

— Ca să ştiu asta ar trebui să pun mâna pe ea sau să mă aflu în graţiile lui Fidel…

— Evident, murmură Frost, tulburat încă de toate aceste dezvăluiri. Mulţumesc, Flanaggan. Voi fi în gardă.

Se ridică şi întinse mâna agentului federal. În momentul acela, în capul Mercenarului se declanşă o sonerie de alarmă. Mâna îi căzu greoi pe birou.

— Şi ceilalţi? Cei pe care i-am angajat pentru Guatemala şi care au rămas în viaţă? Trebuie anunţaţi imediat. Sunt în pericol!

Flanaggan îl linişti.

— Am şi făcut-o. Numai tu mai rămăseseşi. Le-am oferit chiar o protecţie, pe care aproape toţi au refuzat-o. Dacă vrei, pot să-ţi pun imediat la dispoziţie doi oameni, care să te protejeze zi şi noapte.

— Eşti foarte amabil, Flanaggan, dar vreau să mă mişc liber.

— Mă aşteptam la acest gen de răspuns, zise omul de la FBI cu un zâmbet vag.

— Am armele la hotel, preciza Mercenarul. Mă întorc imediat acolo.

— Ce? exclamă Flanaggan.

— Linişteşte-te, bătrâne. Au călătorit cât se poate de legal în buncărul de bagaje, însoţite de etichetele reglementare şi de permisul special de la *Diablo Protective Services.*

— Am înţeles, zise agentul special.

Cei doi bărbaţi se ridicară şi-şi strânseră mâna.

— Cadavrul lui Paulson a fost transportat la morgă, adăugă Flanaggan. Când Shelby îşi va reveni, va fi supus unui interogatoriu special. Dacă vom afla lucruri care ar putea să te intereseze, voi avea grijă să te informez.

* * *

Întrevederea cu Flanaggan fusese scurtă, dar bogată în informaţii. După mai puţin de o oră, Frost, încărcat cu o pizza caldă şi câteva cutii cu bere, revenea în camera lui de hotel, în încăpere încă mai plutea parfumul tinerei femei. Fran făcuse patul înainte de a pleca.

Pe noptieră îi lăsase un mesaj, o foaie mică cu pătrăţele smulsă dintr-un carneţel cu spirală la cotor.

Frost puse jos pizza şi cutiile cu bere, apoi începu să citească rândurile scrise cu cerneală violetă. Scrisul era fin şi rotunjit frumos ca autoarea lui:

M-am gândit mai bine, nu regret nimic şi iată cum poţi să dai de mine.

Urma un număr de telefon din New Mexico, însoţit de menţiunea: *numai la birou.* Şi era semnat: *Fran care te sărută tare, tare, tare.*

Mercenarul zâmbi şi puse foaia de hârtie în buzunarul de la spate al blugilor.

— Ah, femeile… murmură el suspinând.

Se întoarse la picioarele patului şi se lăsă pe vine lângă geanta de călătorie pe care încă mai era prinsă eticheta FIREARMS.

Scoase revolverul Browning High Power şi cuţitul de luptă Gerber-MK-I. Inspectă rapid armele şi le strecură sub pernă, după care lichidă pizza şi două cutii cu bere.

Mercenarul simţea un fel de apăsare. Ştia că asta nu se datora doar dezvăluirilor făcute de Flanaggan. Se aflase în situaţii mult mai rele în viaţa lui. Nu suporta imposibilitatea de a reacţiona printr-o ripostă activă. Or, în momentul de faţă nu avea ce să facă decât să aştepte şi să vadă dacă inamicul îşi arăta nasul.

Se simţea şi obosit din cauza dimineţii zbuciumate şi a zbânţuielilor cu Fran. După ce termină de mâncat, Frost se dezbrăcă, îşi agăţă hainele în cuierul din sala de baie şi se întinse în pat să savureze o ţigară.

După ce stinse ţigara în mica scrumiera de pe noptieră, Mercenarul adormi imediat, legănat de zgomotul discret al aparatelor de climatizare.

* * *

— Nu vrei să vorbeşti, Shelby? Asta îţi agravează şi mai tare cazul.

Bruta săltă capul şi-şi îndreptă spre Flanaggan privirea bovină.

— Mă cac pă tine, caraliu împuţit! Dacă vrei să scoţi ceva de la mine, n-ai decât să mă bumbăceşti.

Un animal mărginit. Flanaggan înţelese că nu va obţine nimic de la el. Cât priveşte bumbăceala… Agentul FBI fu gata să izbucnească în râs în ciuda proastei dispoziţii.

Capul piratului îi amintea de cel al monstrului Frankenstein. Faţa, gâtul şi chiar mâinile lui Shelby erau pline de zdrelituri, vânătăi şi bucăţi de plasture. Nu-i mai rămăsese niciun centimetru de piele intactă. Cel mai urât la vedere era ochiul drept deasupra căruia avea un pansament mare alb. O lovitură de pantof îi spărsese arcada şi trebuiseră să i-o coase. Sub ochi se întindea o vânătaie mare aproape neagră.

Când i se spusese că toate aceste stricăciuni erau opera a

două femei, agentul special refuzase să creadă. Dar toate mărturiile concordau şi fusese nevoit să capituleze în faţa evidenţei.

Shelby era atât de lovit încât doctorul insistase să i se facă o radiografie a capului, care însă nu pusese în evidenţa niciun traumatism.

În uşă se auziră două bătăi scurte.

— Intră! strigă agentul special.

— Gata, şefule, îl anunţă un bărbat cu părul cărunt care închise uşa cu călcâiul. Mandatul de extrădare a fost semnal de guvernator. Ni l-a adus un adjunct al procurorului şef. E prima dată când văd astfel de formalităţi rezolvate atât de repede.

— Şi eu la fel, răspunse Flanaggan frecându-şi mâinile. Oricum, sunt foarte mulţumit că scap de animal. Sună la aeroport şi opreşte trei locuri la următoarea cursă spre Kennedy. Îl iei cu tine pe Moreno şi-l veţi însoţi pe amicul nostru la noua lui reşedinţa din statul New York.

— Foarte bine, şefule. Să ştiţi că l-am întâlnit pe Frost când pleca de-aici. Mi-a spus că ar dori să fie ţinut la curent cu ce mai e nou. Să sun la *Holiday Inn?*

Vocea agentului special Flanaggan răsună cu putere în micul birou:

— Winnicott!

— Ce s-a întâmplat? întreba subordonatul stupefiat.

— Mai întâi că dacă trebuie luată o hotărâre, nu e nevoie să-mi spui tu ce să fac! Apoi, ce facem noi cu Shelby nu-l interesează pe Frost! Şi, în al treilea rând, Shelby nu are nevoie să cunoască adresa lui Frost!

— Îmi... îmi pare rău, şefule, se bâlbâi Winnicott părăsind biroul.

Piratul se uita la el cum părăsea biroul, apoi zise cu un rânjet ironic:

— Tu eşti mereu nemulţumit, zise el. Când nu vreau să ciripesc faci gură, şi când caraliul ălalalt deschide gura răcneşti de parcă ai vrea să ne spargi timpanele. Trebuie să ştii ce vrei!

CAPITOLUL V

Se făcuse şapte şi jumătate seara când telefonul sună în camera lui Frost.

— Vă caută cineva din Florida, domnule, îl anunţă centralista.

— Fă-mi legătura, mormăi Mercenarul pe jumătate adormit.

— Căpitanul Frost? întrebă imediat o voce de femeie necunoscută.

— În persoană, răspunse Mercenarul.

— Sunt Julie Jefferson.

Cu siguranţă că era o ziaristă care voia să-i povestească împrejurările deturnării ratate.

— Aha! zise el ironic. Eşti stră-strănepoata lui Thomas Jefferson?

Urma un moment de tăcere.

„Am marcat, un punct, îşi zise Frost. Interlocutoarea era surprinsă."

— Umorul dumitale nu e ia înălţimea a ceea ce mi s-a spus, zise numita Julie Jefferson. Sunt sincer dezamăgită, căpitane Frost.

Mercenarul se întinse, luminat la faţă, aşteptând continuarea.

„Poate că n-ai mai fi chiar atât de dezamăgită dacă ai ştii că respectivul căpitan Frost vorbeşte cu tine la telefon în pielea goală", îşi zise el privindu-şi corpul ciolănos.

— Sunt Julie Jefferson de la MPRA.

Mercenarul făcu o săritură, pomenindu-se în fund pe marginea patului, complet trezit. *Missing Persons Research Agency,* sau MPRA, era o agenţie privată specializata în căutarea persoanelor dispărute. Iar Julie Jefferson, directoarea ei, nu avea deloc reputaţia unei „mătuşici". Frost n-o întâlnise niciodată dar, de patru ani de când activa, tânăra femeie reuşise o serie de tururi de forţă care îi aduseseră o apreciere de necontestat într-o specialitate care în general era considerată ca fiind apanajul bărbaţilor.

Frost îşi căută cu nervozitate pachetul de ţigări şi bricheta pe noptiera. Cu receptorul prins între umăr şi ureche, Mercenarul aprinse o ţigară întrebând cu un ton mult mai politicos:

— Cărui fapt datorez onoarea acestei convorbiri, domnişoară Jefferson?

Frost nu sesizase imediat cu cine avea de-a face căci, în profesie, Julie Jefferson nu era numită decât cu iniţialele J.J. Fost manechin, directoarea agenţiei era de o frumuseţe în stare să-ţi taie respiraţia, cel puţin aşa se spunea. Cei care o cunoşteau aminteau însă că nu trebuia să te iei după aparenţe. Julie Jefferson avea capul bine înfipt pe umeri.

Directoarea agenţiei atacă cu ceea ce probabil că socotea a fi un argument şoc:

— Vreau să-ţi propun o treabă foarte bine plătită. Două sute cincizeci de mii de dolari. Şi poate chiar mai mult dacă vei face treabă bună.

„Iar lovele! îşi zise Mercenarul înspăimântat. Ce-o fi cu mine?”

— Cum… cât? se bâlbâi el.

— Ai auzit foarte bine. Minim două sute cincizeci de mii de dolari.

O clipă, Frost crezu că va pierde pedalele şi-i va trânti receptorul în nas frumoasei J.J. Dar curiozitatea se dovedi mai tare.

— E o sumă considerabilă, zise el. Ce-mi propui, domnişoară Jefferson? O slujbă sau un caz care nu se potriveşte cu posibilităţile agenţiei?

— Ambele. Aş vorbi mai curând de o colaborare, dar ştii foarte bine că nu pot intra în detalii la telefon. În mare, cazul care mi s-a propus prezintă o latură de cercetări şi una de intervenţie. În privinţa cercetărilor, MPRA este perfect echipată şi am şi început treaba. Dar în ceea ce priveşte intervenţiile… Mă urmăreşti?

— Cu mare atenţie, răspunse Frost.

Mercenarul devenise brusc foarte interesat. Iar suma pe care ar fi trebuit s-o bage în buzunar nu avea decât o importanţă secundară.

— Cum de te-ai gândit la mine? întrebă el.

— Uitându-mă la televizor.
— Poftim?
— Da, am văzut reportajul despre tentativa de deturnare, îi explică J.J. De altfel…
Urmă o scurtă pauză. Fără să-şi poată explica de ce, Frost avu impresia că era puţin stingherită.
— De altfel, reluă directoarea agenţiei, deţin despre cele întâmplate un anumit număr de elemente care ar putea să te intereseze.
— Dar cum ai aflat? se miră Mercenarul. N-am stat de vorbă cu niciun ziarist!
— Nu fi naiv, căpitane Frost. Au vorbit alţii în locul dumitale. Iar presa a scotocit în arhive cu cea mai mare plăcere. Posturile de televiziune americane n-au fost deloc zgârcite în elogii. Ba chiar ne-au oferit o retrospectivă a principalelor reuşite spectaculoase pe care le ai în palmares.
— Nu se poate! se lamentă Frost.
Julie Jefferson pufni fără să vrea.
— Ba da, e adevărat. Clientul meu a fost tare impresionat de isprava dumitale. Evident că te contactez cu acordul lui.
— E vorba de un american? întrebă Frost.
— Nu.
— Se poate şti cine e?
— Da, se poate şti, răspunse J.J. Cu un ton misterios.
Era clar că pregătea o lovitură de teatru. Mercenarul îşi pierdea răbdarea:
— Cine, Dumnezeule mare?
— Mikis Zurkadis, îl anunţă ea cu o voce detaşată.
— Adică… adică, se bâlbâi Frost uluit.
J.J. Se grăbi să-i taie vorba.
— Da, angrosistul grec. Trebuie să ne întâlnim cât mai repede cu putinţă.
Frost îşi revenise din stupoare.
— Ei, încă n-am spus că primesc! zise el. Şi, pe urmă, cum de m-ai găsit aici?
— Asta e meseria mea, să găsesc oamenii, căpitane Frost.
— Răspunsul e cam slab, domnişoară Jefferson.
— Lasă, căpitane Frost, prefer să-ţi spun când ne vom

întâlni.

— OK, cedă Frost. Dar în privinţa misiunii aş vrea să fie totul foarte clar. Nu vei avea răspunsul meu definitiv decât după ce îmi vei da toate informaţiile dorite.

— Nici nu mă gândeam altfel. Acum mă aflu la Miami, unde am reuşit să găsesc o adolescentă fugită de-acasă. Ai putea să dai o fugă la agenţia mea din Tampa?

Frost nu avea de gând să se urce iar în avion.

— Până la noi ordine, sunt în vacanţă, zise el cu o voce aspră. Dacă vrei să mă lămureşti despre ce e vorba, trimite-mi pe cineva în Atlanta.

— Dai' e un caz de cea mai mare importanţă! obiectă Julie Jefferson. Zurkadis vrea să mă ocup personal. Aşa că noi doi trebuie să ne întâlnim.

— În cazul ăsta, vino aici. Ştii adresa.

Eficace dar încăpăţânat, sau poate că era eficace tocmai pentru că era încăpăţânat. Julie Jefferson cunoştea reputaţia lui Hank Frost. Înţelese că nu mai avea ce să discute.

— Bine, am să te sun, zise ea tăios înainte de a închide fără să-l salute.

Frost puse receptorul în furcă.

„Asta e o misiune care-mi trece pe sub nas, îşi zise el îmbufnat. Şi mai ducă-se naibii, m-am săturat de lovele! Şi de femeiuştile astea care-mi tot cad în braţe de dimineaţă! Stewardesa… Fran care nu ştie ce vrea… Pariez că acum se lasă consolată de bărbăţelul ei gelos ca un tigru. Şi acum. J.J., care mă deranjează din somn. Sunt sătul!"

Se lungi din nou pe burtă, cu nasul în pernă. Dar nu mai putea să doarmă. Îl măcina ceva. Urmă un examen de conştiinţă şi-şi reconsideră poziţia. Da, de bani era sătul, dar şi de pipiţe? Poate că nu chiar, dacă era să recunoască pe cinstite. Şi în momentul acela îi mai veni în minte un personaj de adăugat la capitolul femei: acea Arua şi nu mai ştia cum, proxeneta. Aproape că uitase de ea.

Şi, pentru a doua oară în decurs de o oră, Frost se pomeni din nou stând în fund pe marginea patului. Julie Jefferson spusese că deţinea elemente despre deturnarea ratată! Cum de nu insistase să afle despre ce era vorba? Trebuia s-o sune

cât mai repede cu putinţă.

Mercenarul sună la informaţii, află numărul agenţiei MPRA de la Tampa şi ceru imediat legătura. După cinci minute suna telefonul. Frost ridică receptorul şi centralista îl anunţă că avea legătura.

— Alo! zise nervos Mercenarul.

— MPRA, agenţia din Tampa vă stă la dispoziţie.

Era o voce de femeie asemănătoare cu cele care făceau anunţurile în aeroporturi.

— Pot să vorbesc cu domnişoara Jefferson?

— Domnişoara Jefferson n-a sosit încă.

Tânăra femeie tăcu brusc şi reluă după câteva secunde de tăcere mirată:

— Cine sunteţi şi de unde ştiţi că trebuie să vină aici în seara asta?

— Ea mi-a spus. Sunt căpitanul Hank Frost şi trebuie neapărat să-i vorbesc cât mai repede posibil.

— Îmi pare rău, domnule Frost, răspunse angajata agenţiei, nu putem lua legătura cu domnişoara Jefferson în acest moment. Se află în avionul care o aduce de la Miami. Dar pot să preiau un mesaj şi să i-l transmit când o voi vedea.

— Aminteşte-i doar că trebuie să-mi dea un telefon. Ştie numărul.

— Foarte bine, domnule.

Frost închise aproape cu violenţa. Deocamdată trebuia să aştepte.

Furios din cauza propriei sale neglijenţe, Mercenarul se ridică, aprinse o ţigară şi începu să se plimbe prin cameră ca un leu în cuşcă. Deodată simţi o nevoie turbată de a-şi descărca nervii. Luă revolverul de sub pernă, îl demontă şi întinse piesele pe masă. Scotoci prin geantă după trusa de curăţat şi, cu ţigara în gură, începu să-şi lustruiască arma cu o energie îndârjită.

Îl montă la loc şi, aproape imediat, auzi bătăi în uşă.

— Cine e? întrebă el gata sa bage un încărcător în revolver.

— Linda.

— Linda?

Iar o femeie… Mercenarul avu impresia că va ceda nervos.

— Păi da, Linda, stewardesa! Doar n-ai să spui că nu-ţi mai aminteşti de mine?

— Ah… ba… da… bineînţeles! Ăăă… o clipă, Linda, să pun ceva pe mine.

— Haide, Hank! exclamă amuzata vocea din spatele uşii. Sunt majoră şi vaccinată!

Frost vedea bine ce i se pregăteşte. Dar, chiar daca va fi făcut încă o dată ţopârlan, era ferm hotărât s-o trimită la plimbare pe Linda Taylor.

Stewardesa pufnea de partea cealaltă a uşii.

— Am ieşit de la spital, am trecut pe la mine să mă schimb şi eram atât de nerăbdătoare să te văd încât m-am repezit imediat aici. Haide, Hank, deschide-mi!

Frost aruncă revolverul şi încărcătorul pe pat şi îmbrăcă un slip înainte de a merge să deschidă uşa.

Linda intră radioasă ascunzând ceva la spate. Purta o rochie galbenă dintr-o ţesătură subţire şi o vestă de piele bej. Îl măsură din cap până în picioare. Când privirea fetei întârzie fără ruşine sub centură, Frost trebui să facă un efort pentru a-şi stăpâni crispările de la nivelul locului vizat.

Ţinând în continuare mâinile la spate, Linda se apropie şi-l sărută murmurând cu un ton de reproş:

— Ai uitat-o pe micuţa Linda…

Sânii Lindei se striveau de pieptul lui şi coapsa ei îl atingea uşor, insidios. Asta era prea mult. În ciuda îndărătniciei, Mercenarul simţi brusc că era mult prea îmbrăcat.

— Ţi-au dat drumul? întrebă el cu o voce răguşită.

— Ah, ticăloşii! exclamă fata îndepărtându-se în sfârşit de el. M-au distrus cu spălarea lor stomacală! Dar trebuie să recunosc că a fost eficace. Sunt într-o formă de zile mari.

În momentul acela, Linda scoase la iveală ce ascundea la spate – o sticlă de whisky – şi adăugă:

— Mă simt în stare s-o iau de la început, dar pentru plăcerea mea. Ai nişte pahare?

— Nu. Ăăă… ba da, un pahar de clătit gura în sala de baie, răspunse Frost stupefiat.

— Am să te servesc, îl anunţă Linda.

Tânăra femeie puse sticla pe masă, râse încântată, apoi se

îndreptă spre sala de baie. Frost o auzi cum căuta. Reveni după un moment cu paharul şi desfăcu sticla.

— Obişnuieşti să tragi la măsea? zise ironic Mercenarul văzând-o cum umple paharul.

— Nici vorbă, răspunse stewardesa cu un zâmbet maliţios. Dar mi-am zis că e o ocazie care trebuie udată. Şi pentru că voiam să te invit la mine la cină, am adus aperitivul ca să te conving mai uşor.

Mercenarul îşi simţi deodată fiecare fibră încordându-se cu o virulenţă nemăsurată. Nu avea deloc chef să-şi consacre seara unei femei, chiar dacă era vorba de frumoasa şi întreprinzătoarea Linda Taylor.

Dar nu ştia cum s-o refuze. În cele din urmă găsi un pretext. Şi nici măcar nu minţea.

— Îmi pare foarte rău, o asigură el cu inocenţă, dar nu pot să merg nicăieri în seara asta. Aştept un telefon deosebit de important.

— Afaceri? întrebă stewardesa ridicând paharul.

— Mda, afaceri… răspunse Frost.

— Bine, asta e. Noroc!

— În sănătatea ta, răspunse Frost suspinând uşurat.

Se aşteptase la mai multă rezistenţă din partea ei. Linda bău, apoi îi întinse paharul.

— Îţi voi ţine companie aici, hotărî ea. Vom bea liniştiţi aşteptând telefonul. De altfel, nici nu mi-e foame.

Luat din scurt, Frost luă o înghiţitură mare de whisky şi căldura alcoolului îl reconfortă într-o oarecare măsură. Apoi bău paharul până la fund.

La urma urmelor, fata era foarte tentantă şi nu s-ar fi lăsat deloc rugat dacă n-ar fi fost atât de obosit.

Deodată îi veni în minte o întrebare, şi o puse cu sentimentul că nu o făcea pentru prima dată în cursul acelei zile.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— De la Fran. A trecut pe la spital ca să-şi ia la revedere de la mine înainte de plecare.

Incredibil… Acum îşi treceau una alteia adresa! Femeile astea îl vor face să-şi piardă minţile. Frost umplu paharul, îl goli pe nerăsuflate, îl umplu din nou şi-l întinse stewardesei.

Avea impresia că e ţinta unei adevărate coaliţii.

— Şi cum se face că ai urcat fără să te anunţi? întrebă el.

Linda zâmbi, se aşeză pe pat şi, dând din picioare, se debarasă de pantofi. Apoi se uită la pahar, îl agită cu nonşalanţă făcând lichidul de culoarea ambrei să se rotească uşor şi bău câteva înghiţituri înainte de a răspunde:

— Locuiesc foarte aproape de aici într-un apartament de trei camere pe care-l împart cu Sally. Cunosc foarte bine personalul hotelului.

Înapoie paharul lui Frost privindu-l ironică. Apoi îşi aşează picioarele unul peste altul, ridicându-şi foarte sus rochia galbenă. Mult prea sus. Frost simţi în faţă un val de căldură, în ciuda tuturor eforturilor, simţea cum se întinde uşor pânza slipului.

Neştiind ce să facă, Mercenarul goli pentru a treia oară paharul apoi se duse să-l aşeze pe masă. În momentul acela auzi un fluierat admirativ, apoi o exclamaţie!

— Ce chestie superbă! Pot s-o iau în mână?

Frost vru la început să se tragă înapoi, apoi îşi dădu seama că vizitatoarea lui se uita în altă parte. Stewardesa se uita fix la revolver.

— Dacă te distrează, răspunse el. Nu e încărcat.

Linda luă în mână arma cromată şi o mângâie, minunându-se ca un copil în faţa unei jucării noi. Apoi se ridică cu un aer ameninţător şi lipi ţeava de buricul Mercenarului.

— Sus mâinile! ordonă ea.

Stupefiat, stingherit de o erecţie imposibil de stăpânit, Frost avu o secundă de buimăceală după care se hotărî să între în joc.

— Îndurare! imploră el cu un aer îngrozit.

— Nici vorbă, declară fata.

Ochii ei erau din ce în ce mai strălucitori.

Frost simţea că băuse prea mult. Mai ales prea repede. Alcoolul începea să i se urce la cap. Se uită la Linda şi-şi dădu seama că şi ea era trosnită. Şi-şi mai dădu seama că o dorea. Era atât de excitantă în rochia ei galbenă care i se mula pe trup şi cu gura deformată de un rictus tipic gangsterilor din filmele comerciale.

Linda chicoti, apoi se întoarse şi puse arma pe un scaun.

— Nu mă mai execuţi? întrebă Frost.

— Ba da! Doar n-o să ne oprim tocmai acum. Dar, pentru ca înfruntarea să fie echitabilă, adversarii trebuie să aibă arme egale.

Totul se rezolva cât ai clipi din ochi. Vesta şi rochia galbenă aterizară pe scaun, lângă revolver. Linda se apropie de el cu sânii bronzaţi ca două fructe mari saturate de soare. Cu braţele încă ridicate, Mercenarul o privea subjugat pe fata aceea frumoasă apropiindu-se de el. Îi văzu ochii negri îndreptându-se în jos şi, cu tonul pe care îl avusese puţin mai devreme când descoperise arma, stewardesa întrebă:

— Pot s-o iau în mână?

* * *

Pentru prima oară în viaţa lui, James Shelby avea impresia că e o mare vedetă. Evident, încă nu putea să respire în voie din cauza cheagurilor de sânge care încă îi astupau nasul, dar intră în aerogară umflându-şi pieptul, flancat de cei doi oameni de la FBI. Pe cel din dreapta îl chema Moreno. Era cel mai solid şi cel mai tânăr. Aparent insensibil la priviri şi la remarci, agentul mergea cu paşi mari legănându-şi braţele. Umflătura care îi deforma haina era revelatoare în privinţa puterii sale de foc.

Oamenii cumsecade întorceau capul după cei trei. Majoritatea nu ziceau nimic, dar faţa lor spunea multe în privinţa părerii pe care o aveau despre FBI.

Unii se arătau mai îndrăzneţi. Shelby auzi o femeie bătrână murmurând:

— Ce ruşine! Cum să te mai miri că ţara asta are atâţia delincvenţi? Modul în care îi tratează poliţia n-are cum să-i îndemne să apuce pe drumul cel bun…

Piratul schiţă un zâmbet care se termină cu o strâmbătură de durere. Uitase că rănile dureau.

Pe măsură ce grupul înainta, în spatele lui se masa o mulţime murmurândă. Shelby îşi zise că situaţia ar fi putut fi profitabilă. Numai că trebuia să scape de caralii.

Winnicott, cel care fusese admonestat de Flanaggan, era mai în vârstă şi mai scurt decât Moreno. Pe lângă arma la fel de

voluminoasă ca cea a colegului său, Moreno purta la mâna stângă o brăţară de oţel legată printr-un lanţ scurt de o brăţară similară prinsă la încheietura mâinii drepte a lui Shelby.

— Formalităţile de extrădare au mers fulger, zise poliţistul solid.

— Mda, răspunse Winnicott, e prima oară când văd asta. Cred că tipul e numai bun de prăjit pe scaunul electric. Altă explicaţie nu există.

— Cu siguranţă, Angus, aprobă poliţistul solid.

Trecură prin faţa unui bar. Ceva mai departe, Shelby văzu toaletele, apoi marile arcade sub care funcţionari însărcinaţi cu siguranţa examinau pasagerii şi vizitatorii.

James Shelby înţelese că dacă va trece de arcade, totul se va termina. Nu va mai avea nicio şansă. Se opri brusc.

— Hei! Nu poţi să spui? bombăni Winnicott. Aproape că mi-ai crestat mâna.

— Scuze, zise piratul cu vocea lui de beţivan rânjind. Vreau la toaletă.

— Ţine-te, îi răspunse tăios Moreno. O să ai tot timpul în avion.

— Ce! exclamă Shelby. N-am nici dreptul să mă duc la pişare?

— Ţi-am spus să te ţii! răcni Moreno.

În jurul celor trei se forma deja un cerc de călători scandalizaţi, care se uitau dezaprobator la agenţii FBI.

— Nu mai pot! protestă Shelby.

Unul dintre martorii la scenă exclamă:

— Incredibil! Chiar şi animalele sunt tratate mai bine!

— La dracu! izbucni Winnicott. Îl duc la toaletă. Du-te înainte şi evacuează locul, Woodie.

Moreno dădu din umeri, intră în toaleta bărbaţilor şi le ceru tuturor să iasă afară. Oamenii protestară, dar evacuară locul după ce-şi terminară treaba. Chestia asta dură cam cinci minute.

— Du-te, îi zise el agentului special. Eu păzesc uşa. Şi mişcă-te mai repede, Shelby. Dacă întârziem din cauza ta, o să ţi se treacă în fişă.

Moreno îşi reproşă imediat ultimele vorbe.

— Sălbaticule! îi strigă o fată cu păr lung, ai cărei blugi erau decoraţi cu lozinci antinucleare scrise cu pixul.

James Shelby şi Angus Winnicott intrară în toaletă. Piratul se instala la mijlocul şirului de pisoare.

— Scuze, zise el după un moment. Trebuie să desfaci cătuşele. Nu pot să fac aşa.

De fiecare dată când ducea mâna la şliţ, mâna stângă a lui Winnicott se apropia de părţile lui intime.

— Termină cu fasoanele, îşi zise poliţistul. O să mai vezi tu şi altele când o să ajungi la Sing-Sing.

— Hei! Nu cumva eşti curlangiu?

— Ia ascultă, nenorocitule…

Fraza lui Winnicott se termină cu un ţipăt.

Shelby se lăsase brusc pe vine şi îl dezechilibrase făcându-l să cadă în faţă. Poliţistul se izbi cu tâmpla dreaptă de marginea pisoarului şi căzu pe burtă pe pardoseala de mozaic.

Moreno se repezi înăuntru, dar nu avu timp să scoată arma. Shelby intrase deja în posesia revolverului lui Winnicott.

Cu arma în mâna stângă, banditul trase de două ori. Primul glonţ îl nimeri pe Moreno în mijlocul pieptului şi-i perforă cuşca toracică dintr-o parte în alta. Celălalt îi intră în burta. Poliţistul se prăbuşi, murind chiar mai înainte de a fi atins mozaicul.

Piratul trebuia să plece foarte repede, înainte de a interveni poliţia aeroportului. Shelby, fără nici cea mai mică ezitare, trase în brăţara fixată la mâna lui Winnicott. În toaletă răsuna o nouă împuşcătură. Lanţul se întinse sub impactul glonţului şi Shelby ţipă de durere. Mâna lui Winnicott era acum un terci însângerat.

Bruta, eliberată, se repezi afara, provocând în hol o panică de nedescris. Lumea se trăgea înspăimântată din faţa lui. De sub arcade ieşiră trei bărbaţi cu pistolul în mână care o porniră în goană după pirat. Distanţa era prea mare şi nu puteau să tragă fără riscul de a răni un nevinovat.

Shelby însă nu ţinu cont de asta. Se întoarse şi trase fără să ochească. Gloanţele loviră dalele tavanului iar toată lumea

din holul aeroportului se aruncă la podea.

Bruta ajunse la uşile de sticlă gâfâind.

Aerul nopţii îl izbi ca o palmă peste faţa udă de sudoare. Se repezi spre un taxi, un Chevrolet, sări pe bancheta din spate şi strigă:

— Demarează!

— Unde mergem? întrebă şoferul terorizat.

— Demarează şi pleacă de-aici! răcni bruta lipindu-i ţeava revolverului de ceafă.

Şoferul porni în mare viteză. Când primele împuşcături răsunară în parcare, taxiul se afla la o depărtare mai mare de trei sute de metri.

Shelby suspină extenuat şi ordonă:

— Mai repede, fir-ar să fie!

— Fac ce pot, răspunse şoferul. Şi tot nu ştiu unde mergem.

„Nici eu”, îşi zise Shelby. Acum avea la activ, în Atlanta, asasinarea unui agent FBI şi rănirea gravă a altuia. Dacă nu cumva îl omorâse şi pe acesta când îl lovise cu capul de pisoar. Fapte grave. Ştia că din acel moment va fi un animal hăituit şi că, mai devreme sau mai târziu, tot îi vor veni de hac.

Şi bruta reacţionă ca un animal hăituit.

Cu puţin noroc, poate că va reuşi să plătească o poliţă înainte de a-şi vinde scump pielea…

— La *Holiday Inn,* zise el cu un rânjet hidos.

CAPITOLUL VI

Sânii Lindei erau tari şi aroganţi. Frost îi simţea palpitând sub mâinile sale şi i se părea că fiecare dintre ei era un mic animal viu căruia inima îi bătea cu putere.

Tânăra femeie se lăsă mângâiată, suspinând uşor, lascivă ca o pisică în faţa unui cămin, apoi se întinse şi şopti cu o voce suavă:

— Acum vino...

* * *

— Opreşte! ordonă Shelby.

Şoferul opri Chevroletul.

— Am... am făcut ce mi-ai cerut, se bâlbâi el tremurând de frică. Acum mă laşi să plec?

Pe buzele brutei apăru un zâmbet plin de cruzime.

„Să te las să pleci? îşi zise el. Păi ca să dai fuga la caralii şi să le spui unde m-ai dus?”

Omorâse un poliţist la aeroport, altul era mutilat dacă nu mort, şi ăştia nu erau primii din cariera lui. Ordinul pentru căutarea lui fusese deja dat, era sigur de asta, dar încă nu se organizaseră baraje. James Shelby îşi dădu seama că nu era decât o chestiune de minute. Peste zece minute toate drumurile vor fi controlate. Nu mai putea să fugă spre Chattanooga.

La dreapta se întindea un spaţiu verde destul de mare, iar de partea cealaltă a străzii era parcarea hotelului.

— Pot să plec? insistă şoferul cu o voce tremurătoare.

Drept răspuns, omul primi o lovitură cu mânerul armei în partea din spate a capului. Shelby ieşi din maşină şi se aşeză la volan, după ce-l împinse pe şoferul leşinat pe scaunul de lângă el. Porni motorul şi, cu farurile stinse, pătrunse cu maşina pe o alee neasfaltată care pătrundea în spaţiul verde.

* * *

— Satisfăcut de tratament? întrebă Linda.

— N-am de făcut nicio reclamaţie, răspunse Mercenarul.

— Asta e tot?

— Ce?

— Ia ascultă, să ştii că şi tu ai putea să mă întrebi dacă a fost bine!

— Nu-mi place să pun întrebări inutile, bombăni Frost. Şi pe urmă dă-mi voie să-mi trag sufletul.

— A fost nemaipomenit, gânguri stewardesa. Îţi spun sincer că nu mi-ar fi părut normal ca numai Fran să aibă parte.

Frost simţi această remarcă ca pe un pumn în stomac.

— Ce! exclamă el îngenunchind brusc pe pat. Ţi-a povestit?

— Zău, nu ştiu ce-ţi trece prin minte!

— Atunci de unde ştii? întrebă Mercenarul furios.

— Când m-am dus să iau paharul din baie, am văzut lângă coşul de gunoi nişte colanţi şi o pereche de chiloţi într-o stare jalnică. Şi atunci mi-au venit în minte două ipoteze. Fran a venit aici cu chestiile alea pe ea şi e o tânără femeie foarte neglijentă. Sau ai sărit pe ea ca un animal. Adineauri mi-ai confirmat că a doua ipoteză e cea adevărată.

— Nu, nu e adevărat! Spune-mi că visez... mormăi Frost. Extenuat, cu corpul încă lucind de transpiraţie, Mercenarul se ridică să-şi ia alt pachet de Camel din geanta de voiaj. Când se întoarse, Frost o surprinse pe stewardesă uitându-se la el cu o privire apreciativă.

— Pot să-ţi spun ceva, Hank?

— Oricum, tot o să spui. Aşa că zi.

— Rareori am văzut un tip cu un cur aşa mişto ca al tău. Ai nişte fese care pe multe le-ar face să pălească de invidie.

Năucit, Frost îşi aprinse ţigara ca să facă şi el ceva, apoi se lăsă să cadă greoi pe pat suspinând:

— S-a răsturnat lumea cu fundul în sus! Până la urmă o să mă ţicnesc din cauza voastră!

— De ce te superi? întrebă Linda. E un compliment. Frost vru să răspundă, dar fu întrerupt de soneria telefonului.

— Ia te uită, zise Linda, chiar era adevărată chestia cu telefonul!

— Ssst! zise Frost grăbindu-se să ridice receptorul.

— Sunteţi căutat din nou din Florida, zise vocea centralistei.

— Fă-mi legătura, răspunse Mercenarul nerăbdător. Linda aprinse o ţigară, apoi se ridică, aruncă bricheta pe pat şi zise:

— Mi-e foame. Mă duc jos să văd dacă găsesc ceva sandvişuri.

— Gura! striga Mercenarul punând mâna peste receptor.

O văzu cu coada ochiului pe Linda îndreptându-se spre sala de baie. Trase cu sete din ţigară şi dădu fumul afară cu un suspin de uşurare.

* * *

Apreciind că maşina nu putea fi văzută de pe drum, Shelby trase frâna de mână şi ridică piedica revolverului. Vru să-l împuşte pe şofer dar se opri în ultima clipă. Detunătura unui revolver 44 Magnum se auzea de la mare distanţă. Dacă apăsa pe trăgaci, împuşcătura s-ar fi auzit de la hotel, şi chiar de mult mai departe. Shelby ştia că va fi prins mai devreme sau mai târziu dar prefera să fie cât mai târziu.

Ce să facă cu şoferul? După ce şi-ar fi venit în fire, ar fi dat imediat fuga la poliţie. Iar bruta voia să aibă cel puţin timp pentru a-şi realiza ultimul plan.

Da, voia să se răzbune pe Hank Frost. Şi nu trăgându-i prosteşte un glonţ în cap. Ar fi fost prea simplu. Nu, ticălosul acela de chior trebuia să crape încet, la foc mic, dându-şi foarte bine seama de ceea ce i se întâmplă.

Piratul puse piedica revolverului. Scoase din buzunar cătuşele de care reuşise să se elibereze între timp şi trecu lanţul după gâtul şoferului.

Apoi strânse scrâşnind sinistru din dinţi. Shelby nu slăbi strânsoarea decât după ce auzi pârâitul vertebrelor cervicale dislocate. Satisfăcut, piratul lăsă cadavrul să se prăbuşească pe podeaua Chevroletului, băgă arma la centură şi deschise portiera.

* * *

Legătura era deosebit de proastă.

— Alo! zise Mercenarul.

Niciun răspuns. Nu auzea decât zgomotul duşului din camera de baie.

— Alo! repetă el.

— Căpitane Frost?

Vocea directoarei Julie Jefferson părea mult mai îndepărtată decât prima dată.

— Aşteptam să mă suni, răspunse Mercenarul uşurat.

— Ca să vezi! zise ironică J. J. Te-ai mai gândit? Accepţi?

Mercenarul se încordă şi replică iritat:

— Asta depinde de ce ai să-mi spui.

— Nu pot să fiu mai explicită la telefon, dar află că am noutăţi care te privesc şi că ar fi în propriu-ţi interes dacă ai accepta măcar o întâlnire. În altă ordine de idei, mâine iau avionul spre Atena. Va trebui deci să te hotărăşti foarte repede.

Mercenarul era dispus să accepte dar nu-şi putea pierde prestigiul acceptând atât de repede.

— Ai putea să-mi oferi măcar un minimum de precizări? Să-mi pot face o mică idee despre ce m-aşteaptă.

— Să zicem că am descoperit o legătură între evenimentele din dimineaţa asta şi cazul pentru care-ţi solicit concursul. Interesele noastre sunt legate, căpitane Frost. Chiar strâns legate.

Un caz în care ar fi vorba atât despre Mikis Zurkadis cât şi despre cubanezi! Nu mai înţelegea nimic. Havana nu avusese niciodată nevoie de traficanţi pentru a se aproviziona cu arme…

— Cum! exclamă Frost fără să vrea.

— Îţi înţeleg mirarea, zise Julie Jefferson. Dar deocamdată va trebui să te mulţumeşti doar cu atât. Dacă vrei detalii, vino în Florida.

De data asta Frost nu mai făcu mofturi.

— Eşti la Tampa?

— Da. Notează-ţi adresa agenţiei.

Frost reţinu adresa fără niciun efort.

— Ţi-am spus că mâine dimineaţă plec din nou, adăugă ea. Încearcă să nu ajungi prea târziu. Aş vrea să mă odihnesc şi eu câteva ceasuri. Dacă nu mai ai nicio cursă sau dacă, din motive uşor de înţeles, ai repulsie faţă de avioanele de linie, ia un avion-taxi. Cheltuiala o voi suporta eu.

Era clar că J.J. nu se îndoia deloc că Mercenarul va accepta cazul.

— Mulţumesc, nu e nevoie, zise el tăios. OK. Voi decola imediat ce va fi posibil.

Frost închise telefonul chiar în momentul în care Linda ieşea din sala de baie. Considerând inutil să mai lungească lucrurile, Mercenarul îi spuse:

— Trebuie să plec.

— O misiune?

— Aşa se pare, răspunse Mercenarul evaziv.

— Ia-mă cu tine, îi ceru stewardesa. După cele întâmplate azi dimineaţă, compania a dat cincisprezece zile libere întregului echipaj.

— Companie generoasă! zise ironic Frost. Eu însă voi fi mai puţin generos. N-am chef ca o puicuţă frumoasă ca tine să se transforme într-un cadavru.

Linda zâmbi cu tristeţe.

— Ador felul tău de a face complimente, prost crescut ce eşti! Presupun că insistenţele ar fi zadarnice.

— Chiar aşa. Ţi-ai bate gura de pomană.

Zâmbetul Lindei se mai înveseli puţin.

— Noroc că am avut ideea să sar pe tine imediat, observă ea cu maliţie. Altfel, răbdări prăjite!

— Şi ar fi fost păcat, recunoscu Frost.

— N-am fi ştiut niciodată ce pierdeam, adăugă Linda.

Tânăra femeie îi întoarse spatele lui Frost, îşi luă hainele şi începu să se îmbrace, în timp ce el suna la recepţie să ceară nota de plată. Când închise, fata era gata îmbrăcată.

— Simt nevoia să iau puţin aer, zise ea. Să-ţi trimit sus ceva de mâncare?

— Da, dar repede. Mai am două telefoane de dat. Pe urmă bag ceva în gură şi mă cărăbănesc.

Mercenarul se felicită că nu avusese timp să-şi desfacă hainele. Deodată, de parcă abia atunci îşi dădu seama de ce se petrece, Linda îl întrebă:

— N-o să avem timp să mai facem iar dragoste?

— Nu, frumoaso. Poate altădată. Fără să mai spun că sunt frânt şi am impresia că noaptea asta va fi foarte lungă.

Linda îl privi cu ochii umezi şi zise:

— Adu-mi aminte să-ţi las adresa mea dacă cumva uit.

— S-a făcut, promise Mercenarul.

Aprinse altă ţigară şi ridică receptorul în momentul în care

Linda ieşea trântind uşa în urma ei.

* * *

O adiere uşoară agita crengile copacilor dar noaptea era caldă. Aplecat în faţă pentru a se ascunde în spatele arbuştilor, James Shelby o porni pe lângă drum, faţă de care păstra o distanţă de cincizeci de metri. Nu-i trebui mai mult de cinci minute ca să ajungă în parcarea hotelului.

* * *

Frost mai trase o dată din ţigară şi închise telefonul frecându-şi mâinile. Strivi chiştocul în scrumieră, apoi se duse în sala de baie. Era chiar mirat de repeziciunea cu care obţinuse prin telefon un taxi şi un avion-taxi.

Se vâri sub duş şi începu să fluiere uşurel. Acum se simţea mult mai înseninat când ştia că acţiunea se apropia cu paşi mari. Poate că de vină fuseseră şi cele două femei cu care făcuse dragoste. Numai că acum venea reversul medaliei. Frost era destins dar frânt.

Mercenarul ieşi de sub duş, se şterse şi se duse în faţa oglinzii să se radă. Nu se putu abţine să nu zâmbească şi să nu-şi treacă mâna pe marginea chiuvetei, amintindu-şi de scena dintre el şi Fran.

Tocmai se ştergea pe faţă când auzi bătăi în uşă.

— Sunt Linda, anunţă vocea care acum îi devenise familiară.

— Vin imediat! strigă Frost. Numai o clipă!

Mercenarul nu socoti necesar să se îmbrace, dar se grăbi să-şi lege panglica la ochi.

Abia apăsă pe clanţă că uşa se deschise împinsă cu violenţa.

Linda era albă la faţă ca varul. Avea mâinile încrucişate la ceafă. În spate avea ţeava unui revolver mare pe care Frost îl identifică imediat. Acea armă redutabilă era ţinută de o mână enormă acoperită de păr blond, de zgârieturi şi de plasture. Mâna lui James Shelby!

CAPITOLUL VII

Primul reflex al lui Frost a fost să blocheze uşa. Dar avusese ocazia s-o vadă pe brută la treabă. Individul acela cu faţă de animal n-ar fi ezitat să apese pe trăgaci. Frost nu putea să accepte moartea Lindei Taylor.

Se resemnă, îi lăsă să intre şi se trase înapoi spre pat, căutând o posibilitate de ieşire din această situaţie. Shelby închise uşa lovind-o cu piciorul şi, aruncând o privire lubrică spre sexul lui Frost, exclamă:

— Frumoasă sculă! Probabil că i-a plăcut la nebunie micii stewardese.

Şi, de parcă această concluzie i-ar fi stimulat imaginaţia, bruta îşi puse mâna stângă pe fesele Lindei şi le pipăi cu o delicateţe de geambaş.

— E veritabil, aprecie piratul râzând. Ăsta atrage ştremeleagurile mai dihai ca rahatul muştele.

Frost o văzu pe fată strângând din maxilare. Ochii ei îl implorau să intervină. Piratul aruncă o privire în jurul lui. Văzu sticla de whisky pe trei sferturi goală şi zise cu o voce hidoasă:

— Văd că nu v-aţi plictisit! închipuiţi-vă că nici eu n-am de gând să mă plictisesc în seara asta... Să vezi tu păpuşo ce-o să păţească curişorul tău!

— Ticălosule! strigă Linda incapabila să se abţină.

Piratul rânji obscen.

— Exact, puştoaică, da' ce vrei, aşa m-am născut. Altu' mama nu mai face. Venisem să-l termin pe nenorocitul ăsta de chior, da' dacă tot eşti aici, n-aş vrea să te dezamăgesc. Voi începe petrecerea cu tine. Dar pentru că aţi prevăzut şi băutură, aş vrea mai întâi să beau o duşcă. Tu, Ochiosule, întinde-te-n culcuş, cu mâinile în spatele capului şi fără să mişti, că altfel bang, bang!

Stăpânindu-şi furia, Frost se culcă pe pat şi-şi încrucişa palmele la ceafă. Sub pernă, la numai câţiva centimetri, se afla cuţitul de luptă Gerber, dar era nevoie de o clipă de

neatenţie din partea lui Shelby.

Pentru a-şi arăta cât se poate de clar intenţiile, piratul suflecă rochia Lindei şi, cu un rictus lubric al buzelor, începu s-o mângâie între picioare. Apoi o îmbrânci cu un gest brutal şi fata se prăbuşi pe mochetă.

— Despoaie-te ca să văd oleacă marfa, îi ordonă el apucând sticla cu whisky.

Duse sticla la gură continuând să-şi supravegheze prizonierii.

Linda se ridică în momentul în care bruta punea din nou sticla pe masă.

— Am zis să te despoi, repetă el furios.

— Nici vorbă, porcule! zise Linda enervată la culme. Poate că ai să reuşeşti să mă violezi, dar să nu tragi nădejde că am să-ţi uşurez sarcina!

Era periculos. Trebuia să acţioneze repede. Dacă Shelby se înfuria, ar fi putut să facă un masacru. Frost îl observa cu atenţie. Individul se uita la Linda cu o privire neruşinată.

Mercenarul îşi strecură mâinile sub pernă cât putu de discret. Deodată un râs răsunător izbucni în încăpere:

— Ha! Ha! Ha! îţi place brutalitatea, puştoaico? O să vezi, io o să te servesc la mare fix!

Shelby mai trase o duşcă de whisky apoi întoarse capul spre pat.

— Iar tu deschide bine ochiul. Vei asista la un *super hard* în direct. Şi nu mişca! S-a-nţeles?

Frost nu mai mişca. Simţea în mâna dreaptă lama cuţitului de luptă.

Shelby, obsedat de tratamentul pe care intenţiona să i-l aplice Lindei, nu remarcase nimic.

— Deci aşa, zise bruta, vrei să te uşurez eu de boarfe. OK, păpuşo, ne vom ocupa. Dar, cum zicea bunica, mai întâi ai grijă de tine însuţi.

Bruta râse din nou.

Shelby îşi desfăcu şliţul cu mâna stângă şi scoase la iveală un membru impresionant. Apoi îşi dădu seama că sticla nu se golise de tot. Puse mâna pe ea şi dădu capul pe spate ca să bea tot ce mai rămăsese.

Era momentul de neatenţie pe care-l pândea Mercenarul.

Revolverul era îndreptat spre podea, iar ochii lui Shelby spre tavan. Frost se ridică fulgerător şi aruncă cuţitul.

Arma strălucitoare se deplasă ca o rachetă Exocet spre mâna care ţinea revolverul. Urmă un răcnet de durere şi de furie. Frost se afla deja la picioarele patului când arma căzu, fără măcar să declanşeze împuşcătura, şi o expedie sub pat.

În momentul în care se ridica, cu cuţitul în mână, Shelby, care îşi revenise din surpriza, se pregătea să-l lovească cu sticla în cap. Frost făcu un salt într-o parte ca să evite lovitura apoi, sprijinindu-se cu un genunchi în podea, înfipse lama în abdomenul brutei.

Piratul căzu în genunchi, dând drumul la sticlă şi apucându-se cu mâinile de burtă. Mercenarul apucă strâns mânerul armei şi înfipse lama în inima brutei dându-i lovitura de graţie.

Sângele ţâşni ca un gheizer, stropindu-l pe Frost din cap până în picioare. Se şterse la ochi şi se trase înapoi. Cu un horcăit gâlgâitor, Shelby dădu capul pe spate şi rămase nemişcat într-o poziţie destul de curioasă. Sexul enorm îi rămăsese ridicat spre tavan. Stupefiaţi, stewardesa şi Mercenarul văzură membrul coborând uşor, apoi trăgându-se ca un telescop când bruta îşi dădu ultima suflare.

Linda se apropie tremurând.

— Oh, Hank, mi-a fost atât de frică! Dar ştiam că mă vei salva.

Frost dădu din cap fără să răspundă.

Fata, cu lacrimi în ochi, vru să se repeadă în braţele lui, dar Mercenarul o opri.

— Ai grijă! Uite în ce hal sunt.

Abia în clipa aceea îşi dădu seama Linda că era plin de sânge, şi nu-şi putu stăpâni un ţipăt de oroare.

— Nu intra în panică, zise Frost. E sângele animalului ăsta. Trebuie să fac din nou un duş.

Tocmai pornise spre sala de baie când auzi din nou bătăi în uşă.

— Cine e? strigă el.

— Domnule Frost? întrebă o voce anxioasă.

— Da, răspunse Mercenarul cu un ton nu prea amabil.

— Mi-am permis să vă bat în uşă, domnule. Am fost anunţat de la recepţie că în camera dumneavoastră s-au auzit ţipete.

Frost zâmbi fără să vrea.

— Spune la recepţie că n-o să se mai întâmple şi că îmi cer scuze.

— Nu e vorba de asta, domnule. Eram îngrijorat.

— Linişteşte-te, zise Frost. A fost... cum să zic... o joacă prostească.

Îl auzi pe angajatul hotelului dregându-şi glasul.

— Scuzaţi-mă, dar aş vrea să ştiu dacă la dumneavoastră a urcat domnişoara Taylor?

— Da, strigă Mercenarul gata să-şi piardă răbdarea.

— Aha, acum înţeleg.

Frost nu înţelese imediat, apoi însă izbucni în râs. Linda nu scotea o vorbă, prefăcându-se că nu înţelege.

Angajatul hotelului adăugă:

— Nota de plată e gata, domnule Frost.

— Foarte bine. Dacă vine taxiul, spune-i să aştepte.

Paşii se depărtară pe culoar.

— De ce nu i-ai spus nimic? întrebă Linda. Tot vor găsi cadavrul.

— Da, dar în momentul ăla eu voi fi departe.

— Cum? Dar n-ai nimic să-ţi reproşezi! Erai în legitimă apărare şi eu sunt gata să depun mărturie.

Mercenarul dădu din cap.

— N-am nimic să-mi reproşez, e adevărat, dar nu am nici timp de pierdut.

Frost se afla sub duş când telefonul sună din nou. Probabil că iar era recepţia.

— Răspunde şi spune-le să aibă răbdare, strigă el.

După câteva clipe, uşa de la sala de baia se deschise şi apăru capul Lindei.

— E una Norma nu ştiu cum. Spune că te sună din partea unei anume Julie Jefferson.

— Ce proastă! izbucni Frost fără să vrea.

Acum Linda cunoştea numele directoarei Julie Jefferson.

— Ce te-a apucat? întrebă stewardesa.

— Nimic... nimic... răspunse Mercenarul ştergându-se.

Reveni în cameră, apucă receptorul şi strigă:

— Ce este?

— Norma Eavesdrop de la MPRA. Sunt secretara agenţiei din Tampa şi am un mesaj pentru dumneavoastră de la Julie.

— Mulţumesc pentru discreţie, zise Frost rânjind.

— Nu… nu înţeleg, se bâlbâi vocea năucită.

— Bine! Care e mesajul?

— Julie a trebuit să plece mai devreme decât prevăzuse. Vă transmite că trece să vă ia de la aeroportul din Atlanta. Mi-a mai spus să vă comunic că a aflat unde vă găsiţi de la un anume Thomas Flanaggan. Acest Flanaggan a sunat-o pentru că încearcă să vă prindă la telefon şi nu reuşeşte. Nu a dat amănunte dar Julie crede că ar fi bine să-l evitaţi pe acest om. Asta a fost mesajul pe care mi l-a transmis spunându-mi că veţi înţelege…

Norma Eavesdrop era clar că nu înţelegea nimic.

— OK, răspunse Mercenarul. Dar aş vrea să ştiu cum arată Julie.

— Vă va aştepta lângă arcadele incintei de control. Vă cunoaşte semnalmentele.

— Mda, mormăi Frost, înţelegând că nu trebuia să-şi pună ochelarii de soare. La ce oră?

— Nu ştiu, răspunse Norma.

— Cum, nu ştii? Nu ai orarul avioanelor?

— Julie are un avion particular.

— OK, zise Mercenarul închizând.

Frost îşi îmbrăcă blugii, cămaşa albastră şi geaca de piele pe care o agăţase în sala de baie, apoi îşi recuperă cuţitul de luptă şi îl şterse cu grijă sub privirea înspăimântată a stewardesei.

— Tot mai vrei să vii cu mine? o întrebă el.

— Zău că nu. Şi cred că acest concediu de cincisprezece zile nu-mi va fi destul ca să-mi revin după întâlnirea noastră.

— Îmi face plăcere să văd că judeci din nou înţelept, zise Mercenarul râzând. Bun, te las acasă şi eu mă duc la avion.

— Mulţumesc dar prefer să mă întorc pe jos. Simt nevoia să respir aer curat.

— În miez de noapte! Nu ţi-e bine? Mai ales după ce s-a

întâmplat adineauri!

— Tocmai, răspunse Linda cu o logică dezarmantă, nu risc să mai dau nas în nas cu un alt pirat. Şi pe urmă, am început să mă obişnuiesc. Locuiesc foarte aproape şi zona e foarte liniştită.

— Bine, dacă aşa vrei tu, cedă Mercenarul lăsându-se pe vine lângă geanta de voiaj. La dracu, hainele mele sunt murdare de sângele acestui porc! Mi le-a stricat pe toate. Va trebui să las asta aici.

Îşi luă încărcătoarele, revolverul, cuţitul şi se întoarse spre Linda.

— Te-ar deranja dacă ai pune toate astea în geanta ta până când ieşim din hotel? Am buzunare mici şi nu vreau să mă fac prea remarcat când am să mă duc să achit nota de plată.

Stewardesa deschise geanta şi Frost îşi puse înăuntru arsenalul.

— V-a sunat de două ori un anume domn Flanaggan, îl anunţă omul de la recepţie.

— A spus ce vrea? întrebă Frost.

— Nu, dar a cerut să-i telefonaţi cât mai repede posibil.

— Foarte bine. Aşa voi face.

Mercenarul achită repede nota de plată şi ieşi.

Taxiul aştepta în faţa hotelului cu motorul pornit. Şoferul se angajase într-o discuţie însufleţită cu unul din angajaţii hotelului. Frost îi ceru să mai aibă puţină răbdare, o luă pe Linda de mână şi o trase după el în parcarea pustie.

— Eşti sigură că vrei să pleci pe jos? întrebă el.

— Da. Nu-ţi face griji, nu risc nimic. Puţină mişcare o să-mi facă bine.

— Cum vrei.

Frost făcu o mică pauză apoi continuă:

— Ştii, m-am gândit la o chestie. După evadarea lui Shelby, probabil că poliţia a organizat baraje pe toate drumurile. Nu vreau să am încurcături sau să mi se pună întrebări plictisitoare care ar putea să mă întârzie. Ai putea să-mi păstrezi armele? Le voi lua la întoarcere.

— Nu mă deranjează deloc, răspunse Linda cu un zâmbet şmecheros. În felul ăsta sunt sigură că am să te revăd măcar

încă o dată.

Îşi petrecu mâinile după gâtul lui Frost, îl sărută, apoi adăugă îngrijorată:

— Dar… Cum ai să te descurci fără arme dacă ai de îndeplinit o misiune periculoasă?

Frost o prinse de bărbie.

— Nu-ţi face griji, păpuşo, zise el. Acolo unde mă duc eu sunt arme din belşug. Dar ai grijă de astea. Le am de foarte multă vreme şi ţin la ele ca la lumina ochiului!

— Nu ştiu cum reuşeşti să râzi de chestia asta!

— Aşa am fost din născare, frumoaso. Prefer să fac haz, ca să nu mă pufnească plânsul. Acum, altceva… Mi-a spus mie o păsărică că vei auzi de unul Flanaggan de la FBI. Îi vei spune ce s-a petrecut cu Shelby dar nimic mai mult. Îl voi suna de la aeroport ca să-i explic că n-am timp să dau ochii cu el şi că ai puteri depline ca să-i dai declaraţia în numele meu. De altfel erai de faţă. În principiu, n-ar trebui să fie vreo problemă.

— Şi dacă mă întreabă unde eşti?

— Răspunzi că nu ştii.

— Nu vrei să-mi spui? întrebă stewardesa cu o voce mângâietoare.

— Nu, zise Mercenarul cu fermitate. În felul ăsta totul va merge strună. Apropo, încă nu mi-ai spus cum l-ai întâlnit pe încântătorul nostru amic.

— Am dat nas în nas.

— Ai ieşit din hotel înainte de a comanda sandvişurile?

— Da. Mă simţeam într-o dispoziţie romantică şi voiam să văd luna.

— Probabil că n-ai fost deloc dezamăgită. Şi nu era nimeni la recepţie când te-ai întors cu Shelby?

— Nimeni, răspunse Linda.

— Mă întreb cum a reuşit să găsească hotelul. Poate că nu era chiar atât de tâmpit pe cât părea.

— Taci, Hank! îl rugă Linda stingherită. Acum a murit. La ce mai foloseşte să spui astfel de lucruri?

— Mort sau viu, un netrebnic e tot un netrebnic, conchise Mercenarul.

Apoi Linda îi dădu adresa, o sărută şi se uită după ea cum se

îndepărta cu mersul ei graţios şi legănat.

Tânăra femeie se întoarse, îi făcu semn cu mâna şi dispăru în noapte. Frost chemă şoferul.

După o jumătate de oră taxiul oprea la aeroportul din Atlanta, după ce trecuse fără probleme de trei baraje ale poliţiei.

Mercenarul plăti şoferului şi intră în aerogară. Holul mişuna de poliţişti în uniformă.

„Nu aici o să-l găsiţi pe omul vostru”, zise Frost în gând.

Căută cu privirea o cabină telefonică, intră şi formă numărul de la FBI-ul local. I se răspunse foarte repede.

— FBI, zise o voce aspră. Vă rog să enunţaţi motivul pentru care aţi sunat.

— Dă-mi pe agentul special Thomas Flanaggan.

— Cine sunteţi?

— Căpitanul Hank Frost.

În acest fel de împrejurări, Mercenarul făcea totdeauna caz de gradul lui. În general, asta avea un efect stimulator asupra interlocutorilor lui. Aşa se întâmplă şi de data asta.

— Agentul special Flanaggan este ocupat cu o problemă importantă, domnule căpitan, răspunse vocea aspră. Mă duc să văd ce pot face.

— Presupun că e vorba de cazul Shelby. Tot în legătură cu el am sunat şi eu. Grăbeşte-te, e urgent.

— Am înţeles, domnule căpitan!

După câteva secunde, Frost auzi în receptor vocea răguşită a lui Flanaggan.

— Fir-ar să fie! Unde eşti, Frost? Am sunat de trei ori la hotelul tău. De două ori era ocupat, iar a treia oară mi-au spus că ai plecat. Am trimis o maşină acolo.

— Ca să-mi anunţi evadarea lui Shelby?

— Evident. Mi-am zis că nebunul s-ar putea să vină să te atace.

— Excelentă intuiţie, Flanaggan, zise Mercenarul ironic.

Urmă o scurtă tăcere, apoi agentul de la FBI întrebă:

— Dar cum ai aflat? Ştiai că borfaşul ăsta nenorocit a evadat? Mi-a lichidat un om şi pe altul la băgat în spital.

În ciuda tonului care se voia dur, Mercenarul simţi emoţia din

glasul lui Flanaggan. Încercă să-l mai aline puţin.

— Shelby şi-a plătit datoria.

— Ce?

— Oamenii tăi te vor suna ca să-ţi anunţe că i-au găsit cadavrul în camera mea, îi explică Frost. Imbecilul m-a forţat să-l tai.

— Zău, Frost, s-ar zice că în momentul ăsta eşti plătit să ne faci treaba noastră. Mulţumesc, bătrâne. Poţi să treci imediat pe la mine pentru declaraţie? Mda... Presupun că eşti sătul până peste cap. Dacă preferi mâine dimineaţă...

— Îmi pare râu, Flanaggan, dar nu voi veni nici azi şi nici mâine. Plec chiar acum. O misiune urgentă.

— Nici să nu te gândeşti, Frost! Am nevoie de declaraţia ta. Unde eşti?

— În cămaşa mea, răspunse Mercenarul rânjind.

— Lasă gluma că altfel o să te coste scump!

— Hei! Potoleşte-te, Flanaggan. Uiţi că tocmai ţi-am făcut un mare serviciu?

— E adevărat şi îţi mulţumesc. Cu toate astea, legal, am nevoie de o mărturie scrisă.

— M-am gândit şi la asta. Mai era de faţă şi altă persoană în momentul în care l-am lichidat pe Shelby. Am împuternicit-o să relateze autorităţilor împrejurările în care au avut loc evenimentele. E vorba de Linda Taylor, stewardesa care...

Mercenarul tăcu. Auzise pe linie un declic ce nu lăsa nicio urmă de îndoială. Flanaggan ceruse oamenilor lui să localizeze cabina. Distanţa era destul de mică şi Frost ştia că computerul putea să-l repereze în circa un minut.

— Nu-mi place jocul ăsta, Flanaggan! zise el tăios.

Şi închise.

— Ce imbecili, caraliii ăştia! murmură el ieşind din cabină.

O călugăriţă care se pregătea să intre în cabina vecină se opri în loc scandalizată. Imbecili... caralii... limbajul şi atitudinea acelui chior cu capul gol nu-i spuneau nimic bun. În clipa aceea Mercenarul deveni conştient de silueta întunecată, proţăpită practic sub nasul lui, care îl privea dând din cap cu dezaprobare.

Frost se întoarse spre ea, cu faţa deformată de o

strâmbătură oribilă şi zise:

— Bau-bau!

Călugăriţa îşi schimba direcţia şi planurile în acelaşi timp. Nu mai intră în cabina telefonică, ci se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mici şi repezi.

Poliţiştii mişunau în continuare prin aerogară. Frost regretă imediat ce făcuse. S-ar fi putut ca acea călugăriţă să se ducă şi să le spună că a fost terorizată de un sadic cu o panglică neagră la un ochi.

Frost îşi bagă mâinile în buzunare şi o porni repede spre arcadele postului de control. Flanaggan îi va transmite peste tot semnalmentele în câteva minute. Deşi… Dacă poliţia l-ar fi căutat în aeroport, ar fi început mai întâi cu pasagerii de pe liniile regulate. Poate că asta îi va lăsa destul timp ca să se poată eclipsa.

Trecu fără probleme de postul de control. Avea în mână bricheta şi se căută prin buzunare după ţigări. Încă nu găsise pachetul de Camel când o tânără femeie veni spre el zâmbitoare.

I se spusese lui că Julie Jefferson era frumoasă de ţi se tăia răsuflarea, dar nu se aştepta chiar să nu mai poată respira aproape deloc. Pe lângă frumuseţea ei sculpturală, J.J. era una dintre acele persoane dotate cu o asemenea prezenţă încât sosirea lor într-un anumit loc nu putea fi altceva decât o lovitură de teatru.

Ştiind că fusese manechin, Frost se aştepta să vadă una dintre acele fiinţe a căror poză făcea furori în revistele ilustrate pe care le răsfoia în sala de aşteptare a dentistului.

J.J. era înaltă dar nu în mod exagerat. Avea un corp subţire şi svelt, dar şoldurile şi sânii aveau acele rotunjimi care, după Frost, constituiau tot farmecul femeii. Avea o faţă fină cu trăsături regulate, uimitor de simetrice, un nas mic şi drept, o bărbie voluntară şi un gât delicat.

Faţa tinerei femei fascina în mod deosebit prin două lucruri: o piele catifelată, uşor bronzată, şi ochii de un albastru profund care avea culoarea florii de lavandă.

Frost o privi apropiindu-se, întinse mâna şi avu sentimentul vag că o mai întâlnise deja. Dar nu era în stare să spună

unde.

Avea o gentuţă bej şi o rochie foarte scurtă, din lână albă.

„Gata, mi-am amintit, îşi zise Mercenarul. Am văzut-o la televizor făcând reclamă la lâna Woolmark!”

— Încântată de cunoştinţă, căpitane Frost.

Julie Jefferson avea o voce gravă, caldă, pătrunzătoare.

Nu, mai degrabă o reclamă pentru Dior. Sau pentru Gucci…

— Încântat, îngăimă Frost.

Vedea cu coada ochiului capetele întorcându-se spre ei. Un astfel de cuplu avea toate motivele să intrige.

— Sper că vom avea o colaborare fructuoasă, zise Julie Jefferson.

Vocea aceea pur şi simplu te vrăjea.

— Ei, căpitane Frost pari îngândurat! Grăbeşte-te. Ne aşteaptă avionul.

— Trebuie să anunţ că am renunţat la avionul-taxi, zise Frost.

— Oricum, e în aceeaşi direcţie. Să mergem.

— Poate că e o tâmpenie, reluă Frost urmând-o pe Julie Jefferson pe scara rulantă, dar sunt sigur că te-am mai văzut undeva.

Tânăra femeie întoarse capul făcând să-i fluture părul blond. Râsul ei în cascadă îi anihilă Mercenarului orice reacţie.

— Dar toată lumea are impresia că m-a mai văzut undeva, căpitane Frost! Vreme de câţiva ani am apărut pe aproape toate copertele revistelor de modă, am prezentat un număr incalculabil de toalete şi am turnat ore întregi de spoturi publicitare pentru cinema sau televiziune. De altfel, acesta este şi motivul pentru care am considerat prudent să-mi schimb meseria.

Frost ştia că, înainte de a deschide agenţia, tânăra femeie făcuse şcoala de ofiţeri de poliţie. Se întrebă ce vârstă putea să aibă.

În momentul în care ajunseră pe peronul metroului interior, Julie Jefferson se opri şi îl privi drept în faţă şi adăugă:

— Doar dacă nu cumva mi-ai văzut fotografia în Playboy. În acest caz, probabil că ai impresia că mă cunoşti foarte bine…

Mercenarul crezu că va roşi ca o liceană căreia prietenul îi

făcuse o propunere necuviincioasă.

Dar metroul sosi la timp ca să-l salveze. Se dădu la o parte, lăsând-o pe Julie să urce în vagon, după care urcă şi el. Când se aşeză pe o strapontină şi-şi puse picioarele unul peste altul, Frost nu mai avu nicio ezitare. Era convins că o văzuse într-o reclamă la Chesterfield.

Reconfortat de această certitudine, Frost hotărî să nu se mai lase tulburat de farmecul lui J.J. Sigur era nemaipomenită, dar înainte de orice între ei exista o relaţie de serviciu. Totuşi, metroul nu oferea condiţiile de intimitate necesare pentru abordarea unor lucruri serioase şi, pe toată durata traseului, trebuiră să se mulţumească cu o conversaţie plină de banalităţi.

* * *

Pilotul deschise uşa unui avion Beagle roşu cu dungi albe. Julie urcă prima şi Frost îşi întoarse cuminte privirea când rochia scurtă începu să fâlfâie în vânt ca un steag. Intră şi el în micul avion şi se aşeză lângă Julie în timp ce pilotul bloca uşa.

La ora aceea traficul nu era prea mare şi turnul de control le acordă foarte repede permisiunea să decoleze. Abia atunci îşi simţi Frost stomacul mârâind de indignare şi îşi dădu seama că nu mai înghiţise nimic solid de la pizza de după-amiază.

— Ce facem? întrebă el. Începem tratativele imediat sau preferi să aştepţi până la Tampa?

— Nu mergem la Tampa. Au apărut lucruri noi şi Zurkadis îmi cere că vin cât mai repede posibil la Kalamata.

— Ce! exclamă Mercenarul. În Grecia? Nici vorbă! Mai întâi că n-am spus că accept. Al doilea, nu am viză. Şi al treilea, pe mine nu mă cheamă Lindbergh!

— *I beg your pardon?* zise interlocutoarea sa.

— Da, refuz să traversez Atlanticul la bordul acestui avionaş. Cum rezolvi problema carburantului? Faci o escală în Bermude sau în Azore sau ai prevăzut o alimentare în zbor?

J.J. îşi dădu capul pe spate şi în urechile lui Frost răsună din nou râsul ei în cascade.

— Repede! exclamă ea. Un aparat fotografic! Căpitanul Frost nu mai poate de frică, chestia asta merită să fie imortalizată.

— Crezi că eşti nostimă? bombăni Mercenarul furios. N-am ezitat niciodată în faţa riscului, dar asta nu înseamnă că sunt gata să iau parte la un ştiu ce poveste trăznită.

Julie Jefferson îşi puse mâna pe genunchiul lui şi-l linişti cu un zâmbet plin de farmec.

— Am eu reputaţia unei femeie trăznite?

— Ăăă... nu, admise Frost fără tragere de inimă.

— Un avion Learjet mă aşteaptă la Jacksonville, zise J.J. Cu el am de gând să ajung în Grecia. Împreună, dacă accepţi oferta mea. În cazul în care ai refuza, ceea ce m-ar mira, acest avion îţi stă la dispoziţie pentru a te duce unde doreşti. După cum vezi, totul a fost prevăzut şi avem destul timp să ne înţelegem. În privinţa vizelor, nicio problemă. Ştii foarte bine că clientul meu are o influenţă foarte mare.

Frost izbucni plin de ciudă:

— Nu crezi că ai fi simplificat lucrurile dacă-mi spuneai imediat toate astea?

— Ştii că eşti bine! replică ea. Abia dacă mi-ai lăsat timp să deschid gura!

„Au! Au! Au! Perspectivele sunt grozave, îşi zise Mercenarul. Încă o tipesă cu care o să am de furcă...”

— Bine, te ascult, mormăi el cu un ton urâcios.

Julie Jefferson îşi recăpătase calmul şi tonul serios. Ea intră imediat în fondul problemei.

— Aliki, unica fiică a lui Zurkadis, a fost răpită azi-dimineaţă.

— Bănuiam eu ceva, de vreme ce ţi-a solicitat serviciile. Ştii cine e autorul?

— Da, răspunse Julie. Un anume Kabir ben Hamzah.

— Am auzit de el, zise Mercenarul. Un saudit care are legături cu Kadhafi, dacă nu mă înşală memoria.

— Poate că au avut relaţii unul cu altul dar acum nu mai au. Kadhafi l-a trimis la plimbare în momentul afacerii Ciad. Nu mai avea timp de pierdut cu intrigile unui fanfaron şi mai ţăcănit decât el.

— Înţeleg, zise Mercenarul. Ben Hamzah cere o răscumpărare?

— Mai rău. Îl şantajează pe Zurkadis ca să obţină de la el arme.

Mercenarul îşi ridică şuviţa de păr care îi căzuse pe frunte şi se uită la vecina lui cu un aer stupefiat.

— Nu înţeleg, mărturisi el. După ştiinţa mea, ben Hamzah are destui bani ca să-şi plătească nişte arme. Dacă Zurkadis nu vrea să-i dea, se poate adresa foarte bine altor traficanţi.

— După informaţiile mele, se pare că asta a şi făcut, dar nimeni n-a acceptat să-i furnizeze armele dorite. Probabil că traficanţii s-au vorbit între ei şi nu vor să aibă niciun amestec în planul lui. E prea periculos.

— Ce plan? întrebă curios Mercenarul.

— Vrea să lichideze familia regală a Arabiei Saudite.

— Cum?

— Chiar aşa, răspunse Julie Jefferson. Kabir ben Hamzah vrea să pună mâna pe putere în ţara aurului negru. Vrea să-şi umple buzunarele şi să dicteze OPEP-ului. E foarte clar că dacă un astfel de plan reuşeşte, atunci Orientul Mijlociu va fi total destabilizat, ducând la intervenţia marilor puteri şi la generalizarea conflictului.

Frost se strădui să-şi păstreze atitudinea indiferentă. Se gândi câteva clipe scărpinându-se în creştetul capului.

— Îţi baţi joc de mine, zise el. E o chestie complet demenţială!

— Da, demenţială, sunt de acord, zise Julie Jefferson cu calm. Dar ben Hamzah e un nebun periculos. Se pare că e un refulat care visează să strivească totul sub cizma lui, aşa că nu m-ar mira deloc să-i fi trecut prin cap un astfel de plan.

CAPITOLUL VIII

— Zurkadis ştie? întrebă Mercenarul uluit.

— Cu siguranţă, răspunse Julie Jefferson. Dar presupun că problema cea mai presantă pentru el e acum să-şi salveze fata.

— De unde ai toate aceste informaţii despre intenţiile lui ben Hamzah?

— De la o femeie care până nu de mult a fost confidenta lui. O distra să-l audă pe ben Hamzah povestindu-i visurile lui de putere. Nu credea că va trece vreodată la fapte. În privinţa asta se pare că s-a înşelat.

— Poţi să-mi spui cum o cheamă?

— Arua Mizraui.

— Negustoreasa de curve! exclamă Mercenarul. Ce mai e şi circul ăsta?

— Supraveghează-ţi expresiile, Frost! Nu sunt unul din camarazii tăi de arme!

— Păcat, ar fi fost distractiv, zise Mercenarul suspinând.

— Ai terminat?

— Scuză-mă, glumeam, mormăi Frost.

Simţi deodată nevoia să fumeze. După ce se scotoci îndelung prin buzunare, găsi bricheta şi un pachet de Camel şi vru s-o servească pe J.J.

— Mulţumesc, am propria mea otravă, îi răspunse ea.

Mercenarul îşi vârî o ţigară în colţul gurii.

Frost resimţea tot ce-i spusese frumoasa directoare ca pe o lovitură de măciucă drept în ceafă. Fumară. În tăcere şi Frost încercă să recapituleze ce ştia despre Kabir ben Hamzah.

Tipul era un saudit de vreo şaizeci de ani. Partizan încrâncenat al panislamismului, ben Hamzah îşi făcuse mari iluzii dar, nefiind înrudit cu familia regală, fusese ţinut departe de putere. Frustrarea şi ura îl făcuseră să comită cele mai rele gogomănii.

Ben Hamzah începuse să caute sprijinitori peste tot, fără să se sinchisească de culoarea politică a celor cărora li se

adresa. La început îi făcuse avansuri lui Sadat, care îl trimisese imediat la plimbare.

Sauditul se ducea frecvent în Statele Unite unde avea un apartament luxos cu vedere spre Pacific, în blocul turn Bay Shores din Santa Monica. Încercase să se pună bine cu Ronald Reagan, pe vremea când acesta mai era încă guvernator al statului California. Dar şi această tentativă se soldase cu eşec. După alte încercări infructuoase, ben Hamzah se înhăitase cu Kadhafi. Dar, după cum spunea J.J., ruptura era de acum un fapt împlinit.

Frost mai ştia că, de la urcarea lui Fahd pe tronul Arabiei, ben Hamzah pretinsese că se exilase în Yemenul de Nord.

— Şi ce legătură are asta cu tentativa de deturnare? întrebă el aprinzându-şi altă ţigară.

— Fie-ţi milă şi stinge mai repede chestia aia! Am impresia că stau cu nasul în ţeava de eşapament a unui autobuz.

Mercenarul închise capacul brichetei lovind-o cu degetul.

Încă una care avea ceva cu vechea lui brichetă cu benzină. El însă ţinea la ea. Fireşte, uneori scotea un fum cam negru şi puturos, când fitilul era prea lung sau benzina prost rafinată, dar te obişnuiai foarte bine cu ea şi funcţiona perfect şi pe vreme de furtună.

— Deci, reluă el, ce legătură există între cazul ăsta şi piraţii din avion?

— Ar trebui să-ţi fac o restrospectivă a ceea ce ştiu, răspunse J.J. Am spus mai adineauri că interesele noastre sunt legate şi aveam dreptate. Interesul meu este să-i înapoiez fata lui Zurkadis, iar al tău este să suprimi sursa propriilor tale neplăceri.

Cuvântul „neplăceri” îl făcu pe Mercenar să zâmbească.

— Ador eufemismele tale.

— Să trecem peste asta, zise Julie Jefferson, nu găsesc alt cuvânt. Am nevoie de un acord prealabil. Dacă te ajut să-l găseşti pe cel care vrea să te elimine, mă vei ajuta şi tu s-o readuc pe Aliki Zurkadis tatălui ei. OK?

— OK. Mai ales că bănuiesc ceva din ce-ai să-mi anunţi imediat. Nu-i aşa că-l bănuieşti pe ben Hamzah?

— Exact.

— Ceea ce mi-ai spus despre el ar motiva mai mult decât suficient intervenţia mea, chiar dacă n-aş fi direct implicat în acest caz.

J.J. râse scurt.

— Ah, înţeleg, facem pe Mercenarul cu suflet de aur. Zorro sau Don Quijote?

— Termină cu prostiile astea! îi zise Frost cu un ton tăios. Altfel mă înfurii şi eu. Ia-mă drept cine vrei, dar să ştii că banii nu sunt motorul vieţii mele. Niciodată nu am susţinut o cauză pe care am considerat-o nedreaptă.

Urmă o pauză scurtă, apoi Frost întrebă:

— Ce-ţi permite să-l acuzi pe ben Hamzah? Eu nu i-am făcut nimic. Zău, povestea asta mă lasă puţin cam cu gura căscată. De unde ai informaţiile?

— De la Arua Mizraui.

— Iar asta! exclamă Mercenarul.

— Iar asta, repetă tânăra femeie trăgând nervoasă din ţigară.

Îşi aşeză picioarele unul peste altul şi se întoarse spre Mercenar înainte de a continua:

— Ben Hamzah vrea arme şi e gata să şi le procure indiferent prin ce mijloace. E atât de obsedat de planul lui încât a luat legătura cu cine nu-ţi trece prin minte. A ajuns până acolo încât a apelat şi la cubanezi.

— Cum a putut să creadă că Havana se va băga într-o chestie ca asta?

— Totuşi a avut întrevederi cu un apropiat al lui Castro. Şi a fost tras pe sfoară. Cubanezii i-au propus un târg…

— M-am prins, o întrerupse Frost. Au văzut în ben Hamzah pe unul dispus să le facă treburile lor murdare. I-au cerut să-i suprime pe mercenarii care au participat la protejarea lui Montesinos. Numai că ben Hamzah nu-şi putea permite o lovitură de forţă împotriva unor cetăţeni americani pe teritoriul Statelor Unite.

Julie Jefferson zâmbi.

— Exact. De aceea a făcut apel la nişte mici borfaşi şi i-a plătit generos. Arua Mizraui asigura legătura dintre el şi cei doi borfaşi, Shelby şi Paulson, dar crede că ban Hamzah mai

avea şi alţi executanţi. Ea e convinsă că respectivii cubanezi nu intenţionau deloc să-şi onoreze angajamentele. L-ar fi lăsat pe ben Hamzah să facă curăţenie, dacă îndrăznesc să spun aşa, dar nu i-ar fi procurat niciodată arme în schimbul serviciilor lui.

— De ce ţi-a spus femeia asta ţie toate astea şi nu poliţiei?

— De frică. A mai avut deja necazuri cu FBI-ul.

— Ce garanţii ai că e sinceră? Iar dacă spune adevărul, stricata asta încearcă să aibă o acoperire acum când treaba a eşuat!

— Frost! Ţi-am cerut să-ţi supraveghezi expresiile! zise Julie Jefferson care nu mai avea nimic suav.

— Scuza-mă, mormăi Mercenarul, observând că de vreo zece minute „căpitanul” căzuse în uitare. Dar trebuie să înţelegi că o muiere care are o astfel de ocupaţie nu poate fi crezută pe cuvânt...

— Încetează! exclamă Julie Jefferson. O cunosc foarte bine pe Arua, şi nu de azi, de ieri. Poate că are „o astfel de ocupaţie”, cum zici tu, dar nu foloseşte decât fete libere. Dacă vor, pot refuza un client fără să fie bătute măr de un proxenet ca cele care fac trotuarul.

Frost fu ispitit să-i ceară să-şi supravegheze şi ea expresiile. Dar ceva îi spuse că încă nu era momentul.

— Cum ai cunoscut-o pe această egipteancă? întrebă el ca să dea un nou impuls conversaţiei.

— Dă-mi voie să păstrez tăcerea în această privinţă, răspunse J.J., ceva mai calmă. Dar pot să-ţi spun că este o informatoare foarte preţioasă pentru mine. Datorită ei am reuşit să înapoiez unor familii persoane care altfel nu şi-ar mai fi văzut căminul. E foarte bine plasată ca să aibă tot felul de informaţii.

— Nu mă îndoiesc, zise Mercenarul rânjind. Cum l-a cunoscut pe ben Hamzah?

— A fost unul dintre primii ei clienţi. Pe vremea aceea lucra încă singură. Arua e o femeie foarte frumoasă şi cred că ben Hamzah s-a cam îndrăgostit de ea. A ajutat-o să fugă din Egipt şi de interdicţiile familiei. Ea se simte datoare şi-i face servicii. Dar de data asta paharul s-a umplut.

Frost fumă un moment în tăcere.

Miza era enormă pentru pacea mondială. Acest ben Hamzah trebuia neutralizat cu orice preţ. Şi, dacă cu această ocazie o va putea salva şi pe Aliki Zurkadis, o va face fără discuţie. Dar, pentru el, acest aspect al problemei trecea pe planul doi.

Vecina lui îl lăsă un moment să mediteze apoi, în timp ce-şi stingea ţigara în scrumieră, îl întrebă?

— Ce-ai hotărât? îmi închipui că ai înţeles ce aştept de la tine?

— Cum să nu. Ai găsit-o pe Aliki Zurkadis şi vrei ca eu să mă duc şi s-o aduc la ea acasă.

— Nimic nu poate să-ţi ascundă omul! răspunse J.J. Sau aproape nimic. Adevărul e că n-am găsit-o pe Aliki. Ştiu doar că se află în mâinile lui ben Hamzah şi că ben Hamzah e în Yemen. Deocamdată atât.

— E mai puţin decât îmi închipuiam, zise Mercenarul gânditor. Ai un mijloc de a o localiza mai precis?

— Da. Tot Arua Mizraui. Mă întâlnesc mâine cu ea la Patras. E revoltată de toată povestea asta în care a amestecat-o ben Hamzah şi mi-a jurat că va face tot ce-i stă în putinţă ca să mă ajute.

— Încă o întrebare. De ce nu se ocupă chiar Zurkadis de intervenţie? Nu duce lipsă de mijloace.

— În Grecia ar putea s-o facă. Nu şi în Yemen. Poate să plătească şi consideră preferabil să recurgă la profesionişti.

— Normal. Şi de ce s-a adresat agenţiei tale pentru cercetări? Presupun că există şi în Grecia destui detectivi capabili.

— Probabil, admise Julie Jefferson. Zurkadis a hotărât să facă apel la o agenţie străină din motive de discreţie. Nu vrea ca poliţia să afle. Pe de altă parte, Gheorghios Pelecudes, şeful gărzilor sale de corp, a lucrat mai mult de un an cu mine înainte de a fi angajat de Zurkadis, care i-a oferit un salariu care sfidează orice concurenţă. El m-a recomandat, ştiind că o cunosc pe Arua şi că, prin intermediul ei, aş putea să ajung la ben Hamzah mai uşor decât altcineva.

— Totul se explică, glumi Mercenarul. Ai un complice în casa grecului. Îmi închipuiam că nu foloseşti decât femei.

— Ia ascultă, Frost! Drept cine mă iei? Eu nu fac discriminare între sexe.

— Asta te onorează, zise Frost cu un ton ironic. Părerea mea e că, dacă mi-ai cere să te angajez într-un comando de mercenari, sunt convins că toţi bărbaţii s-ar opune, cu excepţia unuia singur.

— Cine? Tu?

— Nu, doctorul care ar avea sarcina să-ţi facă vizita medicală.

— Ştii ce cred despre tine, Frost?

— Nu, dar ard de nerăbdare să aud.

— Eşti un bădăran! Şi dacă n-aş şti câte parale faci în alte împrejurări, aş deschide uşa şi ţi-aş face vânt din avion!

Frost zâmbi fără să răspundă.

Printr-un miracol, găsi pachetul de ţigări şi bricheta în acelaşi buzunar. Îşi aprinse ţigara, trase un fum şi zise cu un ton insidios:

— Deci aşa, ne avem bine cu FBI-ul! Prin intermediul lui am înţeles că mi-ai aflat adresa.

Frost se uită drept în faţă şi i se păru că ochii i se tulbură.

— Nu mă am bine cu FBI-ul, răspunse ea. Thomas Flanaggan e unul dintre prietenii mei, asta e tot. L-am cunoscut în urmă cu cinci ani la şcoala de ofiţeri de poliţie. Am păstrat legătura şi din când în când îmi mai dă şi mie câte o informaţie, ştiind că totdeauna o folosesc aşa cum se cuvine.

— Dar de data asta am şters-o cu tine, deşi voia să mă duc imediat la el. S-ar putea ca pe viitor să aibă unele ezitări în privinţa ta.

— Ştiu, zise J.J., îl cunosc pe Thomas. O să facă scandal o vreme, pe urmă o să se potolească. De ce voia să te duci la el?

Frost îi povesti cum intrase Shelby în camera lui de hotel şi cum sfârşise.

— Dumnezeule! exclamă Julie Jefferson înfiorându-se. Doi morţi la activ în aceeaşi zi! Cred că eşti tulburat.

— Deloc. Te obişnuieşti. Asta e meseria.

— Eşti un tip ciudat, Frost. S-ar zice că te-a lăsat indiferent.

— Se întâmplă şi asta, zise Mercenarul scuturându-şi ţigara

în scrumieră. Când faci o meserie ca a mea nu poţi să te înduioşezi. Ca să fii eficace, trebuie să fii calm, implacabil. Şi pentru asta nu există decât un singur mijloc: inamicul trebuie să devină o ţintă. Când ucizi un om, distrugi o ţintă, asta e tot.

Julie Jefferson se înfioră, apoi se uită la el cu ochii ei albaştri.

— Probabil că ai dreptate, zise ea. Dar când aud astfel de lucruri, mă felicit că n-am făcut carieră în poliţie.

— Fireşte, aprobă Frost. Munca la MPRA e mai puţin dureroasă, mai puţin riscantă şi mult mai bine plătită.

JJ. zâmbi.

— Se poate spune că se câştigă bine, mai ales în momentul de faţă. Nu-ţi spun cât îmi dă Zurkadis, ca să nu te albeşti la faţă.

— Ei, spune acuma, dacă tot vorbim de lovele! Trebuie să angajez oameni pentru expediţia din Yemen şi trebuie să-i plătesc.

— Glumeşti! exclama tânăra femeie. Zurkadis mi-a vorbit de două sute cincizeci de mii de dolari pentru tine. Asta înseamnă că restul cheltuielilor îl priveşte pe el.

— Nu se poate! zise Mercenarul doborât de această dezvăluire.

— Ba da, îl asigură J.J. Nu-i aşa că-ţi pare bine?

— Nici nu-ţi închipui cât, mormăi Mercenarul.

Fumă un moment păstrând o tăcere bosumflată, apoi continuă:

— Revenind la problema noastră... Mi-ai spus că sunt noutăţi...

— Da, Zurkadis e suspicios. Vrea să fie sigur că fata lui e în viaţă şi că se simte foarte bine. A cerut dovezi. Ben Hamzah îi va trimite o casetă pe care ne-o va arăta imediat ce sosim.

— Hei, încă nu mi-am dat aprobarea oficială! zise el. Cine ţi-a spus că voi veni cu tine în Grecia?

— Mi-a spus o păsărică, răspunse J.J. zâmbind.

Avea un zâmbet superb.

— Păsărică aia are fler, domnişoară Jefferson.

* * *

Frost urcă în avionul cu reacţie şi se aşeză în partea din spate, lângă hublou.

— Te las un moment, zise Julie. Trebuie să-i dau instrucţiuni pilotului.

Frost o urmări o clipă cu privirea, apoi se instală cât mai confortabil în fotoliu. După câteva secunde îşi dădu seama că îl cuprinde somnul. Simţi impulsul puternic al reactoarelor când avionul se ridică pe cerul Floridei apoi simţi o mână pe umărul lui.

Cineva îl scutura. Se trezi. Prin hublou zări stelele care scânteiau în noapte.

— Am ajuns, îl anunţă Julie Jefferson.

* * *

Mercedesul 450 SEL se deplasa cu mare viteză pe drumul îngust şi sinuos. Gheorghios Pelecudes venise personal să-i ia de la aeroport. Julie se instalase în faţă, alături de fostul ei angajat.

Frost aprinse o ţigară şi flacăra brichetei lumină o clipă interiorul automobilului. Julie întoarse capul spre omul de la volan.

— Ne revedem în împrejurări destul de ciudate, Gheorghios. Totuşi îţi mulţumesc că mi-ai făcut publicitate.

— Împrejurări foarte triste, domnişoară Julie, răspunse grecul într-o engleză foarte corectă. Dar ştiu că sunteţi cea mai în măsură să ne-o aduceţi înapoi pe domnişoara Aliki. Evident, cu ajutorul căpitanului Frost.

Frost nu avea nimic de spus. Se mulţumea să privească peisajul. Era prima dată când venea în Pelopones şi i-ar fi plăcut să zărească câteva ruine antice. Din păcate, în zonă nu părea să fie aglomeraţie de coloane dorice. Mercenarul se consolă să admire cerul înstelat care era superb.

Gheorghios reduse viteza la intrarea în Kalamata.

„Nici de data asta nu voi putea face pe turistul”, îşi zise Frost bosumflat.

Faţadele de un alb murdar care se ridicau de fiecare parte a străzii nu dovedeau nici lux, nicio arhitectură complicată. Orăşelul crea impresia generală de jeg şi sărăcie.

— Ai văzut videocaseta? întrebă Julie.

— Da, răspunse Pelecudes. Nimic interesant. Doar ne dovedeşte că domnişoara Aliki se află într-adevăr în mâinile

lui ben Hamzah.

— Cum a reacţionat Zurkadis?

— Bine la început. A hotărât să ia taurul de coarne şi ăsta era lucrul cel mai bun de făcut cu un astfel de nemernic. Dar de când a văzut caseta mi se pare foarte deprimat. Cred că a fost şocat când şi-a văzut fata prizonieră.

Soseau într-o zonă mai animată. Strada restaurantelor. Frigăruile greceşti sfârâiau dincolo de vitrinele puternic luminate, umplând atmosfera cu un miros persistent de ulei de măsline. Pe terasa unei cafenele, Frost zări un grup de tineri care ciocneau paharele. În noapte răsunau râsete, amestecate cu ecouri de sirtaki.

De cealaltă parte a străzii, de-a lungul unui zid scund se înşira o mulţime de autobuze de toate felurile: o autogară în aer liber. Un număr impresionant de popi bărboşi, cu tichii cilindrice de culoare neagră, se plimbau printre vehicule căutând tăbliţele care indicau destinaţia. Mai erau şi multe femei îmbrăcate în negru. Frost avu impresia că la tot pasul răsărea fie un popă în sutană, fie o femeie îmbrăcată în negru.

În curând trecură peste un canal aproape fără apă care părea că traversează oraşul dintr-o parte în alta. Străzile deveneau mai înguste, mai întunecate şi mai populate. După câteva minute, maşina ieşi din Kalamata.

La zece şi douăzeci Mercedesul se opri la proprietatea lui Zurkadis, situată pe marginea golfului.

Pelecudes îi duse într-o sală mare unde o porţiune mare de zid fusese înlocuită cu o fereastră imensă. În depărtare, în spatele unui şir de pini maritimi, se întindea Mediterana, netedă ca oglinda, lucind în bătaia lunii.

Un servitor veni cu o tavă şi-i servi cu băuturi reci. Frost preferă un *uzo*. Julie alese un *samos*. Îşi goliseră pe jumătate paharele când Pelecudes se întoarse însoţit de Mikis Zurkadis. Grecul nu-şi putu reţine o mică ezitare când o zări pe Julie. Era clar că Gheorghios nu-i vorbise decât despre competenţa ei profesională şi omisese orice descriere fizică.

Dar mica ezitare se repetă şi în faţa lui Frost. Julie nu-i vorbise de panglica lui neagră.

— Domnişoară Jefferson, căpitane Frost, încântat de cunoştinţă, zise Zurkadis.

Noii sosiţi dădură pe rând mâna cu stăpânul casei. Cu faţa lui colţuroasă, privirea sinceră şi corpul solid, Zurkadis, în ciuda mustăţii fine şi a unui costum impecabil şi foarte scump, semăna mai mult cu un ţăran decât cu un om de afaceri.

Frost simţi imediat că putea avea încredere în el. Grecul nu avea acel aer viclean pe care îl aveau cei mai mulţi dintre traficanţii de arme pe care avusese ocazia să-i întâlnească în cariera lui de mercenar.

Zurkadis îi pofti să ia loc, se servi cu un *uzo* şi ciocni cu ei.

— Gheorghios o să vă pună caseta, începu Zurkadis. Eu nu mai suport s-o văd încă o dată şi oricum, nu cred să conţină vreun element interesant pentru anchetă. Domnişoară Jefferson, sunteţi de acord cu înţelegerea noastră prin telefon?

— Întru totul, domnule Zurkadis.

— Foarte bine. Şi dumneata, căpitane Frost?

— Ei bine… începu Mercenarul stingherit.

— Ascultă, îmi permit să te întrerup imediat, zise grecul. Aveam de gând să-ţi propun douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru fiecare om pe care-l vei angaja şi, natural, să suport toate cheltuielile de transport, hrană şi armament. Dacă consideri că suma dumitale este insuficientă, te rog să-mi spui sincer. Te ascult.

— Nu… nu, nici vorbă, se bâlbâi americanul.

— Perfect, conchise Zurkadis. De câţi oameni ai nevoie?

— Asta va depinde de forţele lui ben Hamzah. Oricum, nu mai mulţi de zece, din motive de mobilitate şi discreţie. Prefer să contez pe calitatea armamentului şi al oamenilor decât pe numărul lor.

— De oameni te ocupi personal, iar armamentul e treaba mea. Pune-mi pe hârtie tot materialul de care ai nevoie. Mâine dimineaţă vei avea totul gata. Dar să nu te aştepţi că vei trage în ucigaşii tocmiţi de ben Hamzah ca în iepuri! Ticălosul îmi cere armament modem şi explozibili. Asta nu înseamnă că acum oamenii lui nu sunt înarmaţi decât cu prăştii. Au puşti de asalt, vechi, dar destul de eficace. Pe

lângă asta, probabil că ştii că orice yemenit care se consideră bărbat poartă în permanenţă o puşcă, un pumnal şi o cartuşieră.

— Ştiu, zise Frost zâmbind. Nu-mi închipuiam că mă voi afla în faţa unor îngeraşi. Dar cum vor intra armele în Yemen, domnule Zurkadis?

— Vor pleca de la Djibuti unde am o sucursală. Gheorghios vi le va livra discret pe o plajă situată la nord de Mokka.

— Ceea ce însemnă că va trebui să ajung în Yemen cu mâinile goale?

— Nu văd altă soluţie, zise grecul. Cu atât mai mult cu cât veţi intra în Yemen cu vize de turişti. În această privinţă, va trebui să-i dai lui Gheorghios cât mai repede posibil numele şi particularităţile oamenilor dumitale. Pentru pregătirea unor acte în regulă e nevoie de câteva ore bune.

— Numele lor îl am deja în minte. Oameni foarte competenţi. Voi începe să-i contactez chiar în seara asta. E bine să ne grăbim. Însă voi avea nevoie de un aparat telefonic.

— Ai unul în camera dumitale. Gheorghios vă va conduce după ce veţi vedea caseta. Dar lucrurile depind acum de rezultatele obţinute de domnişoara Jefferson.

— Mâine dimineaţă plec la Patras, zise J.J. Trebuie să mă întâlnesc acolo cu o persoană care îmi va indica locul unde ben Hamzah şi-a instalat bârlogul.

— Felicitări, zise grecul impresionat. N-ai pierdut timpul! Văd că Gheorghios a avut dreptate.

Julie Jefferson primi remarca cu un zâmbet modest.

— Mai aveţi vreo problema? întrebă Zurkadis.

— Niciuna, răspunse Mercenarul.

— Niciuna, repetă directoarea MPRA-ului.

— Bine. Mă retrag. Nu vreau să revăd caseta. Cred că mă înţelegeţi. Îl las pe Gheorghios să se ocupe de restul.

* * *

La două dimineaţa, Frost contactase deja nouă oameni aleşi pe sprânceană, care nu aşteptau decât confirmarea lui ca să sosească cu primul avion. Lista cu arme plecase spre sucursala din Djibuti.

Frost servise o cină pe cinste. Nu băuse cafea dar, pentru că

dormise în avion, acum nu-i mai era somn.

Coborî la parter, ieşi în grădină şi găsi imediat o scară mică care ducea la mare, urmând un traseu sinuos printre stânci. Tocmai voia să coboare când auzi un zgomot de paşi în urma sa. Se întoarse şi văzu că era Julie.

— Ce faci, căpitane Frost, ai ieşit să admiri stelele?

— Da. Nu mi-e somn şi cerul e splendid.

— Pot să-ţi ţin companie?

Frost zâmbi.

Julie îmbrăcase un şort alb şi un tricou fără mâneci, de un albastru deschis, care i se mula pe corp. În picioare avea espadrile.

— N-aş putea să refuz o companie atât de încântătoare, răspunse Frost.

Coborâră scara şi se aşezară pe o stâncă plată pe marginea apei. Julie îşi scoase espadrilele şi-şi lăsă picioarele să fie udate de apa mării.

— E bună? întrebă Frost.

— Sublimă, răspunse Julie. Gata, ai terminat cu pregătirile?

— Da. Acum totul se bazează pe informaţiile pe care ţi le va da acea Arua…

— Arua Mizraui, zise Julie agitându-şi uşor picioarele în apă. Am revăzut caseta de două ori cu Gheorghios. Ben Hamzah nu s-a trădat. În afară de mutra lui, altceva interesant nu mai e.

— Da, admise Mercenarul. În schimb, micuţa Zurkadis mi s-a părut drăguţică.

— Toţi sunteţi la fel, zise J.J. Porc bătrân!

— Dar n-am vrut să spun…

Frost tăcu. Julie râse. Apoi, ridicând brusc picioarele, aruncă în sus o jerbă de apă care îi stropi pe amândoi.

— Ai grijă, protestă Frost. Nu am alte haine.

— Nu fi stupid. N-ai văzut ce cald e? peste zece minute vor fi uscate.

Frost dădu din umeri şi îşi scoase pachetul de Camel.

— Dar am găsit ceva instructiv în filmişorul de pe casetă, îi mărturisi el, dând fumul afară pe nas.

Julie îndepărtă fumul cu mâna şi întrebă:

— Ce?

— Armele lui ben Hamzah şi a doi oameni care se aflau lângă Aliki Zurkadis. Armament vechi dar care poate să mai facă rău. Arma lui Hamzah era însă nouă.

— Asta te îngrijorează? întrebă tânăra femeie.

— Nu chiar. Dar cred că nu va fi deloc uşor. Tare mult aş vrea să ştiu câţi oameni are şi cum sunt înarmaţi.

— Voi încerca să aflu câte ceva despre asta de la Arua, zise Julie. Acum vreau să mă destind. Nu te-ar tenta o baie? E o vreme nemaipomenită pentru o baie nocturnă.

— Mi-ar plăcea, dar n-am prosop şi nici slip.

— Nu te fandosi, domnule Mercenar. Facem baie în pielea goală şi stăm să ne uscăm!

— Doar n-ai să…

— Ba da, o să… răspunse Julie râzând. Nu mă deranjează deloc… Ani de zile mi-am câştigat pâinea dezbrăcându-mă. Am fost fotografiată bucăţică cu bucăţică. Dar, în seara asta, striptease-ul sub clar de lună va fi gratuit. Sper că eşti conştient de acest privilegiu.

Stingherit la culme, Mercenarul trase din ţigară şi mormăi un şir de cuvinte de neînţeles. Se înfioră când auzi un foşnet de ţesătură. Şortul alb ateriză lângă el pe stâncă şi întoarse capul. Imediat se trezi cu tricoul peste faţă. Auzi râsul în cascadă şi apoi vocea Juliei:

— Dacă te jenezi chiar atât de tare, atunci acoperă-ţi ochii, căpitane Frost.

Se auzi zgomotul unui plonjon şi picături mari de apă căzură imediat peste Frost. În momentul în care punea tricoul peste şort, Julie ieşi la suprafaţă la câţiva metri de el.

— Haide, vii? întrebă ea. E grozav!

Ochii ei străluceau în noapte ca două lapis-lazuli. Julie se uita la el, înotând în loc, cu un zâmbet de puştoaică pe buze. Într-un cerc de valuri mici stârnite de mişcările braţelor ei, Frost zărea, la câţiva centimetri de suprafaţă, doi sâni rotunzi şi albăstrui din cauza oglindirii lunii în apă.

Frost zâmbi, se ridică, aruncă ţigara şi se dezbrăcă în grabă. Când întoarse din nou privirea spre mare, părul blond se găsea la vreo cincizeci de metri în dreapta lui. Înotând superb,

Julie se îndrepta spre un mic golf de nisip.

Frost plonjă şi porni în urmărirea ei. Apa Mediteranei avea o temperatură ideală şi îi mângâia pielea provocându-i o senzaţie foarte plăcută.

Când ajunse în micul golf, Julie era deja acolo şi îl aştepta. O dorinţa violentă puse stăpânire pe el când văzu acea femeie superba, goală, cu pielea presărată de stropi de apă scânteietori.

— Am impresia, căpitane Frost, că înotul nu e sportul tău preferat.

— Din cauza tutunului. Mă rog, fiecare cu specialitatea lui. Dar sunt alte sporturi în care ating adevărate performanţe.

— Sunt tare nerăbdătoare să văd, zise Julie izbucnind în râs.

— La dispoziţia dumneavoastră!

* * *

Julie Jefferson nu numai că era frumoasă, dar era de-a dreptul fantastică atunci când făcea dragoste.

Se iubiră îndelung, scăpând la fund din când în când şi revenind la suprafaţă ca să ia, gâfâind, o gură de oxigen. După ce epuizară stocul cu poziţiile cele mai excentrice, cele mai îndrăzneţe, se lăsară în voia unui şir de convulsii violente în mijlocul unui clocot de spumă.

* * *

Întinsă pe stânca plată, cu braţele încrucişate la ceafă, Julie savura în tăcere liniştirea corpului după violenţele dragostei.

Frost fuma. Se uita la Julie, fascinat de mişcarea sânilor ei ridicaţi spre cer, care urcau şi coborau în ritmul liniştit al respiraţiei.

— Te simţi bine? întreba J.J. cu o voce gravă.

— Cum nu se poale mai bine. Faci dragoste ca o zeiţă. Ai nişte tehnici…

Julie se ridică pe un cot.

— Asta nu e tehnică! zise ea cu un ton agresiv. Când vreau să fac dragoste cu un tip nu e nevoie să-mi studiez mişcările ca să ne simţim amândoi bine. Mutra şi purtările tale de corsar m-au excitat de când te-am văzut în Atlanta!

Frost zâmbi.

— Tehnica era valabilă pe vremea când o făceam pentru

bani, continuă J.J.

Mercenarul simţi un nod în gât. Îşi drese glasul şi zise surprins neplăcut:

— Vrei… vrei să spui că… O tipă ca tine?

— Ei da, o tipă ca mine. Când ai un tată metalurg la Detroit care se întoarce acasă criţă în fiecare seară şi nu deschide gura decât ca să ocărască pe toată lumea, când ai o mamă care-şi petrece zilele plângând şi care, din două în două zile, se duce la doctor convinsă că are cancer la ficat, la gât, la sân, la anus, şi te scutesc de alte detalii… Ce faci? Aştepţi să faci şaisprezece ani şi o ştergi de-acasă.

— N-aş… N-aş fi crezut niciodată… se bâlbâi Mercenarul.

— Oh, nu lua aerul ăsta ipocrit! M-am descurcat mai bine decât multe altele. Dar nu ştiu ce-aş fi făcut dacă n-aş fi întâlnit-o pe Arua. Datorită ei am putut să câştig în sfârşit bani şi să devin manechin. Acum ai aflat cum am cunoscut-o.

Frost luă pachetul de Camel de pe geaca şi aprinse o ţigară ca să facă şi el ceva. În timp ce sufla fumul, năucit de ceea ce auzise, Julie se ridică pe jumătate şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Arua m-a scos la liman. Înţelegi? De aceea nu suportam să-i spui în toate felurile în avion. Ea ştia ce înseamnă asta, pentru că venea de mult mai departe decât mine. Îmi aduc aminte de primul meu client. Un client de supermarket. Mă angajase dimineaţa, ştiind că eram încă minoră. Mi-a dat un dolar ca să mă dezbrac în depozit şi doi dolari ca să mă culc cu el. Bătrânul m-a forţat să suport tot felul de porcării şi pe urmă m-a dat afară ca să nu aibă necazuri cu poliţia. Când uşa s-a închis în urma mea, am vomat pe trotuar.

Frost aruncă ţigara, îşi trecu braţul după umerii ei şi-i mângâie încetişor părul.

— Şi prietenul tău Flanaggan ştie? întrebă el.

Cu capul pe umărul lui, Julie răspunse:

— Thomas? Glumeşti! Cred că n-ar putea să mă mai atingă dacă ar şti toate astea!

Dezvăluirile se ţineau lanţ. Frost încasă din nou o „scatoalcă” şi se întrebă ce avea să mai afle.

— Aha, adică tu şi Flanaggan…

Julie ridică capul şi-l privi cu ochii ei superbi de culoarea lavandei.

— Da, răspunse ea zâmbind. E o poveste veche. Dar nu fi gelos, tu mă răscoleşti toată. El e genul de om calm…

— Înţeleg, mormăi Frost scoţând ceasul din buzunarul scurtei.

În noapte răsună cu putere râsul ei în cascadă.

— Să ştii că e patru dimineaţa şi a început să-mi fie frig, adăugă Frost. Ce-ar fi să mergem la culcare?

— OK, răspunse Julie întinzându-se. Vom încerca să dormim puţin pentru a fi în formă mâine.

Se ridică şi Frost o privi cum îşi îmbrăcă şortul alb şi tricoul care i se mula pe corp.

— De ce te holbezi aşa la mine? întrebă Julie.

— Mi se pare nemaipomenit să vezi o fată îmbrăcându-se după ce a făcut dragoste. E un fel de striptease invers şi pe mine mă impresionează mult mai mult.

— Sărmane Hank, cred că eşti puţin cam pervers!

— Şi?

— Şi nimic. Clăteşte-ţi ochii dacă asta îţi face plăcere. Păcat cu un mi-am luat chiloţi şi sutien, ai fi putut asista la câteva mişcări suplimentare. Vrei să mă mai îmbrac o dată?

Frost zâmbi, se ridică şi-şi luă hainele de jos.

— Mulţumesc, răspunse el îmbrăcându-şi blugii. Prefer exhibiţiile spontane.

* * *

— La ce oră ai întâlnire cu Arua?

— La trei după-amiază, răspunse Julie.

— Vei putea să dormi până târziu, băftoaso. Eu trebuie să mă scol devreme şi s-a şi făcut cinci.

— Tu eşti de vină. Dacă n-ar fi trebuit să suport asalturile lubricităţii tale, acum am fi dormit ca nişte nou-născuţi.

— Da! Dar cine m-a provocat?

— Ai dreptate, admise frumoasa Julie cu un chicotit, recunosc că am şi eu o parte din vină. Dar numai o parte! Ia ascultă, Hank, acum când ne cunoaştem mai bine, aş putea să-ţi pun o întrebare?

Mercenarul aprinse o ţigară. Apoi zâmbi în colţul gurii pentru

că ştia ce va urma.

— Te ascult, zise el punând bricheta la loc pe noptieră.

— Cum ţi s-a întâmplat cu ochiul?

— Să ştii că vei fi dezamăgită. E o poveste foarte banală. Când eram mic, la şcoala încă mai scriam cu tocul. Într-o zi, am făcut o pata mare pe caiet. Un tâmpit pusese sugativă în călimara de porţelan. M-am ridicat ca să mă uit la călimară apoi m-am reaşezat examinând peniţa. Între timp, colegul din spate mi-a pus o pioneza. Am sărit în sus şi am făcut o mişcare necontrolată cu tocul. Urmarea e uşor de ghicit: panică în şcoală, ambulanţă, spital…

Frost trase din nou din ţigară.

— Crezi că o să înghit aiureala asta? întrebă Julie.

— Nu, răspunse Frost întorcându-se într-o parte ca s-o sărute, dar e singura care mi-a trecut prin minte.

— OK. Dacă vrei să ştii numai tu… înţeleg. N-am să te mai întreb. Eu însă trebuie să-ţi spun un lucru. Arua era împotrivă când am stat de vorbă ieri cu ea la Miami. Până la urmă s-a lăsat convinsă, dar m-a rugat să nu-ţi spun.

— Ce? întrebă Frost aşteptându-se la cine ştie ce orori.

— Intenţionez să-mi reiau serviciul.

— Cum aşa?

— Ben Hamzah i-a cerut lui Arua să-i trimită o fată blondă cu ochi albaştri. Pricepi? E un mijloc bun de a avea informaţii de primă mână.

— Zău dacă nu sunteţi ţăcănite!

— M-am gândit bine, reluă J.J. cu o voce calmă şi hotărâtă. În ziua în care am primit primii bani ca manechin, am hotărât să trag o linie groasă şi apăsată peste viaţa mea dinainte. Pentru mine se terminase, chiar dacă ar fi trebuit să mă trezesc într-o zi în cea mai neagră mizerie. Azi însă consider că e vorba de un caz de forţă majoră. Mă îmbărbătează faptul că nu o voi face pentru bani. Ştiu că nu va fi deloc uşor să satisfac fanteziile acestui bătrân scârbos, dar sunt gata s-o fac pentru Aliki Zurkadis şi pentru a evita o vărsare de sânge inutilă.

Frost nu se putu abţine să nu rânjească.

— Mai ţii minte când m-ai făcut Zorro în avion? Tu acum ce faci, te iei drept Mata-Hari?

Julie îi atinse uşor obrazul cu buzele şi îi şopti la ureche:

— De fapt nu eşti decât un falocrat? Acum, după ce s-a dat cu ea în bărci, domnul crede că are drepturi asupra lui Julie Jefferson. Te îmbolnăveşti, ţi se înnoadă maţele când îţi imaginezi că sunt în pat cu altul, că e ben Hamzah sau oricare altul. Cu atât mai rău! Mâine voi fi favorita lui taica Kabir în ascunzătoarea lui din Yemen.

— Nici nu poate fi vorba! conchise Frost cu un ton tăios.

Trase lung din ţigară.

— Daaa? zise Julie ironică. Şi ce-ai de gând să faci ca să mă împiedici?

— Aveam de gând să mă întorc în camera mea ca să salvez aparenţele. Dar acum voi rămâne aici. N-ai să poţi pleca pe nesimţite. Iar mâine te voi însoţi la Patras!

— Te ador, Hank. Eşti atât de frumos, atât de viril când te înfurii!

— Lasă vrăjeala! bombăni Mercenarul. M-am săturat, săturat, săturat de toate femeiuştile astea!

Julie se cuibări drăgăstoasă la pieptul lui şi Frost tresări când îi simţi genunchiul strecurându-i-se între picioare.

— Ştii că aş putea să te gonesc cu forţa dacă aş vrea?

— Ce?

— Am o puşcă sub pernă.

— Adevărat?

— Uită-te, zise Julie.

Frost dădu la o parte pernele şi izbucni în râs.

— O flintă! Nici că se putea ceva mai bun. Pariez că ăsta e tot un artificiu pentru a aţâţa simţurile vizitatorilor.

— Oricum, găsesc excelentă ideea ta de a dormi aici. Nu credeam că un soldat dur ca tine poate să fie atât de romantic.

Julie mângâie cu degetul mustaţa groasă a Mercenarului şi adăugă cu un ton calm:

— La urma urmelor, ai dreptate. N-am să mă duc la ben Hamzah. Avem destule mijloace să dăm el. Nu merită.

Frost stinse ţigara liniştit. O sărută pe Julie şi în curând adormiră.

* * *

În camera pătrundea un soare agresiv. Frost întinse braţul spre Julie. Locul era gol!

— La dracu! bombăni el descoperind hârtia de pe noptieră. Ăsta e un obicei la femeiuştile din ziua de azi!

Dormeai atât de frumos încât nu m-am îndurat sa te trezesc. Am plecat la Patras ceva mai devreme decât fusese vorba. E inutil să dai fuga după mine. Nu vei reuşi să mă prinzi din urmă. În momentul în care vei citi aceste rânduri, eu voi fi probabil în drum spre bârlogul lui b.H. Îţi voi trimite veşti prin Gheorghios imediat ce va fi posibil. Te sărut tare, urs bătrân, Julie.

Frost sări în picioare, îşi trase blugii pe el, deschise uşa şi strigă:

— Gheorghios!

Auzi o uşă deschizându-se la parter, apoi paşi repezi pe scară. Gheorghios îşi făcu apariţia în mai puţin de un minut.

— Gheorghios, la ce oră a plecat domnişoara Jefferson?

— Nu era mai mult de şapte, răspunse grecul.

Apoi zâmbi complice şi adăugă:

— Mi-a cerut să nu vă trezesc.

Frost să uită la ceas. Era nouă. Dacă se grăbise, tânăra femeie probabil că părăsise deja Patras. Şi chiar dacă ar mai fi fost acolo, tot nu ştia cum ar fi putut să dea de ea. Mai curând găseai un ac într-un car cu fân.

— Actele mele sunt gata? întreba Mercenarul.

— Da, răspunse Pelecudes. Intenţionaţi să plecaţi imediat în Yemen? Şi ceilalţi oameni?

— Voi pleca imediat ce voi primi un mesaj de la domnişoara Jefferson. Pe oamenii mei îi veţi primi voi şi îi veţi trimite imediat acolo.

— Foarte bine, domnule Frost. Mai rămân câteva lucruri de lămurit în privinţa transportului, a livrării de arme şi a dispozitivului de evacuare urgentă.

— Ai dreptate, Gheorghios. Hai să bem o cafea şi o să punem ţara la cale. Unde e domnul Zurkadis?

— La birou. Viaţa continuă. Şi nu trebuie să stârnim vreo bănuială.

* * *

Frost avu nevoie de vreo douăzeci de minute ca să pună planul la punct împreună cu Gheorghios Pelecudes. Hotărâră să trimită imediat armele la Mokka. Frost se va duce să le ia imediat ce va sosi la un anume Belkebir Murani, evitându-se astfel aşteptarea transportului.

Dispozitivul de evacuare urgentă era format dintr-un elicopter cu baza la Hodeida şi dintr-un alt avion, cu baza în oaza Nadjran, din Arabia Saudită, care trebuia să treacă frontiera de două ori pe zi şi să aterizeze timp de o jumătate de oră într-un punct foarte precis din deşertul Rob Al-Khali. Al treilea element al dispozitivului avea să fie o vedetă rapidă, ancorată lângă Mokka şi gata să pornească spre Djibuti.

În privinţa vehiculelor, Gheorghios îl asigură că îi va trimite imediat instrucţiuni lui Belkebir Murani.

La o jumătate de oră după discuţia cu Pelecudes, Mercenarul contactase toţi oamenii. Dar niciunul dintre ei nu ajungeau la Kalamata înainte de sfârşitul după-amiezii.

Frost ieşi cu Mercedesul pus la dispoziţie de Zurkadis. Trebuia să-şi cumpere ceva haine şi să se aprovizioneze serios cu ţigări Camel.

* * *

Arua Mizraui stătea în camera ei de la hotelul din Patras frângându-şi cu nervozitate mâinile. Trecuseră aproape cinci ore de la plecarea tinerei femei. Dacă făcuse vreo prostie? Cu siguranţa ei nezdruncinată, Julie era totdeauna convinsă că totul îi va reuşi. Adevărul era că aşa se întâmpla de cele mai multe ori, numai că acum se dusese să se arunce în gura lupului...

Două bătăi în uşă o făcură pe Arua Mizraui să tresară.

— O telegramă pentru dumneavoastră, doamnă Lopez.

Arua declarase că se numeşte Lopez.

Egipteanca se ridică, se duse să deschidă uşa, dădu un bacşiş comisionarului şi se întoarse în centrul încăperii ude desfăcu plicul cu o mână tremurătoare. Textul laconic avu asupra ei efectul unei palme:

Primit marfa în stare excelentă stop alegere remarcabilă

stop totdeauna îţi voi admira talentul fără pereche stop J.J. e exact cea pe care o aşteptam stop Kabir.

— J.J. e exact cea pe care o aşteptam, murmură Arua cu o voce albă.

Palidă la faţă, femeia se lăsă să cadă greoi pe pat. Julie Jefferson plecase în Yemen cu numele de Benedict O’Connors. De unde aflase Kabir ben Hamzah iniţialele adevăratului său nume?

CAPITOLUL IX

Mercenarul tocmai se întorsese la reşedinţa lui Zurkadis, înarmat cu o geantă de voiaj nouă îndesată cu tot felul de lucruri. Deodată se auzi strigat:

— Domnule Frost! am primit un telefon pentru dumneavoastră.

— De la domnişoara Jefferson? întrebă Mercenarul, sperând că în cele din urmă Julie se răzgândise.

— Nu, răspunse Pelecudes, de la o anume doamnă Lopez. Mi-a dat un număr şi a insistat s-o sunaţi de urgenţă.

Frost luă bucata de hârtie pe care i-o întindea grecul.

— Iar o femeie! Ce-o mai vrea şi asta?

Urcă în camera lui, lăsă jos geanta şi formă numărul. Îi răspunse imediat o voce de femeie şi Frost înţelese că era centralista unui hotel. Problema era că centralista vorbea greceşte.

— *Do you speak English?* întrebă Mercenarul.

— *Yes, but solo un little.*

Perspectiva nu era prea roză.

— Daţi camera doamnei Lopez, zise Frost străduindu-se să pronunţe cât mai clar. Lopez, aţi înţeles?

— *Si*, ăăă… *yes*. Lopez, *Understand*, zise vocea.

Frost îşi şterse fruntea cu dosul mâinii. Se temuse de complicaţii mai mari. După câteva clipe auzi o altă voce de femeie:

— *Quién habla?*

— Hank Frost, răpunse americanul.

Femeia trecu imediat pe engleză.

— Sunt Arua Mizraui.

Frost înţelese imediat că Lopez era un nume de împrumut.

— Încântat să vă aud, zise el cu un ton bosumflat.

— M-am întâlnit cu Julie de dimineaţă, înainte de a pleca în Yemen, zise Arua Mizraui. Şi sunt îngrijorată pentru ea.

— Nu eşti singura, dacă asta poate fi o consolare.

— Ascultă, domnule Frost, nu cred că e momentul să ne

enervăm. Julie a plecat în dimineaţa asta pe la opt şi un sfert sub numele de Benedict O'Connors. Iar eu am primit mai adineauri o telegramă de la ben Hamzah din care reiese că îi cunoaşte adevărata identitate. Am impresia că a făcut o prostie plecând singură acolo.

— Aha, bravo! exclama Frost. Păi doamnele au considerat că treaba a mers foarte bine până acum!

— Te rog! îl imploră Arua. Ce s-a făcut s-a făcut. Acum trebuie să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat.

Avea dreptate. Americanul se calmă.

— Ce ai de gând să faci?

— Să mă duc şi eu acolo. Trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat.

— Nu face asta, zise Mercenarul. Telegrama e cu siguranţă o capcană.

— Cu atât mai rău. Dacă Julie ar păţi ceva, nu mi-aş ierta asta niciodată.

— Eu mă voi duce acolo, nu dumneata, insistă Frost. Spune-mi unde se ascunde.

— Nu la telefon. Riscul e prea mare, răspunse egipteanca.

— În Grecia? Vorbind englezeşte? Nimeni nu va înţelege nimic. Şi pe urmă îi doare în cot pe toţi.

— Nu, zise Arua cu un ton ce nu admitea contrazicere. Mi-e frică. Dacă vrei un plan care să te ducă la bârlogul lui, îţi voi lăsa unul la Ta'izz.

Frost înţelese că nu va afla nimic de la ea prin telefon.

— Dă-mi adresa de la Patras. Voi veni acolo.

— Nu, repetă tânăra femeie. Aş pierde prea mult timp. Am vrut doar să te anunţ pentru cazul în care mi s-ar întâmpla ceva. Acum plec.

Frost încercă s-o facă să se răzgândească.

— Nu te duce acolo, Dumnezeule mare! Dacă Julie a fost demascată, vei fi la fel de suspectă ca şi ea pentru ben Hamzah. Crezi că se va schimba cu ceva situaţia dacă ai să te bagi în acelaşi viespar?

— Nu insista, domnule Frost. Sunt hotărâtă să mă duc acolo, şi mă voi duce. Numai eu o pot scăpa pe Julie de acolo. Îl cunosc pe ben Hamzah de foarte multă vreme şi ştiu cum să-l

iau.

„Fir-ar dracu al dracului! îşi zise Mercenarul. Egiptence sau americance, toate sunt la fel de încăpăţânate!”

— Ce! Ai de gând să-i faci ochi dulci? Şi crezi că o să meargă chestia asta dacă a mirosit ce joc face?

— Ştiu eu ce ştiu! conchise Arua Mizraui. Acum, dacă vrei planul, treci să-l iei de la Ta’izz. E tot ce am să-ţi spun.

— Unde?

— La un om bătrân de care mă folosesc acolo ca de o cutie de scrisori.

Egipteanca îi dădu lui Frost adresa unui anume Sadekh Huazziz, şelar la Ta’izz, apoi închise.

Mercenarul rămase cu receptorul în mână şi dădu din cap copleşit de necaz. Ştia că era inutil să mai sune la Patras. Puse telefonul în furcă şi deschise uşa camerei.

— Gheorghios! strigă el. Sună la aerodrom şi spune-le să fie gata. Plec imediat.

Vocea grecului îi răspunse de la parter:

— Am înţeles. Îi voi anunţa imediat.

Frost îşi deschise geanta de voiaj, alese o pereche de pantaloni de pânză, o cămaşă şi o vestă lungă cu buzunare. Apoi se schimbă rapid.

Tocmai se îndrepta spre poartă când pe proprietate răsunară soneriile de alarmă. Coborî în grabă scările şi dădu nas în nas cu Pelecudes.

— Am primit un telefon de la poartă, îi anunţă grecul. A sosit primul din oamenii dumneavoastră.

— Bine, răspunse Mercenarul. Şi cred că şi ştiu cine e.

Ieşiră pe verandă. Frost zâmbi văzându-l pe negrul imens care ieşea dintr-o veche maşină Fiat 127.

— Nu voi pleca singur, îi zise el lui Pelecudes. Când vor veni şi ceilalţi, îi vei trimite la Murani, omul patronului tău de la Mokka, cu ordinul să ne aştepte acolo.

— Ce porcărie de drum! exclamă negrul îndreptându-şi cu greu un trup de aproape doi metri.

Trase un şut zdravăn în una din roţile Fiatului şi adăugă:

— Şi o porcărie de maşină! Cutia de viteze e stricată şi cauciucurile tocite!

Frost se apropie de el urmat de Gheorghios.

— Haide, Baba, spune şi tu bună ziua dacă ai terminat cu protestele!

— Salut, bătrâne chior. Aşa, ducem viaţă dulce în Grecia? În fine, drăguţ din partea ta că ai invitat şi câţiva amici.

— Hei, ia-o mai uşurel! exclamă Mercenarul când negrul începu să-l bată cu palmele peste coaste. Văd că n-ai dormit pe drum!

— Nu degeaba sunt poreclit la mine în cartier „Fulgerul”, zise negrul izbucnind în râs.

Frost se întoarse spre Gheorghios şi făcu prezentările:

— Gheorghios Pelecudes, garda de corp a lui Mikis Zurkadis. Balthazar Hopkins, boxer intelectual şi luptător de ocazie.

— Poreclit Baba, preciza Balthazar Hopkins strivind falangele lui Pelecudes în mâna lui enormă.

— Ai adus fotografia pe care ţi-am cerut-o? întrebă Frost.

— Iat-o, răspunse Hopkins. Ia uită-te puţin la tip! Nu arată rău deloc!

— Splendid, zise Frost. Dacă aş avea fustiţă, cred că aş cădea lat.

Apoi întinse fotografia lui Pelecudes adăugând:

— Pune asta pe paşaportul domnului Hopkins. Imediat ce eşti gata, ne luăm zborul.

Grecul intră repede în casă. Frost se întoarse spre negru.

— Ia-ţi bagajul din epava asta şi vino cu mine.

— La dracu! protestă negrul. Doar n-ai să-mi spui că ne cărăm fără să băgăm ceva în gură? Sunt leşinat!

— O să haleşti în avion. Haide, executarea!

Mormăind o serie de onomatopee, Balthazar Hopkins scoase din Fiat o raniţă mare kaki, o săltă pe umăr şi porni după Frost. Mercenarul intră în garaj, deschise portbagajul Mercedesului şi-şi aruncă geanta înăuntru, imitat de Hopkins.

— La naiba şi la toţi sfinţii! exclamă negrul. Un Mercedes 450 SEL pentru tine? Asta înseamnă să arunci mărgăritare la porci. Numai eu pot să conduc bijuteria asta!

Frost izbucni în râs.

— OK, Baba. Te voi lăsa la volan. Dar cu o condiţie. Să nu iei virajele cu mai mult de 190 la oră.

— S-a făcut, zise negrul.

— Îmi pare bine că-ţi văd mutra, zise Mercenarul bătându-l amical pe umăr. De două zile n-am de-a face decât cu gagici, una mai delirantă decât alta.

— Ah, totul se explică! se strâmbă de râs Hopkins. Am văzut că eşti tras rău de tot la faţă, dar n-am îndrăznit să-ţi spun.

Îşi scărpină părul creţ, tuns scurt, apoi se aplecă la urechea lui Frost ca să adauge cu un ton confidenţial:

— Ştii, dacă ai o gagicuţă delirantă în plus, poţi oricând s-o trimiţi la mine. Îi găsesc imediat o ocupaţie.

— Regret, barosane, dar am isprăvit stocul chiar în dimineaţa asta. Auzi, ca să revenim la treburile noastre, chiar te-ai pus pe învăţat araba acum câţiva ani?

— Mda, răspunse Baba. Şi continui şi acum în timpul liber. De ce?

— Pentru că te duc la plimbare în Yemen.

— Ah, la naiba, păi eu studiez egipteana!

— Trebuie să te adaptezi, amice. În seara asta am o întâlnire importantă la Ta’izz şi s-ar putea să am nevoie de un traducător.

— Ce nasoleală! bombăni Hopkins.

* * *

— Nu, nu e cu putinţă! murmură Arua Mizraui trântind portiera taxiului.

Era al treilea şofer care refuza s-o ia sub pretextul că o femeie musulmană nu călătorea singură, mai ales la o oră atât de târzie.

Arua nu văzuse pe nimeni pornit pe urmele ei, dar era foarte circumspectă. Rămăsese doar câteva clipe la Sadekh Huazziz pentru a nu-l compromite pe bătrân. Îi înmânase planul desenat pentru Frost şi, prudentă, plecase de la el cu o geantă de piele splendidă.

Tânăra femeie avusese destul timp să se gândească în avion. În cele din urmă ajunsese la părerea lui Frost. Dacă Julie fusese demascată, probabil că ceva nu fusese în regulă. Se hotărâse să nu se ducă direct la bârlogul lui ben Hamzah. Dar ce să facă? Să pândească sosirea lui Frost umblând de colo până colo pe stradă în apropierea casei lui Huazziz? Va

atrage atenţia. Să ia o cameră la hotel? O femeie care se prezenta singură la recepţia unui hotel în sudul Yemenului nu trecea neobservată. Până la urmă, Arua hotărâse să ia avionul spre Sanna.

În ţară erau trei aeroporturi, la Hodeida, la Ta'izz şi la Sanna, capitala.

După ce Frost va afla coordonatele ascunzătorii, el va face neapărat traseul Ta'izz-Sanaa. Arua Mizraui hotărâse să se ducă în capitală şi să aştepte la toate avioanele care soseau de la Ta'izz. Era convinsă că îl va recunoaşte cu uşurinţă pe americanul cu panglică neagră descris de Julie Jefferson. Iar o femeie care aştepta un avion pe un aeroport avea mai puţine şanse de a fi suspectată.

Dar Arua Mizraui nu-i remarcase pe cei doi bărbaţi în *futah*[5], sprijiniţi cu spatele de un camion vechi, care o supravegheau fumând cât se poate de paşnic.

— Crezi că va încerca să ia un alt taxi, Mulai? întrebă cel mai înalt dintre urmăritori.

Mulai strivi ţigara şi-şi sprijini mâinile pe mânerul impozantului *djambia*[6] pe care-l purta la centură într-o teacă de piele.

— Am vorbit cu toţi şoferii de taxi din zonă. Niciunul nu o va lua, Zaid. Dar nu trebuie ca Abdallah să întârzie prea mult. S-ar putea să treacă din întâmplare un alt taxi pe-aici şi s-o ia.

— Asta ar complica lucrurile, Mulai. De ce-o fi întârziind Abdallah? Sper că n-a rămas în pană.

În clipa aceea, pe stradă îşi făcu apariţia o motocicletă.

— Iată-l, zise Zaid. Repede la camion!

Cei doi erau deja instalaţi în cabină când motocicleta depăşi camionul. Motociclistul le adresă un semn în trecere, merse mai departe vreo sută de metri şi se opri în faţa egiptencei, care se pregătea să se întoarcă la Huazziz pentru a-i cere să telefoneze chiar el după un taxi.

— Taxi-moto, doamnă? întreba Abdallah. E mai puţin confortabil dar la fel de rapid şi mult mai ieftin decât maşina.

Arua Mizraui nu avu nicio bănuială. Ştia că în Yemen

---

[5] Veşmânt lung prins la mijloc cu o centură (n.a.).

[6] Pumnal mare cu lama curbă (n.a.).

taxiurile-motocicletă făceau o concurenţă îndârjită maşinilor, încă nu se făcuse răcoare şi răspunse:

— De ce nu? Poţi să mă duci la aeroport?

— Nicio problemă.

După târguiala rituală, plata cursei fu fixată la câţiva *riali* şi Arua urcă în ataş.

Egipteanca se înfăşură în caftanul ei când motocicleta porni spre aeroport. Nu remarcă nicio clipă camionul care se punea în mişcare în spatele lor cu un scrâşnet sinistru de pinioane.

Motocicleta nu mergea cu mai mult de patruzeci la oră. Pentru Arua era mai mult decât suficient. După un minut, ochii înroşiţi de grăunţii de nisip şi particulele de praf începură s-o ardă. Se lăsa noaptea.

Abdallah aprinse farul motocicletei. Arua îşi simţi ochii lăcrimând. Îşi ridică o pulpană a caftanului pentru a-şi proteja faţa.

„O să arăt tare frumos la sosire”, îşi zise ea, regretând că nu se întorsese la Huazziz să-i ceară să telefoneze după un taxi. Regretă şi mai mult când simţi o schimbare de direcţie brutală. Îşi descoperi faţa şi văzu că motociclistul părăsise drumul asfaltat şi pătrunsese pe un drum care urca spre *djebe*-ul[7] Sabena.

— Ce faci? îl întrebă tânăra femeie.

Abdallah îi transmise cu un semn că nu auzea ce spune.

— La aeroport merg! strigă egipteana.

Abdallah îşi duse din nou degetele la ureche ca să-i arate că zgomotul motorului îi acoperea vocea.

Arua îi ceru prin gesturi să oprească. Abdallah mai pierdu un minut înainte de a reacţiona, apoi opri motocicleta pe marginea drumului plin de pietre şi stinse farul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă yemenitul întorcându-se spre pasagera lui.

— Ţi-am cerut să mă duci la aeroport, zise Arua ştergându-şi ochii plini de lacrimi. Ai greşit drumul.

Rânjetul lui Abdallah o făcu să se înfioare.

— Nici vorbă. Trecând pe-aici, veţi ajunge mult mai repede la destinaţie.

---

[7] Munte sau teren muntos în Africa (n.a.).

În momentul acela auzi zgomotul unei maşini mari care se opintea să urce drumul abrupt. Întoarse capul şi zări silueta masivă a unui camion care se apropia. Vehiculul militar nu avea aprinse decât farurile mici.

Când se uită din nou la Abdallah, egipteanca îl văzu în picioare lângă motocicletă. Yemenitul îşi trăsese pumnalul din teacă. Arua crezu că înţelege. Luă geanta şi o aruncă spre Abdallah.,

— Uite, zise ea. Toţi banii mei sunt în geantă. I-ai, dar lasă-mă să plec!

Abdallah râse răutăcios şi trase cu şutul în geantă, împrăştiindu-i pe jos conţinutul. Portierele camionului se trântiră una după alta. Înspăimântată, Arua se ridică în ataş. Doi bărbaţi veneau spre ea. Lama curbată a pumnalelor lucea lugubru în bătaia lunii. Egipteanca scoase un ţipăt lung şi strident.

— Urlă sănătoasă, zise Zaid. Urlă până ţi-or plesni venele. Poate că până la urmă or să-ţi răspundă şacalii.

Arua îşi dădu seama cât de neputincioasă era în faţa celor trei bărbaţi înarmaţi. Tăcu, resemnată, şi aşteptă lovitura care avea să-i aducă moartea.

— Ieşi de-acolo şi urcă în camion! îi ordonă Mulai.

Arua trase adânc aer în piept şi coborî din ataş. Apoi strânse din dinţi când auzi remarca lui Abdallah:

— Hei, voi, aţi văzut ce cur are. Ce-ar fi să-l onorăm puţin înainte de îmbarcare?

— Nici vorba, zise tăios Mulai. Dacă va afla, ben Hamzah o să se înfurie. *Nimşi!*[8]

* * *

Se făcuse aproape zece seara când localitatea Ta'izz apăru în fundul unei vii. Baba trase frâna de mână a Land Roverului şi aprinse o ţigară.

— Mişto! zise el dând fumul afară pe nas.

— Superb, admise Frost, dar demarează. Dacă întârziem, s-ar putea să-l găsim pe şelarul nostru culcat.

— Nu-ţi mai face atâta sânge rău, zise Hopkins. În regiunea asta oamenii se culcă târziu. Mai bine admiră acea moschee

[8] Să mergem (n.a.).

albă lipită de stâncă, cu zidul ei plin de arcade în formă de ogivă, şi cupola, şi cele două minarete imaculate care se înalță spre stele ca nişte… ca nişte…

— Ca nişte? zise Frost rânjind.

— Ca nişte uriaşi stâlpi de cretă, conchise Baba.

Frost scoase mâinile din buzunare ca să aplaude, apoi zise:

— Gata, destul cu chestiile astea din O MIE ŞI UNA DE NOPŢI. Găseşte-mi casa lui Huazziz. E în cartierul pieţei.

— Suntem pe-aproape. Văd prăvăliile croitorilor şi ale negustorilor de covoare.

— Noi căutăm un şelar, bombăni Mercenarul. Cred că a sosit momentul să arăţi ce ştii. E a treia oară când mă plimbi pe strada asta. Recunosc ca e pitoresc cu toate aceste prăvălii şi cu zidurile văruite dar n-am chef să mă apuce Revelionul aici.

Hopkins opri Land Roverul şi strigă un om care negocia preţul unui covor. Când interpelatul întoarse capul Mercenarul duse instinctiv mâna la Coltul trimis prin Murani la Mokka. Apoi îşi aminti că yemeniţii se plimbau aproape totdeauna cu o puşcă la ei. Omul avea pe cap un turban multicolor. Puşca o ţinea în mâna stângă. Pantalonii bufanţi erau prinşi la mijloc cu o centură la care avea pumnalul tradiţional. Peste piept avea o cartuşieră.

Pronunţă o frază pe care Frost nu o înţelese, ridicând spre Baba ochii lui negri.

Frost nu înţelese nici răspunsul camaradului său, dar nu era nevoie să fie expert lingvistic ca să simtă în araba lui Hopkins un puternic accent de Harlem.

Yemenitul se uită amuzat la cei doi mercenari, apoi la maşină, şi întrebă în engleză:

— Sadekh Huazziz? E şelar. Prăvălia lui e pe străduţă, puţin mai sus pe dreapta.

Baba „strănută” două silabe pe care Frost le interpretă ca fiind o formulă de mulţumire. Se vedea clar că yemenitul făcea un mare efort să nu izbucnească în râs.

— Îl veţi recunoaşte cu uşurinţă, adăugă el. Capul şi obrajii lui sunt ca o peliniţă uscată.

Balthazar Hopkins renunţă la arabă şi-i mulţumi în engleză.

— Ce mai e şi chestia asta cu peliniţa? întrebă Mercenarul în

timp ce Baba demara.

— Peliniţa e o plantă care devine foarte albă când se usucă. E o metaforă. Tipul voia să spună că Huazziz are barba şi părul albe. Vezi bine că nu sunt chiar atât de ignorant.

— Mmmmda, mormăi Frost. Noroc că nu ţi-a spus asta în arabă. Auzi, crezi că aştepta un bacşiş?

— Mi-am pus şi eu întrebarea. Am considerat mai prudent să rămân cu această îndoială.

— Înţeleaptă hotărâre, aprobă Frost. Nu era cazul să ne trezim cu un glonţ în fund dacă i-ar fi sărit bâzdâcul.

Pe strada aceea plină de negustori era imposibil să parchezi maşina. Baba o opri la vreo sută de metri mai încolo, lângă o poartă mare.

— Cred că trebuie să încuiem bine uşile, zise el coborând din vehicul.

— După părerea mea, ăsta e cel mai bun mijloc de a te trezi cu capota spartă. Lăsăm totul deschis. E un semn de încredere. Chiar dacă cineva va fi tentat, nu se va atinge de nimic.

— Bietul de tine! mormăi Hopkins urmându-l pe Frost pe străduţă. Am impresia că pe măsură ce îmbătrâneşti devii din ce în ce mai sărit de pe fix!

Prăvălia lui Huazziz nu era cea mai luxoasă din cartier, dar Hank Frost şi Balthazar Hopkins au fost primiţi cu o ospitalitate remarcabilă.

Şelarul îşi duse mâna la piept şi îi salută cu o mică plecăciune, apoi îi pofti să se aşeze pe pernele puse pe podeaua încăperii din spatele prăvăliei. Huazziz spuse câteva cuvinte în arabă şi, imediat, o tapiţerie se dădu în lături. Apăru o femeie cu voal pe faţă care aşeză în faţa lor un coş cu fructe.

— Arua a trecut mai înainte pe la mine să mă anunţe că veţi veni, zise bătrânul într-o engleză puţin cam guturală dar foarte clară.

— Ştiţi unde e? întrebă Mercenarul.

— Am întrebat-o dar n-a vrut să-mi răspundă. Cred că îi e teamă pentru mine şi vrea să mă ţină cât mai departe de povestea asta. A precizat totuşi că nu avea de gând să se

ducă imediat la bârlogul lui ben Hamzah.

— Uf! suspină Frost uşurat. Dacă se ducea acolo ar fi riscat foarte mult.

Apoi se întoarse spre Balthazar şi adăugă:

— După părerea mea, Julie şi Aliki Zurkadis nu sunt încă în pericol. Oricât ar fi de nebun, ben Hamzah nu se va atinge deocamdată de ele de teamă că nu va mai primi armele de la Zurkadis.

— Cred şi eu că ai dreptate în ceea ce-o priveşte pe fata lui Zurkadis, dar Julie Jefferson e altă căciulă.

— Nu, îl asigură Mercenarul. Dacă a demascat-o, înseamnă că ştie că se află în serviciul lui Zurkadis. Şi deocamdată nu-i va face nimic.

Sadekh Huazziz se ridică, trecu în spatele tapiseriei şi se întoarse după câteva secunde cu un plic mare pe care i-l întinse lui Frost.

— Iată planul pe care Arua m-a rugat să vi-l dau. Doriţi ceai, cafea sau puţin arak?

— Aveţi arak? zise Baba în timp ce Frost deschidea plicul. Aş bea cu plăcere.

— Ce mai e şi asta? întreba Mercenarul.

— Un gen de rachiu fabricat din mei, curmale şi struguri, răspunse Hopkins.

— Zău? Adică musulmanii beau rachiu?

— Nu ştiu dacă beau dar, în orice caz, fabrică.

Yemenitul zâmbi cu toată gura.

— Dacă vreţi beţi, voi gusta şi eu un strop. Arakul pe care îl am e fabricat pe bază de orez fermentat.

Pronunţa din nou câteva cuvinte în arabă. După un moment, femeia reapăru, aducând o tavă de cupru cizelată pe care se aflau o sticlă şi trei pahare decorate cu arabescuri aurite.

În timp ce yemenitul turna în pahare, Frost trecu la studierea planului.

— Cultivaţi orezul într-o regiune atât de uscată? întrebă cu mirare negrul.

— Lucrurile stau altfel. Uscăciunea domină mai ales nordul şi estul ţării. Aici beneficiem de ploile musonului. Şi, pentru că aţi fost la Mokka, probabil aţi remarcat că acolo e o climă

tropicala.

Cu privirea ţintă la foaia de hârtie, Mercenarul aprinse o ţigară, luă paharul de arak şi-l goli pe nerăsuflate.

— Oh! Uuuu! Ah! Arde! exclamă el. La naiba, chestia asta e tare rău de tot!

Huazziz îşi înăbuşi un chicot în barba albă. Baba însă trăgea la măsea fără ruşine.

— Ţi-au dat lacrimile, zise el amuzat, întinzând pachetul de ţigări yemenitului care refuză cu un semn din cap.

Apoi se opri din râs şi întrebă:

— Te descurci cu planul ala?

— Dacă înţeleg bine, zise Frost ştergându-se la ochi cu o batistă mare în carouri, ben Hamzah se ascunde actualmente într-un sat părăsit, la nord est de Marib.

— La Djebrina, preciza yemenitul. După cunoştinţele mele, sunt acolo vrei treizeci de oameni. Satul e situat pe un platou la o altitudine de opt sute de metri, la marginea deşertului el Akhaf.

— Adică la sud de marele deşert Rob Al-Khali?

— Într-un fel, zise Huazziz. Se ating.

— N-o să fie deloc uşor să le scoatem de-acolo pe femeiuşti, gândi Mercenarul cu glas tare. Va trebui să ne gândim la tot felul de vicleşuguri.

— Mai întâi, ca să fim toţi zece, va trebui să ne ducem să-i luăm şi pe ceilalţi de la Mokka, zise Balthazar. Treizeci de oameni... Acest ben Hamzah trebuie să fie mai nebun decât se spune dacă îşi închipuie că va răsturna conducerea Arabiei Saudite cu nişte efective atât de reduse şi cu un armament de pe vremea lui Matusalem.

— Fiţi prevăzători, interveni Sadekh Huazziz. Am spus că sunt vreo treizeci de oameni în satul Djebrina, dar se spune că ben Hamzah are câteva sute în toată ţara. Nu e chiar atât de nebun pe cât credeţi. Şi-a împărţit forţele în numeroase sate.

— Dar cum i-a recrutat? întreba Frost.

— Nucleul e format din saudieni care s-au exilat împreună cu el. Ceilalţi sunt yemeniţi. Când deschizi băierile pungii nu e greu să câştigi de partea ta un om care nu are nici capră, nici

cămilă.

— Un om care ce? întrebă Mercenarul.

— Care nu are nici capră, nici cămila. Adică e foarte sărac, traduse Baba.

— Mda, zise Frost. Şi presupun că nimeni nu ştie unde se afla ăştia.

— Din păcate nu, răspunse Huazziz. Sunt plătiţi de ben Hamzah, dar vă închipuiţi că nu strigă asta în gura mare.

— Fireşte, zise Mercenarul pe gânduri. Dar nici nimic nu dovedeşte că se vor bate până la moarte pentru el.

— Să sperăm, zise bătrânul şelar.

— Mai avem încă un drum lung de făcut. Trebuie să vă părăsim domnule Huazziz. Vă mulţumesc foarte mult pentru primire şi pentru informaţiile date.

— Prietenii lui Arua sunt şi prietenii mei, răspunse bătrânul.

„Prieteni… prieteni… să nu exagerăm", îşi zise Mercenarul în timp ce strângea mâna bătrânului.

— O secundă, Hank, zise Baba.

Se ridică, îl luă pe Huazziz de braţ şi-l duse spre fundul încăperii. Mercenarul îi auzi vorbind câteva clipe în arabă, apoi câţiva *riali* trecură din buzunarul negrului în mâna şelarului. Huazziz dispăru în spatele tapiseriei şi se întoarse cu un săculeţ de pânză pe care i-l înmână lui Hopkins cu un zâmbet complice.

— Ai cumpărat ceva de la el? îl întrebă Frost când ajunseră în stradă.

— Da, răspunse Baba laconic.

— Mărturisesc că avea chestii foarte frumoase în prăvălia lui. S-ar părea că artizanul yemenit e foarte reputat în această regiune a lumii.

Ajunseră la Land Rover.

— Incredibil! exclamă negrul. E încă întreg. Şi nu mi-au şterpelit nici măcar bricheta care-mi căzuse pe scaun.

— Ce ţi-am spus! răspunse Mercenarul. Aici nu suntem nici în Harlem şi nici în Bronx. Oamenii au educaţie.

— Acum ce facem? întreba Hopkins.

— Ne întoarcem la Mokka, la Murani. În primul rând trebuie să-i luăm pe ceilalţi. Părerea mea e că e mai prudent să-l

vizităm pe amicul ben Hamzah mâine după căderea nopţii.

— Bun, zise Hopkins pornind motorul. Deocamdată aş avea chef de un somn bun.

Mergeau de vreo douăzeci de minute. În ciuda zdruncinăturilor, Frost începea să moţăie. Deodată fu intrigat de un plescăit regulat.

— Ce se aude? întrebă el cu o voce adormită. S-ar zice că e cineva care mestecă.

— Eu, răspunse Baba.

— Ah, ai gumă de mestecat? Dă-mi şi mie una. Mă va scuti să mai fumez o vreme.

— Nu e gumă de mestecat, zise negrul râzând scurt. Mă „qatesc”.

— Ce faci?

— Mestec *qat*.

— Drog! Asta ai cumpărat pe şest de la Huazziz, ticălosule? Şi eu care credeam că ai devenit un admirator al creaţiilor artizanului yemenit.

— Oh, nu mai face atâta scandal! bombăni Baba. Nu există drog mai uşor ca acest *qat*. N-ar face rău nici unei muşte. Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc. Nu mă pasionează! replică tăios Mercenarul.

Hopkins insistă:

— Haide, gustă. Te asigur că e mai puţin nociv decât porcăria ta de tutun.

Negrul vârî mâna în săculeţul de pânză, scoase câteva frunze şi i le întinse lui Frost.

— Dar încearcă măcar o dată! zise negrul. Doar n-o să mă faci să cred că asta te sperie…

— Să mă sperie? Pe mine? Haida-de!

Frost luă frunzele, şi le băgă în gură şi începu să le mestece continuând să mormăie:

— Să mă sperie… Auzi colo!

Deodată scuipă tot ce avea în gură şi strigă:

— Chestia asta e scârboasa rău de tot! Vrei să mă omori?

Mercenarul luă o ploscă metalică, trase un gât zdravăn de apă şi îşi clăti gura.

— Mda, ai dreptate, zise Baba cu un ton filozofic. Mai bine de o mie de ori o ţigară bună.

* * *

Kabir ben Hamzah lăsă din mână ţeava narghilelei care clocotea ca retorta unui alchimist. Auzise motorul motocicletei şi se ridicase.

Sauditul avea un corp lung şi slab şi nişte picioare subţiri care aminteau în mod ciudat de labele unui piciorong. Avea o faţă cu obraji subţi şi o bărbuţă ascuţită şi căruntă. Sub fruntea teşită şi lipsită de păr, pupilele negre ale ochilor sclipeau ca doi tăciuni aprinşi.

Dădu la o parte perdeaua care masca uşa şi lăsă în jos capul ca sa iasă din casa în ruină. Un bărbat cu pumnal şi puşcă luă poziţie de drepţi când îşi văzu şeful înaintând în piaţa satului părăsit.

Noaptea era rece pe platourile de la marginea deşertului el Alhaf şi ben Hamzah îşi strânse pe lângă el pulpanele burnuzului din pânză albă.

Abdallah opri motorul.

— A mers bine? întrebă ben Hamzah.

— Da, soseşte şi camionul.

Un moment mai târziu, camionul se opri în faţă scrâşnind din frâne. Mulai coborî şi se apropie de şef să raporteze.

— Aduceţi la mine femeia, zise ben Hamzah întorcându-se în casă.

Când cei trei bărbaţi o împinseră pe Arua în interior, sauditul se reinstalase pe perne şi continua să fumeze liniştit din narghilea. Întoarse încet capul spre tânăra femeie şi zâmbi.

— Aşa, căţea, ai îndrăznit să-l trădezi pe ben Hamzah, cel care te-a scos din mocirlă! Cel care te-a iubit şi te-a tratat ca pe propria lui fiică!

— Nu sunt întru totul de acord, răspunse Arua. Rareori am văzut un tată iubindu-şi fiica cum m-ai iubit tu pe mine, Kabir.

Egipteanca zâmbi şi ea, sigură de farmecul ei. Era convinsă că-şi va face efectul, aşa cum se întâmplase de fiecare data când avusese vreo dispută cu ben Hamzah. Dar înţelese că ceva se rupsese când îl auzi pe saudit ordonând:

— Bagă-i vorbele înapoi pe gât, Mulai.

Mâna lui Mulai o plesni peste faţă şi Arua se clătină gemând de durere.

— Eşti frumoasă, Arua, foarte frumoasă, reluă ben Hamzah. Îmi erai tare dragă şi te hărăzisem unui mare destin, pentru că aveam de gând să te păstrez alături de mine după ce voi fi luat puterea în Arabia. Dar m-ai trădat. Inima mea strigă şi acum de durere dar o fac să tacă, iar ura a luat locul dragostei.

— Cum ai aflat?

— Mai vrei să şi ştii, zise ben Hamzah rânjind. Curiozitatea ta va fi satisfăcută. Va fi ultima mea favoare.

— Nu fi stupid, Kabir, replică egipteana. N-ai să ajungi departe. Zurkadis nu-ţi va livra niciodată armele necesare realizării proiectului tău infam. N-ai să poţi înfrunta garda regelui Fahd cu câteva puşti ruginite. Încearcă să înţelegi şi dă înapoi cât încă mai e timp.

— Mulai!

— Da, *sid* ben Hamzah.

— Învaţ-o să tacă atunci când vorbesc eu.

Două palme puternice se abătură peste faţa tinerei femei. Arua căzu pe podeaua de pământ bătătorit. Pe jumătate ameţită, copleşită de durere şi spaimă, egipteanca începu să plângă.

Lungit pe perne, ben Hamzah se uita la ea cu o privire implacabilă. După ce femeia se potoli, sauditul trase un fum din narghilea şi continuă:

— La drept vorbind, n-ai avut noroc. Doar puţin a lipsit ca uneltirile tale să reuşească. Noroc că hotărâsem să urmăresc de aproape operaţiunile în Statele Unite. Am fost la apartamentul meu din Santa Monica fără ca tu să ştii. Aflând foarte repede de eşecul acelor imbecili de Paulson şi Shelby, ţi-am trimis un mesager cu noi directive privitoare la acel şacal de HANK Frost. Când a ajuns la aeroportul Kennedy, emisarul meu te-a sunat acasă ca să-ţi anunţe venirea. I s-a răspuns că tocmai plecaseşi în Florida şi omul mi-a telefonat imediat. Intrigat de această deplasare neprevăzută, i-am cerut să te aştepte la aeroport şi să te urmărească.

— Şi ai pus să fiu urmărită până la Patras? întrebă Arua

Mizraui.

— Era inutil. Îţi cunosc obiceiurile şi locurile unde obişnuieşti să tragi. A fost destul să pun pe cineva acolo ca să te aştepte.

— Ştiai că m-am întâlnit cu Julie... murmură tânăra femeie pieritã.

— Nu mi-a trebuit mult timp ca să aflu cine era şi ca să deduc că fusese contactată de Zurkadis. Înţelegi acum de ce ţi-am comandat alaltăieri o blondă frumoasă cu ochi albaştri? Şansele erau slăbuţe, dar mi-am zis că poate totuşi vei muşca din momeala. Şi consider că am fost bine inspirat.

— Ce-ai să faci acum?

— Operaţiunea împotriva mercenarilor nu a dus la rezultatele scontate. Ba chiar i-am pierdut urma lui Frost în Atlanta.

Arua suspină fără să vrea. Încă mai erau speranţe. Ben Hamzah nu ştia că omul cu panglică neagră era pe urmele lui.

— Pe scurt, continuă sauditul, treaba cu cubanezii a căzut.

Tânăra femeie se ridică şi se uită ţintă la fostul ei amant, stupefiată că încă mai insista în planurile lui.

— Dar, biet imbecil ce eşti, chiar nu înţelegi că s-au servit de tine ca să se răzbune? Cum mai poţi încă să crezi că aveau intenţia să te ajute să pui mâna pe OPEP?

— Mulai! zise ben Hamzah pocnind din degete.

Mâna lui Mulai lăsă o urmă roşie pe obrazul tinerei femei.

Dar Arua nu mai gemu.

— M-ai întrebat ce-am să fac acum, reluă ben Hamzah cu o voce sinistră. E foarte simplu. O să te fac să plăteşti! Celelalte două vor mai aştepta puţin. Mai am încă nevoie de ele până la livrarea armelor.

— Vrei s-o omori şi pe Aliki Zurkadis! exclamă Arua îngrozită.

— Bineînţeles, răspunse calm sauditul. Voi avea nevoie de o imagine frumoasa când voi ajunge rege al Arabiei. Va trebui să fac să dispară toate urmele pentru ca nimeni să nu ştie cum am ajuns la putere. Şi voi face în aşa fel încât să-l aranjez şi pe taica Zurkadis cât mai repede posibil. Dar deocamdată trebuie să le menajez pe amândouă femeile. Nu trebuie ca grecul să se îndoiască de bunele mele intenţii.

— Ticălosule! strigă Arua cu vocea plină de dezgust.

Se năpusti spre el atât de repede încât gărzile lui rămaseră încremenite locului. Sauditul dădu drumul la narghilea pentru a-şi proteja faţa de unghiile egiptencei. Când Mulai şi Abdallah o apucară de braţe, Arua îl scuipa în faţa pe saudit.

Cu ochii ieşiţi din orbite de furie, arabul răcni:

— Legaţi-o şi tăiaţi-i limba! Să nu mai aud insultele acestei căţele. Pe urmă distraţi-vă cu ea, ca să ştie şi ea ce e plânsul!

* * *

Când Baba şi Frost ajunseră acasă la Belkebir Murani, lângă Mokka, alţi şapte mercenari îi aşteptau ospătându-se veseli.

Era acolo Jimmy Skeling, un tip înalt şi crăcănat. Dar Frost nu se lăsa înşelat de aparenţe. Skeling era un luptător redutabil şi rezistenţa lui era de-a dreptul fantastică. Roin Dalby, un tip mic şi masiv, cu mustaţa la fel de stufoasă ca cea a lui Frost, salută intrarea celor doi ridicând un pahar plin cu vin roşu. John-Michael Guntze, medicul, era şi el acolo. În ciuda frunţii uşor golite de păr, avea o faţă de copil şi purtări de adolescent obraznic. Guntze mânuia pistolul-mitralieră cu aceeaşi pricepere cu care mânuia seringa şi bisturiul. Celelalte două specialităţi ale sale erau poveştile de prost gust, şi jocurile de cuvinte îndoielnice.

— Hei, bandă de netrebnici, aţi început să vizitaţi ţara fără noi! strigă Neil O’Brien un fost combatant în Vietnam.

— Uşurel! replică Frost. Noi tremuram de frig în djebel în timp ce voi vă umpleaţi burduhanele ca nişte porci!

Vorbele lui fură urmate de un mare hohot de râs.

— Căpitanul pare cu curu-n sus, băieţi, zise, strâmbându-se de râs, Steve Pecker, cel mai tânăr din trupă. Asta înseamnă că foarte curând o să ne trimită la luptă.

Mercenarul zâmbi şi se aşează pe o pernă în faţa mesei plină cu mâncăruri.

— Nu chiar atât de repede pe cât crezi, Steve. Vă las totuşi timp să haliţi şi să trageţi un pui de somn. Dar mâine începe distracţia şi la şase dimineaţa vreau să vă văd pe toţi în picioare.

— La dracu! bombăni Burt Murray. Eu am nevoie de opt ore de somn! Şi e trecut de miezul nopţii.

— Nu-ţi face griji, zise Baba trăgându-i un ghiont între

coaste. Cu puţin noroc, poate că vei recolta un glonţ voiajor şi vei putea dormi pe săturate.

Mercenarul aşteptă să se mai potolească hărmălaia şi zise:

— Tu, Pat, ai rămas la fel de vorbăreţ după câte văd…

Patrick Sanders era un taciturn. Dar era şi un tip foarte eficace, specialist în atacurile surpriză cu armă albă, dar nu trebuia să-i ceri să susţină o conversaţie mai înainte de unu după-amiaza.

În afara acestor particularităţi, preocuparea lui esenţială era să se asigure că aprovizionarea era pe măsura apetitului său uriaş.

— Salut, tipilor, mormăi Sanders, înainte de a muşca cu poftă dintr-o plăcintă de *durah*[9].

— Văd că nu mai lipseşte decât Jerry, constată Frost turnându-şi un pahar de vin.

— Jerry… zise Baba. Vrei să spui Jeremy Penn?

— Exact, zise Mercenarul.

— Ce! exclamă negrul. L-ai angajat pe tâmpitul ăla fără să-mi spui?

Jeremy Penn pretindea că descinde din Williams Penn, fondatorul statului Pennsylvania şi al societăţii Quakerilor. Detesta negrii şi nu ascundea acest lucru.

— Ei da, răspunse Frost cu un zâmbet în colţul gurii. Dacă ţi-aş fi spus, s-ar fi putut să nu te am. Şi voi doi formaţi cea mai bună echipă din câte cunosc atunci când vi se pune în mână un lansator de rachete.

— Aşa-mi trebuie! bombăni negrul.

Lui Frost îi era foame. Îşi umplu farfuria cu orez şi friptură de pui şi, în timp ce mânca, le explică oamenilor lui cum se prezenta situaţia.

* * *

Jeremy Penn sosi în timpul nopţii explicând că avusese probleme cu transportul. Pugilatul fu gata să înceapă când Hopkins îl întrebă cu un ton ironic:

— Ce s-a întâmplat, Jerry? Ţi s-a rupt avionul?

La şase dimineaţa, cei zece mercenari erau pe picior de război. Frost chemase elicopterul cu baza la Hodeidah şi

[9] Un fel de mei (n.a.).

încărcase armele. Cu aceeaşi ocazie îi îmbarcă pe Murray, Pecker, Dalby, O'Brien şi pe Guntze, medicul. Nu avea niciun interes să-şi obosească inutil trupa impunându-i un traseu pe drum.

Frost nu păstrase cu el decât un şofer pentru fiecare vehicul. El urma să meargă în faţă, urmat de Baba în al doilea Land Rover, de Sanders la bordul unui vehicul de teren Toyota şi de Penn într-o maşină Bedford. Bedford-ul nu-i inspira lui Frost decât o încredere foarte limitată, dar trebuia să se mulţumească cu vehiculele de care putuse să facă rost Belkebir Murani.

Dacă Frost nu era prea mulţumit de mijloacele de locomoţie, în schimb era satisfăcut de armamentul furnizat de omul lui Zurkadis.

— Gata de plecare? întrebă el după decolarea elicopterului.

— Să zicem că da, mormăi Balthazar Hopkins aprinzând o ţigară. Numai că mă doare capul.

— De la frunzele pe care le-ai mestecat ieri, zise Frost.

— Glumeşti! exclamă negrul. Am dormit prost. Când nu am o gagicuţă noaptea, poţi să fii sigur că a doua zi ceva nu merge la mine.

— Nu e de mirare, zise Penn cu o voce sardonică. Negrii numai la asta se gândesc. Dar probabil că e normal când ai capul acoperit cu acelaşi păr ca la cur.

Croşeul lui Baba îl atinse pe Penn în obrazul stâng. Mercenarul valsă în spate şi se opri cu un zgomot de gong în partea laterală a vehiculului pe care urma să-l conducă. Frost se aşeză între ei în momentul în care Hopkins se pregătea să-i tragă un upercut la bărbie.

— Potoliţi-vă! răcni Mercenarul. Nu vreau să se mai întâmple nimic de genul ăsta. Altfel vă promit că dau sfoară în ţară despre voi şi i-aţi pus cruce meseriei.

— La dracu! Dar n-ai văzut cum a dat în mine? protestă Jerry Penn.

— M-a provocat, ticălosul! strigă Baba.

— Adevărat, aprobă Frost. Te rog să te supraveghezi, Jerry. Şi să nu mai repeţi chestia de adineauri. Aveţi grijă!

Urcară toţi patru în vehicule şi convoiul se puse în mişcare.

O căldură jilavă strivea lunga câmpie care se întindea de-a lungul Mării Roşii. La nord de Mokka, ambarcaţiunile aduceau la mal rechini pe care pescarii îi tranşau direct pe plajă. În curând cotiră la stânga. Zonele deşertice alternau cu regiuni cu culturi fertilizate de fluvii sezoniere care coborau de pe platouri şi-şi revărsau încărcătura de aluviuni fără să ajungă vreodată la mare.

Trecură prin sate cu colibe sau căsuţe plate şi pătrate cu pereţii din piatră. Frost constată cu mirare că, atât de aproape de cele mai bogate zăcăminte petroliere din lume, oamenii tot mai foloseau ca principal combustibil baliga uscată la soare.

După ce trecură de zona cu influenţă tropicală, descoperiră primele câmpuri de porumb şi aşa numitele *şaduf*[10].

Pe întinderile deşertice care urmară, oamenii scoteau apa cu noria acţionată de dromaderi. În general, animalele erau supravegheate de copii.

După ce merseră timp de două ore şi jumătate, Frost opri convoiul. Băură apă şi verificară starea vehiculelor. Frost avea buzele crăpate de căldură. Îşi înfipse o ţigară în colţul gurii şi o aprinse cu vechea lui brichetă Zippo. Trase un fum şi stinse imediat ţigara.

La aproximativ două sute de metri, un dromader făcea să se învârtească o noria. Imperturbabil, animalul descria fără încetare aceleaşi cercuri în acelaşi ritm.

— Bedfordul pare să se fi încălzit, îl anunţă Penn.

— Nasol, zise Frost. Încearcă să nu-l brutalizezi prea tare. Contez pe el pentru căratul materialului.

— Oricum, să nu-ţi închipui că am să mă opresc dacă o să cazi în pană, mormăi Baba.

Frost ordonă o nouă oprire pe la orele unsprezece. În curând avea să ajungă la Hodeidah şi la începutul drumului asfaltat care urca până la Sanaa. Bedfordul trăgea din greu dar părea hotărât să reziste.

* * *

Încă nu era ora prânzului şi Zurkadis îşi aprindea al cincisprezecelea trabuc. Cea de a treia scrisoare a lui ben Hamzah, insolentă, aproape obscenă, se afla acolo pe birou,

[10] Sistem basculant folosit la scoaterea din puţuri a apei de irigaţie (n. a).

în faţa sa.

Nemulţumindu-se doar cu răpirea fiicei sale, sauditul o făcuse prizonieră şi pe Julie Jefferson şi profita de acest lucru pentru a-şi spori exigenţele. Cerea în plus două lansatoare de rachete antitanc şi fixa scadenţa ultimatumului a doua zi la prânz.

Mikis Zurkadis ştia că nu avea timp pentru tergiversat. Dacă ar fi întârziat prea mult, armele n-ar fi putut fi trimise la Mokka în răstimpul stabilit şi nici n-ar fi putut fi livrate la ora fixată în deşertul Rob Al-Khali. Iar ben Hamzah n-ar fi ezitat să-şi ucidă prizonierele aşa cum ameninţa.

Grecul simţea că se apropie de limita rezistenţei. Angoasa şi tensiunea deveniseră insuportabile şi ştia că mai devreme sau mai târziu va ceda. Poate că era o prostie, dar nu mai putea. Întinse mâna spre telefon şi formă numărul de la el de acasă. Îi răspunse un servitor.

— Dă-mi-l pe Gheorghios, zise Zurkadis.

— Domnul Zurkadis? se auzi în receptor vocea lui Pelecudes.

— Trimite un mesaj codificat la Djibuti. Spune-le să expedieze imediat armele la Murani.

Pelecudes se albi la faţă. Dar nu prea îndrăznea să i se opună puternicului său patron.

— Sunteţi sigur că e o decizie înţeleaptă, domnule Zurkadis?

— Oricum, asta e decizia mea! strigă traficantul.

Era clar că-l lăsau nervii. Pelecudes nu voia să-l bruscheze, totuşi insistă:

— Dar dacă îi înarmaţi pe ben Hamzah şi pe oamenii lui, asta înseamnă că trimiteţi trupa lui Frost la moarte!

— Dă-le de ştire că misiunea lor a fost anulată. Să se întoarcă aici. Fiecare îşi va primi banii cum s-a stabilit!

— Imposibil, domnule Zurkadis. Am primit un mesaj de la Belkebir Murani. Sunt anunţat că Frost şi mercenarii au plecat în dimineaţa asta spre deşertul el Akhaf. Nu există nicio posibilitate de a se lua legătura cu ei.

CAPITOLUL X

Gheorghios Pelecudes se abţinu să spună că Frost folosise elicopterul şi că era posibil să se trimită un mesaj radio aparatului. Înţelegea că patronul lui ceda şi hotărâse să ia el hăţurile în mână.

— Pot pleca imediat în Arabia Saudită, propuse el. Voi lua elicopterul cu baza în oaza Nadjran. Voi încerca să-l localizez pe Frost şi să aterizez pentru a-l avertiza.

Niciun răspuns. Gheorghios Pelecudes îşi simţea inima bătându-i cu putere. Aşteptă secunde în şir. Auzea respiraţia sacadată a lui Zurkadis aflat în biroul lui din Kalamata.

În cele din urmă întrebă:

— Ce ziceţi, domnule Zurkadis?

Vocea patronului său era stinsă, pierită:

— Fă ce crezi că e mai bine, Gheorghios. Nu mă mai simt în stare să fac faţă situaţiei.

— Foarte bine, domnule Zurkadis. În acest caz, voi pleca. Cred că este varianta cea mai bună.

Pelecudes se pregătea să închidă când Zurkadis îi vorbi din nou:

— Da? întrebă el.

— Dacă pleci, îi voi spune lui Iannis să se ocupe el de mesaj. Ca să nu pierdem un timp preţios.

„N-am făcut nimic”, îşi zise Pelecudes, închizând telefonul. În ciuda eforturilor sale, armele vor ajunge totuşi în mâinile lui ben Hamzah.

* * *

Cele patru vehicule ocoliră Sanaa la o distanţă respectabilă. În curând şoseaua asfaltată se termină. Drumul era acum jumătate nisip, jumătate piatră.

Jeremy Penn îi obliga să oprească la fiecare patru ore ca să toarne apa în radiatorul maşinii sale Bedford.

* * *

Arua Mizraui era pe jumătate inconştientă. De câtă vreme se afla pe pământul acela tare? Era cald şi îşi dădu seama că era

ziuă. Îi era sete. Se simţea râu. O durea gura, plină de sânge coagulat. O durere cumplită îi chinuia gâtul, îi sfredelea traheea până în mijlocul pieptului. O dureau şi sânii, pântecele şi părţile intime.

Arua înţelese că abuzaseră de ea când leşinase în timpul supliciului. Dar nu durerea o îngrozea cel mai tare. Egipteanca nu suporta gândul să trăiască cu această mutilare. Din momentul acela începu să dorească ca torţionarii ei să-i dea lovitura de graţie.

Bestiile se întorceau.

Arua încercă instinctiv să spună ceva dar nu reuşi. Nici de mişcat nu se mai putea mişca. Simţea sub obraz pământul bătătorit.

Ben Hamzah le vorbea oamenilor lui. Egipteanca auzi cuvintele confuz apoi, treptat, ele se precizară în mintea ei amorţită. Durerea tinerei femei devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce cuvintele deveneau mai clare. Nu pentru ea îi era frică, pentru că ea se ştia pierdută. Ci pentru Julie şi pentru Aliki Zurkadis, pentru toţi acei nevinovaţi care aveau să moară pentru a satisface ambiţiile lui ben Hamzah.

* * *

Marib.

Frost ordonă o oprire mai lungă dar, încă o dată, evitară să intre în oraş. La mai puţin de un kilometru se înalțau colonadele şi zidurile solide sculptate în piatră. Frost nu se putu împiedica să se gândească la secolele de glorie şi de fast ale acestui oraş pe vremea când era capitala regatului Saba.

La est de Marib, platourile coborau brusc. Motorul maşinii Bedford se comporta mai bine la coborâre, dar acum se încălzeau rău de tot frânele.

Pe la cinci şi jumătate seara ajunseră la locul de întâlnire, la opt kilometri de Djebrina. Elicopterul îi aştepta împreună cu armele şi armamentul.

— Ia te uită, zise Guntze aruncând o privire ironică spre Jeremy Penn şi Balthazar Hopkins, mă aşteptam să am multe răni şi cucuie de îngrijit. Mişcă-ţi înco’ şoriciul, Jerry, să-ţi dau cu tinctură pe obraz.

Mercenarul trimise elicopterul înapoi la Hodeidah,

recomandându-i pilotului să facă un ocol mare pentru a nu fi reperat de ben Hamzah. Frost ordonă oamenilor lui să ducă vehiculele în spaţiul dintre doi pereţi stâncoşi şi să le acopere cu prelate de culoarea nisipului. Tocmai distribuia armele, dând instrucţiuni fiecărui mercenar, când în aer se auzi din nou zgomotul unui motor.

— Ia te uită! exclamă Murray. Ce l-o fi apucat pe pilot să se întoarcă?

— Toţi la pământ! strigă Frost. Adăpostiţi-vă!

Mercenarul îşi dăduse seama că nu era acelaşi elicopter.

Fără să aştepte ordinul lui Frost, Penn îndreptase lansatorul de rachete spre elicopter. Baba încărcase tubul în mai puţin de o secundă.

— Aşteptaţi, zise Mercenarul oprindu-i cu un gest al mâinii. Ne trimite semnale în morse.

Toţi mercenarii ridicară capetele. Un reflector puternic clipea la bordul aparatului. Dalby începu să descifreze mesajul:

— O.R.G.H.I.O.S., zise el intrigat. Ce-ar putea să însemne acest orghios?

— Gheorghios! exclamă Frost. Ai scăpat primele litere. E Gheorghios Pelecudes, omul lui Zurkadis. Staţi totuşi cu mâinile pe trăgaci. Poate că e o cursă.

Un minut mai târziu, mercenarii îşi ascundeau faţa între mâini pentru a se proteja de praful stârnit de rotor. Un bărbat ciolănos, foarte brunet, coborî din elicopter şi veni spre ei.

— Dumnezeule! exclamă Pelecudes ajungând lângă Frost. Când v-am văzut îndreptând chestia aia spre mine, am crezut că mi-a sunat ceasul! Noroc că am găsit reflectorul.

— Ce s-a întâmplat, Gheorghios? îl întrebă imediat Mercenarul.

— E chestie rea de tot.

— Ce? întrebă Frost.

Pelecudes îi explică în câteva cuvinte noua atitudine a lui Mikis Zurkadis.

— Nu trebuie să-i purtaţi pică, conchise grecul. A cedat nervos. Chiar mă temeam de asta, după cum ţi-am şi spus imediat ce ai sosit la Kalamata. De când a văzut caseta, am remarcat că ceva se schimbase.

— Nu-i port pică. Problema e că ben Hamzah îşi va primi armele mâine pe la prânz. Trebuie să-i tăiem macaroana dar nu ştiu cum.

— Ai dreptate, zise Pelecudes. Dar e un lucru şi mai grav. Am aflat că regele Fahd se duce la Mecca mâine după-amiază. Sunt convins că ben Hamzah a impus acest ultimatum pentru că are de gând să atace convoiul între aeroportul Djeddah şi oraşul sfânt.

— Într-adevăr, aprobă Mercenarul. Ar fi locul ideal pentru un atentat. Eşti dispus să încalci ordinele patronului tău şi să asculţi de mine, Gheorghios?

Pelecudes zâmbi vag.

— Am şi încălcat ordinele lui Zurkadis, răspunse el. Da, sunt gata să fac ce spui dacă ai vreo idee.

— Uite cum vom proceda, zise Frost. În timp ce noi vom fi acolo sus şi ne vom bate pentru eliberarea lui Julie şi a fetei lui Zurkadis, tu te repezi la Mokka şi stai de vorbă cu Murani. Ai destul carburant?

— Nu, dar aş putea să fac o escală la Hodeidah şi să umplu rezervoarele.

— Apropo, zise Mercenarul, schimbând brusc subiectul. Ai survolat cumva un sat în ruine situat spre nord la opt kilometri de-aici?

— Nu, am venit dinspre Nadjran, pe la vest.

— Sper că nu te-au reperat.

— Nu cred, zise grecul. Presupun că am trecut la mai mult de treizeci de kilometri de locul despre care vorbeşti. Iar în privinţa lui Murani, vrei să anulez ordinul de livrare a armelor?

— Exact, răspunse Frost. Crezi că te va asculta fără discuţii?

— Foarte probabil. Sper doar să nu-i treacă prin minte să trimită o telegramă la Kalamata prin care să ceară confirmarea ordinului meu.

— Sper şi eu. Eşti gata să-ţi asumi acest risc?

— Fără ezitare, răspunse Gheorghios. Şi după aceea?

— După aceea, vei veni să ne aştepţi aici. Mă întreb dacă nu avem vreo posibilitate de a-l avertiza pe regele Fahd…

— Niciuna, zise Gheorghios. Dacă avertismentul ar fi venit din partea lui Zurkadis, poate că ar fi fost crezut. Dar nu

putem conta pe aşa ceva în situaţia actuală. Dacă unul dintre noi doi ar încerca să-l prevină pe rege, ni s-ar râde în nas. Ar fi mai bine să evităm asta. N-am chef să fiu arestat la întoarcerea în Nadjran.

— Ai dreptate. Ne vedem mai târziu, Gheorghios. Îţi urez noroc!

— *Good luck* şi ţie, răspunse grecul întorcându-se la elicopter.

* * *

Marşul spre Djebrina fusese îngrozitor. Cei zece mercenari transportaseră pe rând lansatorul de rachete. Obiectivul numărul unu era recuperarea discretă a lui Aliki şi Julie, adică fără să se folosească de arme de foc. Obiectivul numărul doi era lichidarea lui ben Hamzah.

Cu cuţitul între dinţi, Frost şi Sanders înaintau ca nişte pisici în spatele micilor construcţii dărăpănate. Un vânt deosebit de puternic căra nori de nisip din deşertul el Akhaf. Luna era sus pe cer dar abia se putea vedea la câţiva metri.

Protejându-şi cum putea mai bine ochiul valid, Mercenarul se lăsă pe vine la adăpostul unei *barkhane*[11] care probabil că se formase acolo foarte rapid, căci vântul nu începuse să bată decât de vreo trei sferturi de oră.

Frost îi făcu semn lui Sanders să vină lângă el.

Mercenarii erau obligaţi practic să apropie gura de urechea celuilalt ca să poată comunica.

— Priveşte, zise Frost. Am reperat două maghernițe păzite fiecare de două santinele. Sunt aproape sigur că în una dintre ele sunt închise fetele iar în cealaltă se află ben Hamzah.

Mercenarul se scotoci prin buzunare şi scoase o batistă mare în carouri pe care si-o înnodă pe faţă ca un bandit de drumul mare.

— Da, dar în care se află fetele? zise Sanders scoţând şi el o batistă pentru a-şi imita şeful.

— Cea mai mică, cea din dreapta. Probabil că ben Hamzah şi-a păstrat-o pentru el pe cea mai mare.

— Şi dacă nu e?

— Trebuie să riscăm. Voi da semnalul de atac. Imediat ce

[11] Dună în formă de semilună (n.a.).

restul oamenilor vor începe să tragă, ne vom repezi spre cealaltă baracă şi vom încerca să anihilăm gărzile luându-le prin surprindere.

— OK, zise Pat Sanders legându-şi batista peste nas şi gură. Aşa da, fir-ar să fie! exclamă el după ce termină cu legatul batistei. Acum e ceva mai bine.

— Vremea e cam nasoală. Dar are şi un avantaj, pentru că ne permite să nu facem prea mari eforturi pentru a fi discreţi. Gata, Pat?

— Gata.

— Eu îl atac pe cel din stânga, luându-l pe la spate. Tu te ocupi de celălalt.

În câteva secunde, Frost ajunse la omul lui, îi puse mâna la gură şi îl apăsă cu genunchiul în şale. Lama pumnalului intră fără efort în gâtul adversarului, exact sub urechea stângă. Individul scoase un gâlgâit abia perceptibil când, cu o mişcare scurtă şi precisă, Mercenarul îi tăie gâtul până la cealaltă ureche. Frost simţi un jet de sânge cald năclăindu-i mâna dreaptă, apoi santinela i se prăbuşi la picioare.

În clipa aceea, Frost văzu cealaltă santinelă întorcându-se în direcţia lui. Deşi simunul urla destul de tare, arabul auzise totuşi ceva. Probabil zgomotul puştii care căzuse peste pietre. Frost îşi trecu pumnalul în mâna stângă şi-şi duse dreapta la mânerul Coltului. În clipa următoare fu învăluit într-un vârtej de nisip.

Unde era Sanders?

Frost simţi nisipul ciupindu-i pielea frunţii şi a mâinilor, ca nişte milioane de mici cioburi invizibile. Lăsă Coltul pentru a se freca la ochi. Mult mai obişnuit cu capriciile vântului, ucigaşul plătit al lui ben Hamzah rămăsese netulburat pe poziţie. Arabul ridică arma şi o îndreptă spre Mercenar.

Unde era Sanders?

Frost scoase Coltul. Ezită o fracţiune de secundă, ştiind că dacă trăgea, ar fi alarmat toată trupa lui Kebir ben Hamzah. Văzu ţeava puştii scoţând o flacără scurtă dar nu auzi împuşcătura din cauza vântului violent. Apoi simţi spaima ca o lovitură de pumn în stomac.

CAPITOLUL XI

În momentul în care durerea îi fulgeră umărul stâng, Mercenarul zări o siluetă care sărea ca un cangur în spatele santinelei. Arabul căzu pe burtă şi muri într-un spasm convulsiv când pumnalul lui Sanders îi intră până la mâner între coaste.

Sanders puse un genunchi în pământ, îşi recuperă arma şi şterse lama pe hainele victimei. Frost ajunsese deja în faţa uşii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— M-am pomenit cu o rafală de nisip în ochi. Câteva secunde am fost complet orb. Eşti rănit?

— Da, răspunse Mercenarul. Doare al dracului dar nu cred că e prea grav. Pot să mişc braţul. Ai sosit la timp, Pat.

— Îmi pare rău, bătrâne, că s-a întâmplat aşa.

— Lasă prostiile, n-ai nicio vină!

— Haide, intrăm.

Frost îşi puse la loc în teacă pumnalul plin de sânge şi, smulgând perdeaua care acoperea uşa, se repezi înăuntru cu revolverul în mână. Urmă un şoc, apoi un strigăt de femeie, urmat la o secundă de un altul.

— Sunteţi singure? întrebă Mercenarul care încă nu vedea nimic.

— Hank! exclamă vocea caldă a lui J.J.

— Sunteţi singure sau nu?

— Da, suntem singure, răspunse o voce mai tânără de undeva din fundul încăperii.

După ce se obişnui cu întunericul, Frost o zări pe Julie, lungită pe burtă, cu fusta ridicată până la brâu.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el.

— M-ai trântit jos, zise tânăra femeie ridicându-se.

Apoi se repezi la Mercenar şi-l sărută cu înflăcărare.

— Ce bine-mi pare c-ai venit, Hank! Am impresia că am făcut o mare gafă venind aici.

— Întocmai, răspunse Mercenarul. Dar nu avem timp de

discuţii. Hai s-o ştergem.

Aliki Zurkadis se apropie de uşă. Frost zări în penumbră o brunetă drăguţă cu părul aspru, tuns scurt. Fata aceea îi amintea în mod confuz de cineva dar nu reuşea să-şi dea seama de cine. Lipită de el, Julie îi mângâie umărul. Frost gemu de durere.

— Eşti rănit?

— O să vedem asta mai târziu. Hai să vă pun la adăpost.

Cei doi bărbaţi plecară pe acelaşi drum pe care veniseră, urmaţi de cele două femei. După zece minute ajunseseră la restul trupei şi Guntze cercetă rana lui Frost.

— După toate aparenţele, arabii n-au băgat nimic de seamă, zise Mercenarul, în timp ce medicul îi tăia vestonul şi cămaşa cu bisturiul.

— Ai avut baftă, zise Guntze. Glonţul a trecut prin deltoid dar vena cefalică e intactă.

— Ce tot îndrugi? zise Frost rânjind. Nu poţi să vorbeşti ca toată lumea?

— Hei! Nu mai face atâta gură că acum îţi vărs toată sticla de alcool pe rană!

— Ar fi în stare, individul ăsta! exclamă Mercenarul împingându-l într-o parte.

— Nu te prosti, zise Guntze. Rana trebuie dezinfectată şi pansată imediat, altfel o să se umple de nisip. Oricum, tot o să intre ceva, dar e mai bine să fie cât mai puţin. Stai jos.

În timp ce John-Michael Guntze se ocupa de rana lui, Mercenarul împărţea sarcinile.

— Steve!

— Mda, răspunse Pecker.

— Vei rămâne aici să păzeşti femeile. Nu vreau să vă trimit singuri la vehicule în plină noapte şi pe o furtună ca asta…

— La dracu, tu trebuie să rămâi cu ele! protestă Pecker. Tu eşti rănit.

— Vezi să nu! Eu sunt şeful şi voi merge la asalt cu oamenii mei. Iar tu vei rămâne aici cu femeile, e un ordin!

— Ce scârboşenie! Tinerii sunt totdeauna cei mai oropsiţi!

— Mai ai mult, doctore? întrebă Frost.

— O secundă. Fac tot ce pot. N-am decât două mâini, tata nu

s-a culcat cu o caracatiţă! Şi mi-ar fi mult mai uşor dacă n-ai mai gesticula atâta.

— Verificaţi-vă puşcoacele, băieţi! zise Frost. Nisipul ăsta nenorocit poate să intre în mecanisme şi chiar pe ţeavă.

După ce Guntze fu satisfăcut de pansament şi terminară cu verificările, Mercenarul reaminti fiecăruia ce trebuia să facă şi porniră la asalt.

— Hank! strigă Julie în momentul în care pleca.

— Ce?

— Aveţi grijă când atacaţi casa în care se află ben Hamzah. Ieri seară am auzit ţipete. Cred că acolo e Arua.

— La dracu, asta mai lipsea! izbucni Mercenarul. Bine că mi-ai spus. Băieţii mei nu mai văd nimic când trebuie să cureţe un loc.

* * *

Contrar celor crezute de Frost, oamenii lui ben Hamzah descoperiseră dispariţia celor două femei şi moartea camarazilor lor. Ajungând în vârful platoului, mercenarii fură întâmpinaţi de un nor de gloanţe care şuierau ricoşând din pietre.

— Pregătiţi lansatorul de rachete! strigă Frost, doborând un om în burnuz care se repezise la el, cu pumnalul ridicat deasupra capului.

— Idiotul! exclamă Baba ducându-şi mâna la părul creţ. Dacă ar fi vrut să-mi facă o cărare pe mijloc cred că n-ar fi reuşit chiar atât de bine.

— E grav? întrebă Frost răcnind în mijlocul furtunii.

— Nu, răspunse negrul. Glonţul doar mi-a atins uşor zulufii.

— Atunci ocupă-te de lansatorul de rachete, fir-ar să fie!

— Negrilor le place mai mult să flecărească decât să pună osul la treabă, bombăni Penn îndreptându-şi tubul armei spre prima casă.

Racheta ţâşni chiar în clipa următoare şi explozia făcu să se cutremure stânca sub piciorul mercenarilor care, profitând de stupoarea adversarilor, se năpustiră în sat mitraliind tot ce mişca.

Oamenii lui ben Hamzah încercară să riposteze activ, şarjându-i pe atacanţi, dar primul val fu secerat de mercenari

fără nicio dificultate.

Cu coada ochiului, Frost zări o masă impozantă care se deplasa în viteză spre piaţa satului. Când auzi zgomotul motorului, Mercenarul înţelese că era un camion.

— Daţi-vă la o parte! strigă el. Baba, Jerry, lichidaţi chestia asta!

Jimmy Skeling nu fu destul de rapid. Frost îl văzu îngrozit dispărând sub camion şi apărând în spatele vehiculului, dislocat de trecerea celor zece roţi.

Penn apăsă pe trăgaci. Racheta porni, atinse uşor prelata camionului şi lovi o stâncă mare pe care o distruse în milioane de fragmente.

Şoferul fu cuprins de panică, întoarse şi acceleră încercând să dea peste lansatoare şi peste oamenii care le mânuiau. Baba apăsă pe trăgaci. Proiectilul explodă în calandru. Camionul se transformă instantaneu într-o sferă de foc.

— Toată lumea la pământ! răcni Frost.

Era inutil. Mercenarii se aruncaseră deja pe burtă.

O ciupercă de fum uleios se ridică deasupra satului şi, asemenea unui foc de artificii, aruncă în jur o umbrelă imensă de fiare incandescente şi de rămăşiţe omeneşti care căzură ca o ploaie pe spatele combatanţilor.

Focul care arunca lumini roşiatice peste maghernițele biciuite de furtuna de nisip te ducea cu gândul la atelierul lui Vulcan aflat în plină activitate.

După ce ploaia de fragmente metalice încetă, Frost îşi duse oamenii spre case, „curăţindu-le” cu grenada. Urmat de Penn şi de Hopkins, Mercenarul se îndreptă spre maghernița despre care presupunea că ar fi cea în care se afla ben Hamzah.

Focul din faţă se stinsese. Nu mai aveau decât o rachetă. Negrul nu putuse urca decât patru pe platoul abrupt, cea ce constituia deja o ispravă supraomenească.

Deodată răsunară un şir de păcănituri şi cei trei se aruncară la pământ. Frost îşi dădu seama puţin cam târziu că era zgomotul unui motor în patru timpi.

Motocicleta porni spre Marib şi silueta ghemuită în ataş nu putea fi decât cea a lui Kebir ben Hamzah.

Frost urlă ca o fiară sălbatică:

— Racheta! Repede! Opreşte-i!

Jeremy Penn şi Balthazar Hopkins nu avură timp să-şi poziţioneze corect armele. Ultima rachetă explodă la câteva sute de metri în deşertul care părea un ocean cuprins de furie. Penn aruncă lansatorul şi-şi duse mâna la buzunarul lateral ca să scoată o grenadă.

— Atenţie! strigară în acelaşi timp Frost şi Baba.

Un tip în burnuz, care făcea pe mortul în mijlocul pieţei, se sprijinise într-un genunchi şi îşi îndrepta arma spre Penn. Frost şi Hopkins traseră aproape simultan. Capul arabului explodă ca o coajă de ou. Dar omul lui ben Hamzah reuşise să apese pe trăgaci. Penn se prăbuşi la pământ. Frost şi Baba se repeziră la el. Penn ţipă de durere şi-şi pierdu cunoştinţa.

— L-a nimerit în coapsă, zise Baba. Îi curge sânge ca la cişmea.

Frost scoase repede centura lui Penn şi improviză imediat un garou. Focul şi exploziile din sat încetaseră. Nu se mai auzea decât urletul vântului şi pârâiturile ultimelor flăcări ale camionului. Mirosul de praf de puşcă şi particulele silicioase cărate de furtună sfâşiau bronhiile oamenilor.

— E ciudat, zise Balthazar. Nu-l simpatizez şi totuşi îmi face rău când îl văd în starea asta.

Sângele lui Penn formase o pată impresionantă pe sol iar cracul pantalonilor era complet îmbibat.

— Daţi-vă la o parte! strigă Guntze lăsându-se pe vine lângă rănit.

— Să-l lăsăm pe el să se ocupe de Penn. Baba, vino cu mine, ordonă Mercenarul.

Singura casă care nu fusese „curăţată” era cea a lui ben Hamzah. Frost intră înăuntru brusc şi ceea ce văzu îl încremeni de oroare.

Pe pământ era întins corpul gol al unei femei, luminat de flacăra pâlpâitoare a unei lămpi de petrol.

— Nemernicul! strigă Hopkins. Sa chinuieşti astfel o fiinţă omenească!

— O să-i fac de petrecanie, Baba. Nu poţi lăsa în viaţă o astfel de lepădătura.

— Vin cu tine, Hank. Vreau să-l fac să plătească scump

această josnicie.

Femeia părea să aibă vreo patruzeci de ani. Frost fu convins că era Arua Mizraui.

— Îţi dai seama cum au chinuit-o înainte de a-i da lovitura de graţie? zise Baba. E într-un hal…

Picioarele femeii erau desfăcute şi sexul ei era plin de sânge. Burta, pieptul şi mâinile erau pline de urme de gheare şi de lovituri de bici. Faţa cu trăsături fine era plină de vânătăi. Dar lucrul cel mai oribil era gura femeii. Îi tăiaseră limba şi între dinţi se putea vedea o bilă mare de sânge coagulat şi de carne carbonizată.

— Incredibil, murmură Mercenarul. Au oprit hemoragia cu un fier înroşit în foc ca să nu moară prea repede.

— Probabil să a suspinat uşurată când i-au înfipt pumnalul în burtă. Frost luă un burnuz care zăcea printre perne şi îl aruncă peste cadavru înainte de a ieşi din casă.

Trupa se adunase în jurul lui Penn şi Guntze. Nu lipsea decât Skeling, călcat de camion, şi Neil O’Brein, pe care Frost îl văzuse prăbuşindu-se, nimerit de un glonţ drept în frunte. În afară de Penn, ceilalţi nu aveau decât răni uşoare.

— Nu poate fi transportat, zise Guntze. Are atinsă artera femurală. Am reuşit eu să fac ceva, dar trebuie dus cât mai repede la spital. A pierdut mult sânge. Dacă-l lăsăm aici o să moară.

Guntze suflecă mâneca stângă a vestonului lui Penn şi găsi ceea ce căuta. Un mic tatuaj în scobitura cotului care indica B+.

— Îl vom transporta în casă, zise el.

Murray şi Dalby îl apucară de umeri în timp ce Sanders îl ridica de picioare.

— Uşurel, băieţi, îi sfătui Guntze. E destul de dărâmat.

În timp ce cei trei mercenari îşi instalau camaradul pe perne, John-Micheal Guntze se lăsă pe vine lângă cadavrul egiptencei.

— Infect, nu? zise Mercenarul.

— Mda, răspunse Guntze ridicându-se. Cu atât mai mult cu cât au lăsat-o să trăiască aşa timp de aproximativ douăzeci şi patru de ore.

— Ce! exclamă Frost. De unde ştii?

— Nu e nevoie să fii medic legist pentru a recunoaşte vârsta unei vânătăi după culoarea ei. Pe de altă parte, absenţa rigidităţii cadaverice şi aspectul sângelui din jurul rănii indică că această fată n-a murit de mai mult de o jumătate de oră. Au înjunghiat-o când a început atacul.

— Nu se poate! Ce sadism! exclamă Baba scârbit. Mai ales că tipa pare o femeiuşcă tare drăguţă.

— Tot mai vrei să-l faci să plătească pentru fărădelegea lui? îl întrebă Frost.

— Mai mult ca niciodată. Mai ales că, dacă m-am prins eu bine cum stă treaba, n-ai să poţi dormi liniştit atâta timp cât lepădătura asta va fi în viaţă.

— Exact. Admiţând că Gheorghios reuşeşte să oprească livrarea armelor, ceea ce încă nu e sigur, ben Hamzah va relua cu siguranţă contactul cu amicii lui cubanezi şi e foarte posibil ca printre condiţiile noii înţelegeri să se afle şi eliminarea mea şi a altor câţiva colegi.

Guntze se întorsese lângă Penn.

— Are cineva grupa lui de sânge? întrebă el? Aş putea să-i fac o transfuzie cu mijloacele pe care le am.

Nimeni nu avea B+.

— La naiba, ce facem? zise Frost. Nu ne putem întoarce la vehicule pe vântul ăsta. Intenţionam să ne instalăm aici până se potolea furtuna de nisip.

— Eu sunt donator universal, zise deodată Baba, de parcă tocmai luase o hotărâre dificilă. Haide, înţeapă-mă, doctore. Dar fă-o repede şi aşteaptă să închid ochii. Nu suport să văd un ac înfipt în carnea mea.

— Mulţumesc pentru el, zise doctorul.

Guntze îşi pregăti instrumentele, apoi se întoarse brusc spre Balthazar Hopkins.

— Sper că nu ai sifilis?

Negrul izbucni în râs.

— Nu, numai sida. Vreau să i-o fac cadou.

Guntze zâmbi şi legă garoul de cauciuc după braţul musculos al lui Baba.

— Aş vrea să-i spui chiar tu asta lui Jerry când se va trezi.

— Nu e nevoie să fiu chiar atât de rău, răspunse Hopkins izbucnind din nou în râs. Cred că voi fi suficient de răzbunat văzându-i mutra pe care o va face când va afla că are sânge de negru în vine.

— Ron şi Burt, zise Frost arătând spre cadavru, duceţi-l în altă parte şi curăţaţi puţin în preajma casei. Pat, coboară la ascunzătoare şi adu-l pe Steve şi femeile.

* * *

— La dracu, la dracu şi iar la dracu! izbucni Patrick Sanders. Am lăsat toată haleala în maşini. N-avem decât apă. Dacă mai durează mult, va trebui să fiu dus la spital împreună cu Jerry.

— Lasă gura, Pat! replică Frost. O să leşini de epuizare. E cea mai lungă frază pe care te aud pronunţând-o de trei ani de când te cunosc. Iar dacă ţi-e foame, nimeni nu te ţine să cobori.

— Nu pot. Intru de pază peste zece minute.

— Atunci lasă-ne să tragem la aghioase. Avem nevoie de odihnă.

Căldura animală creată de îngrămădirea corpurilor din mica construcţie făcea frigul nopţii aproape suportabil.

Julie se lipise de Frost. În ciuda dorinţei violente, amândoi se reţinuseră. Promiscuitatea nu se preta zbenguielilor amoroase. Iar J.J. era obosită. Avea grupa B+ şi donase şi ea sânge. Julie împărţise cu Baba singurul lucru comestibil: două tablete de ciocolata din buzunarul lui Burt Murray.

Într-un colţ al încăperii se auzea foşnet de fuste. Steve Pecker împuşcase doi dintre oamenii lui ben Hamzah care fugiseră pe jos şi nimeriseră în ascunzătoarea unde se afla tânărul mercenar împreună cu cele două femei.

Când sosise la Djebrina, Aliki Zurkadis îşi sărutase salvatorul şi se instalase lângă el să-şi petreacă noaptea. Gemetele înfundate care se auzeau acum dovedeau că cei doi tineri nu aveau aceeaşi pudoare ca Frost şi Julie Jefferson. Mercenarul zâmbi şi renunţă să-şi mai aprindă ţigara.

Lungit lângă Penn şi Guntze, Baba sforăia fără întrerupere. A doua zi avea să se trezească din nou cu dureri de cap. Burt Murray făcea de pază la uşă şi Ron Dalby, care lichidase o sticlă de arak, descoperită lângă ruine, dormea neîntors.

Cifrele luminoase ale ceasului Omega indicau ora unu şi patruzeci şi cinci de minute. Frost îl auzi pe Sanders ieşind şi schimbând câteva vorbe cu Murray. Cinci minute mai târziu, din prag se auzi o voce răsunătoare:

— Cui e foame? Am aici pentru toată lumea!

— Nu poţi sa laşi gura, Pat? răspunse vocea furioasă a lui Dalby. E trecut de două dimineaţa!

— Păi am găsit haleală, nătărăule! Le-am propus celor interesaţi. Asta să-mi fie învăţătură de minte ca altădată să nu mă mai port ca un lord cu nişte bulangii ca voi!

— Ba pe mine mă interesează, zise Baba.

Imediat se auzi scăpăratul unui chibrit şi cineva aprinse o lampă cu petrol. Sanders puse în mijlocul încăperii un ceaun de cupru şi un burduf din piele.

— Nici măcar nu e rece, anunţă el. Îl puseseră pe nişte pietre încinse. Fireşte, a intrat puţin nisip, dar altfel nu e rău deloc.

— Ce e? întrebă Baba interesat.

— Orez cu bucăţele mici de carne. E nemaipomenit de gustos. Dar în burduf nu ştiu ce e.

— Dă încoace să văd, îi ceru Baba ridicându-se.

Îşi vărsă puţin lichid pe deget, îl linse şi declară:

— E *kişer*[12]. Fireşte, nu e whisky, dar se poate bea.

În câteva minute, toţi, cu excepţia lui Penn, stăteau turceşte în jurul ceaunului. Începură să mănânce cu degetele şi burduful trecu din mână în mână.

Pat Sanders râgâi a treia oară când, brusc, Frost ordonă:

— Tăcere!

Simţurile lui captaseră ceva, dar mintea nu era în stare să-şi dea seama despre ce era vorba. Îşi duse un deget la buze pentru a le cere celorlalţi să tacă, scoase Coltul şi se apropie cu prudenţă de uşă.

— La naiba! exclamă el. Asta e. O înregistrasem inconştient fără să-mi dau seama ce e.

— Ce e? întrebă Julie.

— Simunul s-a oprit. Să ne întoarcem repede la maşini. S-ar putea ca Gheorghios să decoleze. Trebuie să ajungem la întâlnire.

---

[12] Decoct din coji de cafea, căruia i se adaugă ghimbir şi cardamom (n.a.).

— O să fie o veselie! bombăni Dalby. Va trebui să-l cărăm în spinare pe Jerry prin nisip cale de opt kilometri!

— Dacă, vom găsi drumul, adăugă Murray. Nu ştiu dacă aţi mai văzut un deşert după trecerea simunului, dar nu mai recunoşti nimic!

— Ne vom folosi de busolă, conchise Frost. Haide, toată lumea în picioare! Adunaţi-vă armele şi catrafusele. Pat şi Ron, aduceţi ceva din care să facem o targă.

Patrick Sanders mai băgă o dată mâna în ceaun şi ieşi bombănind, urmat de Burt şi Murray.

După o jumătate de oră toată lumea era gata. Jeremy Penn, tot în stare de inconştienţă, fu întins pe o brancardă când, pe neaşteptate, în noapte se auzi zgomotul caracteristic al unui elicopter. Frost le ordonă imediat oamenilor să intre în casă.

În momentul acela, reflectorul de la bordul aparatului începu să se stingă şi să se aprindă, compunând în morse numele lui Pelecudes.

— Bravo Gheorghios! exclamă Mercenarul. Ai venit să ne iei de la domiciliu!

După câteva clipe, elicopterul ateriza la o oarecare distanţă de rămăşiţele camionului.

— Am căutat ascunzătoarea vreo douăzeci de minute, zise grecul. Cred că am găsit locul dar n-aş băga mâna în foc. Totul e acoperit de nisip. Nicio urmă de maşină.

Frost îi povesti în două vorbe cum se desfăşurase lupta, apoi îl întreba cum de se întorsese atât de repede. Pelecudes zâmbi.

— Mi-a venit o ideea care m-a scutit de mulţi kilometri. Ştiam că era riscant dar că, dacă reuşea, se putea evita vărsarea de sânge.

— Ce-ai făcut? întreba Mercenarul îngrijorat.

— L-am sunat pe Zurkadis şi l-am anunţat că aţi atacat deja bârlogul lui ben Hamzah, i-am spus că fata lui fusese eliberată. Imediat a anulat livrarea de arme şi a trimis un mesager la regele Fahd care a luat masuri excepţionale de securitate. Am vrut să mă întorc imediat pentru a vă ajuta să-i eliminaţi pe aceşti netrebnici dar m-a împiedicat simunul. Am decolat imediat ce am simţit că vântul s-a oprit.

— Bravo Gheorghios! N-a fost nevoie să te mişti de la Nadjran.

— Nu, şi văd că am avut dreptate având încredere în voi. Acum trebuie să ne grăbim pentru ca domnişoara Aliki să ajungă cât mai repede la Kalamata. Probabil că tatăl ei a început să se îngrijoreze.

— Îmbarc-o imediat împreună cu domnişoara Jefferson, zise Frost. Noi vom încerca să recuperăm vehiculele. Dacă ai putea să-l iei şi pe rănit, ar fi foarte bine. E destul de grav.

— Iau pe toată lumea, răspunse Pelecudes. Am chemat şi celălalt elicopter de la Hodeidah. Ne aştepta la Nadjran pentru a o duce imediat pe domnişoara Aliki la Djeddah, unde regele Fahd a pus la dispoziţia lui Zurkadis un avion cu reacţie. Problema e că nu pot lua mai mult de şase persoane.

— OK, zise Mercenarul. Primii vor fi domnişoara Zurkadis şi domnişoara Jefferson, împreună cu Guntze, Penn, Dalby şi Pecker. Eu voi rămâne aici împreună cu Baba, Pat şi Burt.

— Şi eu vreau să rămân, interveni J.J. Dacă medicul pleacă, cine se va ocupa de rana ta?

— Bine, zise Frost ştiind că nu de rana lui avea Julie intenţia să se ocupe. Burt, vei lua locul domnişoarei Jefferson în elicopter.

— Mă duc, alerg, zbor! exclamă Burt Murray.

— Voi fi înapoi în mai puţin de o oră, anunţă Pelecudes.

— Brr! făcu Julie Jefferson. Mă întorc în casă.

Cei trei bărbaţi aşteptară plecarea elicopterului apoi intrară şi ei în casă. Fără să scoată o vorbă, Patrick Sanders se lăsă pe vine în faţa ceaunului şi reîncepu să mănânce. Baba se plimbă un moment de colo până colo prin încăpere, apoi aprinse o ţigară şi zise:

— Mă doare capul. Mă duc să dau o raită pe-afară. Vii cu mine, Pat? Am putea termina ceaunul liniştiţi sub cerul liber.

— Ce? Cum? mormăi Sanders între două îmbucături.

La lumina lămpii cu petrol, Frost îl văzu pe negru făcându-i cu ochiul celuilalt mercenar. Sanders îşi şterse mâinile murdare pe pantalonii de uniformă. Apoi se ridică tăcut. Baba apucă toarta ceaunului, Sanders luă burduful şi amândoi ieşiră.

Perdeaua căzu în urma lor şi Julie murmură imediat:

— Vino repede să mă încălzeşti.

* * *

În slip, întins într-un şezlong, Frost răsfoia cu nonşalanţă ziarul. Rana îşi sfârşea cicatrizarea sub soarele din New Mexico.

Mercenarul îşi trosni articulaţiile şi se întinse satisfăcut. Avea mare nevoie de odihnă. Expediţia în Yemen fusese scurtă dar agitată iar săptămâna care îi urmase nu fusese deloc dintre cele mai liniştite.

Convalescenţa în bungaloul lui Lessing începuse în compania lui JJ. care, cu regret, a trebuit să plece după două zile pentru că se ivise o nouă misiune.

După aceea, Frost comisese greşeala s-o sune pe Linda Taylor. Stewardesa declarase că un rănit nu se putea deplasa, şi venise ea la bungalou să-i aducă revolverul şi cuţitul Gerber. Tânăra femeie se instalase acolo pentru tot week-end-ul şi probabil că ar fi stat mai mult dacă, a doua zi, n-ar fi primit un telefon care îi anunţa că mama ei nu se simţea bine şi voia s-o vadă.

Luni după-amiază, în sfârşit singur, Frost se lungise pe verandă şi contempla cactuşii lui Lessing, când zgomotul unor paşi pe alee îl făcuse să întoarcă capul. Şi avusese una dintre cele mai mari surprize din viaţa lui.

— Fran!

— Ei da, Fran Hood în carne şi oase! Nu pari încântat că mă vezi.

— Ba da... ba da... se bâlbâise Mercenarul. Dar de unde ai aflat adresa? Nu-mi amintesc să ţi-o fi dat-o.

— Serviciu contra serviciu. Am aflat-o de la Linda. Soţul meu e plecat în Texas pentru două zile şi mi-am zis că... în sfârşit, aveam două zile libere şi mi le-am luat. În fond, abia am avut timp să facem cunoştinţă în Atlanta.

„Ah, femeile...”, îşi zise Frost în momentul în care Fran îi căzu în braţe.

* * *

Mercenarul tresări pe şezlong. La pagina douăzeci şi patru a ziarului îi atrăsese privirea o ştire de la rubrica externă.

De la Daniel Robeson, corespondentul nostru în Republica Arabă Yemen:

Ieri dimineaţă, soldaţii yemeniţi, angajaţi într-o aplicaţie nu departe de Marib, au făcut o descoperire macabră într-un sat părăsit situat la nord-est de acest oraş. Au fost numărate treizeci şi şapte de cadavre în acest sat cu numele de Djebrina. Pe de altă parte, rămăşiţele omeneşti găsite printre resturile unui camion şi ale unei locuinţe distruse cu racheta indică faptul că victimele erau mai numeroase. Autorităţile au deschis o anchetă dar se crede că niciodată nu se vor cunoaşte motivele bătăliei sângeroase care pare să fi avut loc la Djebrina.

Acest masacru ar fi avut loc săptămâna trecută, în noaptea de luni spre marţi. În noaptea aceea, peste deşertul el Akahaf a bătut simunul, ceea ce explică de ce nimeni nu a auzit împuşcăturile şi exploziile. După medicii legişti care se ocupă de acest caz, starea de descompunere a cadavrelor, parţial devorate de şacali, ar confirma aceasta dată.

Frost se ridică. Nu mai avea chef să se bronzeze la soare. El ştia. Ştia că printre acele cadavre se aflau şi cele ale lui Jimmy Skeling, Neil O'Brien şi Arua Mizraui.

Mercenarul aprinse o ţigară şi se duse să-şi ia o cutie cu bere din frigider. Nu mai ştia nimic de ben Hamzah. Dar Frost nu se considera chit faţă de saudit. Când îi povestise Juliei Jefferson supliciul la care fusese supusă egipteanca, tânăra femeie îl pusese să jure că îl va omorî pe ben Hamzah. Frost jurase. Ben Hamzah trebuia să moară şi nu era doar o răzbunare. Atâta vreme cât sauditul era în viaţă, el reprezenta o ameninţare pentru pacea lumii şi pentru securitatea mercenarilor care asiguraseră protecţia lui Montesinos împreună cu Frost.

Mercenarul trase nervos din ţigară. Dădu fumul afară pe nări apoi îşi înmuie buzele în paharul cu bere. Îşi şterse mustaţa plină de spuma. În momentul acela sună telefonul din salon. Mercenarul ridică receptorul cu paharul în mână. Dacă era tot o femeie în căutare de tandreţe, Frost era hotărât s-o trimită urgent la plimbare. Dar zâmbi imediat când auzi vocea de ia

celălalt capăt al firului.

— Baba, ai noutăţi?

— Păsărica e în colivie, răspunse laconic negrul.

— Am venit. Să nu te mişti de-acolo.

Balthazar Hopkins se angajase ca paznic sub numele de Bartholomew Scott la blocul turn Bay Shore din Santa Monica. De o săptămână, negrul aştepta cu răbdare sosirea sauditului, ştiind că va veni să se refugieze în California. Frost ridică paharul şi înainte de a bea murmură:

— În sănătatea ta, Kebir ben Hamzah!

CAPITOLUL XII

— Mă duc să-mi fac rondul, Bill, zise Balthazar Hopkins, alias Bartholomew Scott.

— OK, Bart. Când te întorci am să bag şi eu ceva în gură. Mi-e o foame teribilă.

— Bine, Bill. O să mă grăbesc.

Hopkins luă din rastel Coltul Python 357 Magnum pe care societatea de pază şi supraveghere îl punea la dispoziţia angajaţilor săi. Puse arma în tocul prins de centură apoi luă o legătura mare de chei şi şperacluri de toate mărimile.

Falsul paznic ieşi după aceea din cuşca de sticlă şi se îndreptă spre subsol, de unde trebuia să-şi înceapă rondul. Şirurile lungi de neoane luminau cea mai mare concentrare de maşini Rolls şi Cadillac pe care negrul o văzuse vreodată. Erau şi câteva Mercedesuri, un Jaguar şi maşini sport.

În loc să facă turul parcării, aşa cum îi cerea rutina serviciului, Baba se îndrepta direct spre ascensoare. Urcă într-o cabină şi apăsă butonul corespunzător etajului opt.

Ascensorul se opri şi uşile se deschiseră. Baba ieşi şi se duse să deschidă uşa palierului care dădea spre scara de serviciu.

În faţa lui se aliniau patru cutii mari. Hopkins luă o cheie pătrată, găsi numărul apartamentului de pe una dintre ele şi o deschise. Înăuntru se aflau un contor electric, un contor de apă şi un contor de gaze. Baba se uită în spate ca să se convingă că era singur, luă o altă cheie pătrată şi încuie contorul de gaze. După care închise cu grijă uşa cutiei, făcu un fel de rond ca să nu trezească bănuielile lui Bill şi coborî din nou la parter.

— A mers repede treaba, zise celălalt paznic.

— Am început să cunosc bine toate cotloanele. Iar aici nu există riscuri. Niciodată n-am mai văzut un dispozitiv de securitate mai tare ca ăsta.

— Ai dreptate, îl aprobă Bill. Rolul nostru e mai mult decorativ, aşa să descurajăm şi nu mă plâng. Păi cu toate celebrităţile care locuiesc aici…

Baba nu avea niciun chef să lungească conversaţia.

— Haide, îl întrerupse el, du-te să bagi la ghiozdan. Şi nu te grăbi. Deocamdată nu mi-e foame.

— *Ciao,* Bart.

Negrul răsuflă uşurat văzându-şi colegul ridicându-se în sfârşit şi părăsind cămăruţa de sticlă. Imediat sună telefonul. Baba ridică receptorul.

— Postul de pază, vă ascult.

— Aici 803, zise o voce guturală. Nu mai avem gaze. Ce s-a întâmplat?

— Voi telefona imediat la compania de gaz, zise Hopkins zâmbind. O să vă sun.

— Eşti rugat să te grăbeşti, zise tăios vocea. Domnului ben Hamzah nu-i place acest gen de glumă!

Balthazar Hopkins aprinse o ţigară. Numărul pe care îl formă imediat după aceea nu era cel al companiei de gaz.

* * *

La mai puţin de un kilometru de acolo, o camionetă era oprită în faţa unei cabine telefonice. Geamul era lăsat. Un bărbat în salopetă, cu cotul sprijinit de portieră, îşi vârî între buze o ţigară Camel şi o aprinse cu o brichetă Zippo care semăna cu o piesă de muzeu.

Soneria răsună în cabina telefonică. Bărbatul coborî repede din camionetă şi răspunse. Ochelarii mari de sudor pe care îi avea la ochi îi dădeau un aer de extraterestru. Duse receptorul la ureche şi aşteptă.

— Tu eşti, Hank?

— Da, răspunse bărbatul în salopetă trăgând din ţigară.

— Gata, vino imediat, îl anunţă Baba.

Hank Frost închise şi sări la volanul camionetei. Peste câteva minute se oprea la intrarea blocul turn Bay Shores. Hopkins acţiona sistemul electric de deschidere a uşii şi ieşi în hol. Frost avea ochelarii mari la ochi şi o geantă de piele agăţată de umăr.

— Eşti un instalator superb, declară Baba. Grăbeşte-te. Le-am spus că cei de la compania de gaz nu înţelegeau ce s-a întâmplat şi că probabil era o defecţiune la instalaţia interioară. Aşteaptă reparatorul. Dar trebuie să ne grăbim ca

să nu le treacă prin minte să telefoneze chiar ei la companie.

— OK, zise Frost şi se îndreptă spre ascensor.

Ajunse la etajul opt, puse geanta cu scule deschisă pe covoraşul de la uşă şi sună la apartamentul 803.

Mulai se uită prin vizor şi văzu un bărbat în salopetă. Faţa deformată de lentilă avea o mustaţă mare şi ochelari de sudor.

— Eşti instalatorul? întrebă el.

— Da. *Quick Repairs,* răspunse Mercenarul.

Mulai deschise uşa fără nicio bănuială. Frost se lăsă în jos şi-şi luă geanta. Mulai o porni înaintea lui pe un culoar lung din care se deschideau un număr impresionant de uşi.

— Urmează-mă, zise el. Să mergem în bucătărie.

— Ce este? întrebă o voce care venea dintr-o cameră de pe la mijlocul culoarului.

Mulai îi arătă cu degetul lui Frost direcţia bucătăriei. Apoi se îndreptă spre uşă şi răspunse:

— A venit reparatorul.

Frost intră în bucătărie.

— Du-te şi supraveghează-l, ordonă ben Hamzah. Mulai deschise uşa bucătăriei şi rămase cu gura căscată când nu-l văzu pe reparator. Gura i se închise aproape imediat când cheia engleză îl pocni peste ceafă.

Frost îl prinse de guler ca să nu facă zgomot în cădere şi-l aşeză uşurel pe pardoseală.

— Ce mai e? întrebă ben Hamzah auzind din nou paşi pe culoar.

Frost pătrunse brusc în cameră.

— Căpitanul Frost, la ordinele dumneavoastră!

Văzând în mâna lui Frost revolverul cu surdină, sauditul se ridică brusc de pe canapeaua de nuiele. Dădu drumul ţevii de la narghilea şi întinse mâna spre revolverul Beretta aşezat pe o măsuţă.

— Nu mişca, nemernicule! izbucni Mercenarul.

Ben Hamzah ridică mâinile şi căzu în genunchi în faţa canapelei.

— Îndurare, imploră el. Am bani. Mulţi bani. Pot să fac din tine un om bogat.

— Ai nimerit-o prost, zise Hank Frost rânjind. Am atâţia bani încât nu ştiu ce să fac cu ei. Cât priveşte îndurarea... Tu ai fost îndurător cu Robert Carrington? Ai fost îndurător cu oamenii ucişi la Djebrina? Ai fost îndurător cu Arua Mizraui?

— Nu mă omorî! Voi face tot ce...

Ben Hamzah nu-şi termina faza.

Primul glonţ îl lovi în piept. Mercenarul ridica arma ceva mai sus. Al doilea glonţ îi intră sauditului între ochi şi ieşi prin spatele capului, proiectând pe canapeaua de piele un amestec de sânge, creier şi aşchii de os.

Frost reveni în bucătărie şi îl legă fedeleş pe Mulai. Apoi puse piedica la revolver, îl puse la loc în geanta cu scule şi cobori la postul de pază.

— Haide, ne cărăbănim, îi zise el lui Baba.

Negrul porni după el izbucnind într-un hohot de râs.

— Ce te face să râzi în halul ăsta? îl întrebă Mercenarul deschizând uşa camionetei.

— Mă gândesc la ce mutră va face Bill când se va întoarce. El care-mi spunea că aici nu se întâmplă niciodată nimic...

— Putem sta liniştiţi în privinţa lui?

— Nicio problemă, îl asigură Baba. Ştiu eu cât îi trebuie lui Bill ca să mănânce. Avem la dispoziţie cel puţin o oră.

* * *

Era tare plăcut în acea după-amiază târzie în bungaloul lui Lessing. Baba făcea un duş şi cânta un blues sfâşietor.

Ziarele scriseseră despre asasinarea lui ben Hamzah, asigurându-i pe cititori că FBI-ul avea mai multe piste. Dar Frost ştia că nu era decât praf în ochi şi că acel caz va fi foarte repede clasat. Toată lumea înţelesese că fusese vorba de o reglare de conturi şi nimeni nu era dispus să-i găsească pe asasinii unei canalii precum Kabir ben Hamzah.

În ajun, Aliki Zurkadis venise să-i aducă cecul din partea tatălui său. Ţinuse să i-l aducă chiar ea pentru a-şi arăta întreaga recunoştinţă faţă de omul care îi salvase viaţa. La început, Mercenarul fusese gata să-şi smulgă părul din cap văzând că e vorba de un cec de trei sute de mii de dolari.

— O mică primă suplimentară, îi explicase Aliki. Regele Fahd i-a acordat tatălui meu avantaje substanţiale pentru serviciul

pe care i l-a făcut.

* * *

Baba nu mai cânta. Frost amesteca cărţile stând la masă în faţa unei beri reci. Hopkins era un adversar de temut la pocher şi îşi zise că în seara asta se va distra pe cinste.

În momentul acela se auzi soneria de la intrare.

„Cine-o mai fi?” se întrebă Mercenarul ducându-se să deschidă.

— Bună ziua, zise o blondă tânără.

— Bu… bună ziua, se bâlbâi Mercenarul năucit.

— Nu mă recunoşti? Sunt Sally Pullmann, stewardesa căreia i-ai salvat viaţa în avion. Am aflat unde eşti de la Linda şi am venit să-ţi mulţumesc personal.

„Trebuie să-mi schimb cât mai repede adresa”, îşi zise Frost cu disperare.

— Uite, continuă tânăra femeie. Compania a hotărât să-ţi acorde un cec de cinci mii de dolari pentru comportamentul tău eroic. Am insistat să ţi-l înmânez chiar eu.

Frost luă cecul dând din umeri şi-l puse în buzunarul cămăşii. Nu se mai mira de nimic. Nu fu surprins nici când Sally Pullmann se lipi de el şi-l sărută murmurându-i:

— Şi vei avea dreptul la o recompensă deosebită.

Nu se miră nici când tânăra femeie începu să se dezbrace.

— Şi zi aşa, n-ai mai recunoscut-o pe micuţa Sally?

— Ştii, te-am văzut foarte puţin, răspunse Mercenarul.

— Acum poţi să mă vezi bine de tot. Îţi place?

Sally se lungi pe divan şi întinse braţele.

— Haide, vino, zise ea cu o voce suavă.

Sally era o fată durdulie cu nişte sâni de doică. Nu era deloc genul Lui Frost. Dar cunoştea el pe cineva care avea gusturi foarte diferite de ale lui. Şi acel cineva nu era departe.

Se întoarse spre fată cu zâmbetul pe buze. Ochii ei străluceau de dorinţă.

— Vin imediat, zise el. Numai o secundă.

Intră în sala de baie. Baba, cu părul încă umed, tocmai se fricţiona energic. Frost duse un deget la gură cerându-i să nu facă gălăgie.

— Ia spune-mi, Baba, nu cumva te doare capul? îl întrebă el

pe şoptite.

— Ba da, cum ai ghicit?

— N-are importanţă. În spatele acestei uşi am exact ce-ţi trebuie ca să-ţi treacă.

— Nu se poate! exclamă Baba.

— Ba da. Distracţie plăcută! Salut şi noapte bună.

Deschise fereastra şi sări în grădină. După un minut se afla la volanul Fordului LTD albastru închiriat după întoarcerea din Yemen.

Mercenarul porni motorul şi izbucni într-un râs irezistibil, îşi închipuia ce mutră va face Sally Pullmann când va vedea că bărbatul cu panglică neagră se metamorfozase într-un bărbat negru fără panglică.

SRÂRŞIT